

העולם הזה

המשבר

• גולדה סירבה

לקבל את

ההתפטרות

• דרש לחדש

את המלחמה

דייו

התפטר

וחזר בו!

מדוע נדחה שובו של

תקוע לשיחות יארינג

לסקופ, אותה ידיעת חרשות בלעדית, שהיא משאת נפשו של כל עיתונאי, יש בדרך כלל מיגרעת אחת — על פי רוב עובר זמן רב עד שהיא מתאשרת. הכוונה אינה, כמובן, לאותו סוג ידיעות בהן מצליח עיתונאי או עיתון להקדים את מתחריה, אלא לאותם סקופים שהם פרי ידיעה בלעדית, ממקור רות הידועים רק למפרסם. במיקרה כזה מעוניינים בדרך כלל כל העוסקים בדבר למנוע פירסום ולהכחיש את המתפרסם. לפעמים חולפות שנים עד ש' אותה ידיעה מתאמת.

גולדה

כנראה שזה יהיה גם גורלו של הסקופ שפירסם העולם הזה לפני שבועיים (העולם הזה 1720) אודות הפגישה הסודית שקיים סגן ראש-המשלה, יגאל אלון, עם נציגים סובייטים בעת שהותו בשווייץ לצורך טיפול רפואי.

בשל חשיבותה של ידיעה בלעדית זו, פירסמו אותה על גבי עמוד שלם בצורה החורגת מן הרגיל. מיד אחרי הפירסום פנו כתבי סוכנויות הידיעות הזרות בישראל — רגילים להפיץ בעולם הרחב את הסקופים המתפרסמים מעל דפי העולם הזה — ליגאל אלון, ביקשוהו שיאשר או יכחיש את הידיעה. אלון הירשה להם להציג לו שתי שאלות בלבד בנושא זה והוא השיב עליהן כך: „לא התקיימה פגישה כזו בשווייץ“, ו"ל א נפגשתי עם דיפלומטים סובייטים."

לכאורה היתה זו הכחשה. למעשה השתמע ממנה אישור. יבוא יום והעולם הזה יהיה חופשי לפרסם את כל הפרטים הנוגעים לפגישה היסטורית זו, גם את אלה שהוא היסחה מטעמים מובנים. אבל גם מתוך הכחשתו של יגאל אלון ניתן להבין כי הפגישה לא התקיימה בשווייץ וכי הנציגים הסובייטים לא היו דיפלומטים. יגאל לא שיקר. כי הפגישה עליה דובר התקיימה בגבולה של שווייץ עם אחת המדינות השכנות לה. יגאל טען שלא נפגש עם דיפלומטים סובייטים, ואמנם אותם נציגי המשלה הסובייטית עימם נפגש לא היו דיפלומטים, כשם שיגאל אלון עצמו, למרות היותו שר בממשלה, אינו דיפלומט.

גם ראש-המשלה, גולדה מאיר, הכחישה השבוע את הידיעה. כך נהוג בנושאים עדינים מסוג זה, ואיש לא ציפה לקבל מגולדה אי-שור. אבל מדוע היתה צריכה להגזים? כאשר הופיעה השבוע ב"טלחיה ומראייה" שאלו אותה אם נכונה הידיעה בנושא זה שמתפרסמה ב"עיתונות" (הידעה פורסמה בהעולם הזה בלבד). היא השיבה: „זו הפעם הראשונה שאני שומעת שזה התפרסם... באמת...!"

★ הצד השני של הראיון

מבין מאות הופעותיו של אורי אבנרי בטלחיה, ברדיו וב"עיתונות בחו"ל", אף אחת לא עוררה זעם בירושלים כמו הראיון ש"העניק בשנה שעברה לצעירה גרמניה החיה בפאריס, בשם ביאטה קלארספלד. ראיון זה הופיע בעלון של השמאל החדש בברלין, ונכלל בו, בין השאר, הפסקה ש"ארתור היפה (השגריר לשעבר ב"נתן) הוא אידיוט מושלם."

ביאטה

כפי שהסביר אבנרי בשעה שקמה ה"סערה" (העולם הזה 1689), לא היה זה ראיון רגיל. הגרמניה, שהיא נוצריה הי"גשואה ליהודי מניצולי מחנות-המחנה, באה להתווכח עימו על היחסים בין השמאל החדש הגרמני וישראל. הצעירה, שסברה בשעתו על לחיו של ראש-ממשלת גרמניה, קורט גיאורג קיוינגר, בגלל עברו הנאצי, טענה שישמאל מפנק את הנאצים בגרמניה ומתנכרת ללוחמים הנאצינאליים. כדוגמה לכך הביאה את פעולותיו של ב"נתן.

באותה שיחה, שרק חלק קטן ממנה פורסם על-ידי ביאטה קלארספלד, הקדיש אבנרי שעה ארוכה לב"קורת מוחצת על עמדת השמאל החדש הגרמני. בין השאר אמר אבנרי לבתי-שיחו שהשמאל החדש אינו טורח ללמוד ברצינות את בעיית ישראל-ערב, אינו פועל באמת למען השלום, אלא תומך ב"סודות הקיצוניים ביותר בעולם הערבי. לכך הוסיף אבנרי טענה חשובה: שהשמאל החדש הגרמני אינו דואג למצב היהודים בגוש הסובייטי כפי שהוא דואג לצדק במקור מות אחרים.

חלק זה של השיחה לא פורסם. אך השבוע זכה העניין לפירסום מסוג אחר. ביאטה קלארספלד ערכה הפגנת-יחיד נוספת. היא קש"רה את עצמה לעץ במרכז ורשה, וחילקה לעוברים ושבים כרוזי מחאה נגד האנטישמיות בפולין הקומוניסטית.

★ מי-יהיה „איש השנה"?

בעוד ארבעה שבועות יופיע גליון ראש-השנה של העולם הזה. כמדי שנה, יהיה גם גליון זה מוקדש ברובו לסיכום אירועי השנה החולפת ולבחירת איש-השנה, שהתבלטו והשפיעו על מאורעות השנה בכל תחומי החיים. במרכזו של גליון זה תעמוד כמובן כתבת הענק על איש-השנה, שנבחר בידי עורכי העולם הזה. בתשכ"ט היה איש-השנה רב-אלוף חיים בר-לב, הרמטכ"ל, שאיפיו באישיותו ובפעליו את מצבה של מדינת ישראל בתשכ"ט כמיבצר נצור. מי יהיה איש-השנה של תש"ל?

את התשובה לכך תוכל לדעת רק בגליון ראש-השנה. אבל בינתיים, אם יש לך הצעות מי ראוי לתואר זה השנה, וכן מי ראוי לתואר איש-השנה בכל אחד משטחי-החיים בישראל, ממדיניות ועד ספורט, מכלכלה ועד למדע, שלח את הצעותיך המנומקות למערכת.

אורי אבנרי

הצעירים אוהבים אותו הצעירים בוחרים בו!

שעון הזמן החדש אוריינט ORIENT

שעון האופנה לצעירים

איכות יוצאת נון הכלל במוחרים עוממיים!

* 21 אבנים
* אל-חלד

* הפצה ואחריות, שרות וחלקים אוריינליים

בני משה קרסוב

רחוב ריביל 26 ת"א. טל. 33241

שרות בת"א: בנימין ערב (פסג' תמר) רח' אלנבי ווו

רונן • בוד

תזכורת קטנה

תרשו לי להזכיר לכם, רבותי, שהמדור הזה אינו מיועד להנהלת החשבונות הפרטיים שלי בלבד. הוא עומד לרשותכם ורשותכם, במלוא מובן המילים. מטרתו העיקרית היא לשמש במה חופשית לקובלות ולטענות הפוליטיות והחברתיות של הקורא האינטליגנטי. אם יש לכם מה להגיד בכשרון, בהרפיות ובקיצור נמרץ — המדור הזה פתוח לפניכם.

במה, אתם שואלים, שונה מדור זה מכל מדור מכתבים אחר? או! טוב ששאלתם. (א) המדור פתוח לכל הדעות וההשקפות, גם אם אני אינני שותף להן; (ב) המדור רצוי, אך אינני הכרחי; (ג) הערות חריפות וביקורתיות על המתפרסם בעיתונות העברית יתקבלו בשימחה; (ד) הנהלת חשבונות נפרד מהמדור, הפתוח לכל מותקף ומושקף בעיתונות; (ה) כל מה שיכול להתפרסם במדור מכתבים אחר, אינו מתאים למדור הזה; (ו) הקטעים שיפורסמו לא יצוננו ולא ישובנו; (ז) זה וכל הכרוך בו אינו לו מקום כאן; מובן שיש גם מגבלות: (א) כישרון כתיב

בה; (ב) דיוק במסירת אינפורמציה; (ג) חוקיות הדעה המובעת; (ד) אורכה של הרשימה לא יכול לעלות בשום פנים ואופן על 100–150 מילה; (ה) זכות קדימה לסל הניירות תינתן למכתבים שאלהם יצורפו צילומי הכתובים; (ו) שום מכתב לא ייענה גם אם תצורף אליו מעטפה מבויללת וממורענת; (ז) כוונת דעות הקוראים על המדור יועברו למדור המכתבים של המערכת, ולא יודפסו שם, אלא אם כן יצורף אליהם תצלום הכתוב; (ט) רשימות החתומות בשם בדוי, גם אם הן נכתבו על ידי עיתונאים, חברי כנסת ואנשי ציבור, לא יפורסמו אלא אם כן יצוין בסופן השם והכתובת המלאה, שישמרו במערכת; (י) הקדמות ופירושים לרשימה הנשלחת מותרים לחלוטין; (יא) שכרסופרים לא ישובו להם עבוד הקטעים שיפורסמו, אך לעומת זאת גם לא יירש מהכתוב שום תשלום עבור פירסום רשימתו.

הכל ברור? לעבודה, רבותי! ותזכרו עוד דבר אחד: אם אתם לא תכתבו למדור, אני אלץ לכתוב אותו בעצמי.

תוכנית פולברייט

הצעתו המרעיש של הסנאטור פולברייט, שארצות הברית תחתום על חוזה הגנה הדדי עם ישראל, בתנאי שזו תפנה את כל ה"שטחים שכבשה במלחמת ששת הימים", עורר רה תגובות חיוביות ושליליות גם כאן וגם שם. אני חושב שהתמונה לא תהיה שלמה, עד שלא אצטרף למקהלה העשירה גם את קולי והמצפף.

אם כן, אני מתנגד לתוכנית פולברייט מכמה וכמה סיבות, שאת רובן שכחתי. אך מספיק אם אציין כאן את העיקריות שבהן:

(א) אם ארצות הברית רוצה להבטיח את קיומה ועתידה עליי חתימת חוזה הגנה הדדי עם ישראל, אל לה לדרוש מאיתנו את מה שאנחנו לא דורשים ממנה. אנחנו, למשל, לא תובעים שארצות הברית תוציא את כור

מחיר התענוג

במודעו הפוליטי של המשמרת הצעירה של מפלגת העבודה, שהתכנס לפני שבוע ב"בית ברל", הודיע נגיד בנק ישראל, מר דויד הורוביץ, שכל תינוק הנולד בארץ חייב 1000 דולר לגורמי חינוך, ברגע שהוא רואה את אור העולם.

מה התכוון ד"ר הורוביץ להגיד בכך עוד לא ברור לי. האם התכוון לרמוז לאנשי המשמרת הצעירה שעליהם לנקוט באמצעי זהירות, כדי לא לסבך את המדינה בחובות

חבל על המאמץ

"התנועה לשלום ולביטחון" פירסמה ב"עיתונות גילוי" דעת נרגש ונועם, נגד גילוי הדעת ש"ההעד העל-מפלגתי למניעת נסיגה" פירסם בעיתונים.

רבותי, מה ההתרגשות? הרי זו בסך-הכל מודעה בעיתון. כל אחד יכול להקים ועד על-מפלגתי להגשמת זכויותינו ההיסטוריות על סאטנה-קאטרינה, או להגנה על מרחב המחיה של המדינה, או למלחמה במתרחרי השלום, או להגברת הילווה היהודית, או לגילוי האמת על השדיועמה. וכל אחד יכול להדפיס מודעות בעיתונות.

אסור להחמיץ

אתה רוצה להתמלא גאחה על מישטרה הדמוקראטי של מדינת ישראל? אתה רוצה להיחזק באימו מידה קיים אצלנו חופש ה

בסרט הזה שראוי לחקוק אותו על הבניינים הממשלתיים בעולם כולו: "היידאם אינם שחים שום דבר, אבל שום דבר אינו שווה היידאם."

אה" של קוסטה-גאבארס, המוצג השבוע בקולנוע "פאר" בתל-אביב. בהשאה לצ'כיה בימי משפטי פראג, אנח' נו חיים כאן בג'עדן, בחיי יש שם משפט

הצעה מעשית

אני מקהה שמדובר בקולנוע נייד. אבל ממתי עולה קולנוע נייד חצי מיליון לירות? משהו לא ברור כאן.

קראתי בעיתון שחברות הנפט הישראליות תרמו סכום של חצי מיליון לירות ישראל ליות לשם הקמת בית-קולנוע בסיני.

השבון עובר ושכ

אשלייה אופטית

במאמר מזהיר מנתח מר מנחם בגין ("מעריב", 28.8.70) את "האשלייה האופטיות", בהן שריונה ישראל.

בין השאר הוא קובע שלפי ההסכם — שגם ישראל וגם הערבים חתמו עליו — הרי תמורת פינוי השטחים מצידו, כל מה שחיבים הערבים לעשות הוא: "לקחת להשומת-ליבם" את שלמותה וריבונותה של ישראל. כדי לסבר את העין של הקורא-הישראלי-השונה-באשלייה, הוא מביא את המקור האנגלי של הערך Acknowledge כ"לקיחה להשומת-לב".

נדמה לי שמר בגין משלה את עצמו, או מנסה להשלות אותנו, בעניין תרגום הערך האנגלי לעברית. המלון האנגלי של אוקספורד מפרש את הערך Acknowledge כך: Admit the truth of; Recognize the authority or claims of, "לעברית הוא: "להודות באמת של", "להכיר בסמכות ובתביעות של".

פירוש זה מרחיק לכת הרבה יותר מאשר פירושו של מר בגין, ואם הערבים צריכים להכיר בסמכותו ובתביעותיו, דומה שאין לישראל מה להתבייש בהישג זה. בשביל לגרש את האנגלים מן הארץ אין צורך, אולי, בידועת אנגלית, אבל מי שרוצה להשלות את הציבור, ולעורר התנגדות לשיחות-שלום, חייב להביא בחשבון את הסכנה של קיום מילונים אנגליים מוסמכים בביתם של קוראיו.

ז. קלונימוס

שאלת תם

חודשים מספר) אינם מהחיים עוד סכנה ביטחונית למדינה, האם לא הגיעה השעה לשחרר, או להעמיד לדיון, את עשרות האזרחים הישראליים, הנחונים במעצר-בית, ללא משפט, ואת מאות האזרחים המרוחקים, לפי צו מינהלי, למקומות מגוריהם? האם יש איזה הגיון בשיגעון הזה? אולי מוכנים שלטונות הביטחון להסביר לנו, לאזרחי המדינה, מהו ההגיון המיוחד שלפיו הם פועלים?

לאחרונה הועברו לירדן שני חבלנים, ש'נדונו לתקופות-מאסר ארוכות על החזקת מצודת-נשק. האחד שמו אחמד הודדור, והשני שמו זיאד חנון. סוכנות הידיעות "עת" מודיעה שבקרוב תשוחרר ותועבר לירדן גם רגזה איברהים אל-נאבולסי, תלמידה בת 19 משכם, אשר נדונה לעשר שנות מאסר על נסיון להניח חומרי-נפץ ב"חנות ה"שופרסל" בירושלים.

השאלה שאני רוצה לשאול היא: אם שלטונות הביטחון החליטו שאנשים אלה (בגורם 55- חבלי נאמיה, ששוחררו לפני

בעד הנשים

אני לא יודע מי משלם באמריקה עבור הפלות. בארץ עדיין נהוג שהגבר נושא ב"הוצאות אלה, שאגב, אינן מוכרות עדיין על-ידי מסי-הכנסה. המוסדות לטיפול בילד יבטיחו לנו סוף-סוף שקט בבית, שלא לדבר על החיסכון העצום בשכר הבייבי-סיטר.

גם אנחנו הגברים נילחם לשיחרור האשה מכבלי החזיונות והתחבובות, ואם הדבר יגיע לידי הפגנה — נהיה אנחנו, כגנטלמנים אמיתיים, מוכנים לשאת עבורן פריטי לבוש אלה בראש חוצות.

אנחנו אפילו לא מתנגדים ל"מיבצע ליוני-סטראטה". להיפך: הרחקים שבינינו חושבים שעל הנשים להימנע לעיתים קרובות יותר ממע מיני עם בעליהן, ואילו הנשואים שבינינו לא היו מתנגדים ל"ליל-מנוחה" אחד בשבוע.

אתם צוחקים, אבל העסק די רציני.

לפני שבוע ערכו כ-25 אלף נשים "צעדה למען זכויות האשה" בחוצות ניו-יורק. נוסף לשוויון-זכויות מלא תובעות הנשים האמריקאיות ביצוע חינוך של הפלות מלא-חיות, והקמת מוסדות לטיפול בילד, ש'יפעלו 24 שעות ביממה. נמאס להן להיות עקרות-בית ומאהבות בלבד, ואם לא יתקבלו ל"דרישותיהן, מאימות הנשים ב"מיבצע ליוני-סטראטה", שבו יימנעו מכל מעד מיני עם בעליהן. נשים רבות נשאו בהפגנה זו חזיות ותחתונים בידיהן, כסמל לרוח המרי של האשה המשתחררת.

לפני שאפנות התקוממות האשה תגיע ארצה, עם ה"ורנאלים" האחרונים של "חגי", אני מציע להקדים תרופה למכה, ולהכריז כאן ומייד שמלחמתן צודקת. גם אנחנו ה"גברים תובעים" ביצוע חינוך של הפלות מלא-חיות, ומוסדות לטיפול בילד שיפעלו 24 שעות ביממה.

מחלת-נפש

למה ששר-הבריאות לא יפיק שמועה ש'מקור מגיפת החולירע הוא במיטען חשיש נגוע, שהגיע ארצה בחודשים האחרונים? לשמועה כזו, אם היא תופץ בתבונה, תהיינה שתי תוצאות חיוביות: (א) מיטפר ה"מעשנים יתמעט; (ב) מחיר החשיש ירד.

משרד-החינוך, משרד-הבריאות, משרד-המשטרה והממשלה כולה מודאגים לאחרונה מאוד נוכח התפשטות מינהג עישון החשיש בארץ.

המשטרה, על אף מאמציה הרציניים לבער נגע זה, אינה מצליחה למנוע את הברחת הסם והפצתו.

כעת תוכלי להפחית 15 ס"מ מהיקף גזרתך תוך 70 דקות

• ללא התעמלות
• ללא דיאטה

שיטת "טרמאטריס" הבלעדית
למכונים הבינלאומיים
House of Dawne
הגיעה מניו-יורק לישראל

שיטת "טרמאטריס"

זוהי שיטת הרזיה מהפכנית, ללא דיאטה, ללא מכונות מסורבלות וללא מכשירי התעמלות. כבר בטיפול הראשון תוכלי להכנס למכון "האוז אופ דאון" בבנין שלום, ולצאת משם כעבור כשעה כשגזרתך צרה ב-15 ס"מ, במקומות הרצויים לך. אין חשיבות לגילך או למצבך הגופני. הטיפול יעיל לכל אשה. (פרט לאלה הסובלות מהפרעות בפעילות הבלוטות). שיטת "טרמאטריס" אשר עזרה לרבבות נשים ברחבי אירופה, אוסטרליה וארה"ב תעזור גם לך לשוב ולהיות בעלת גזרה חטובה ולהתבונן במראה בגאווה ובסיפוק.

כיצד פועלת שיטת "טרמאטריס"?

כיצד היא מחזירה לך גזרה חטובה בזמן כה קצר? חשבי על השיטות האחרות: דיאטה מחמירה? קשה לעמוד בה ואינך מרזה במקומות הרצויים לך. התעמלות? שיטה יעילה כאשר יש לך רצון של ברזל ושעתיים פנויות ביום. שיטת "טרמאטריס" מבוססת על עקרונות מדעיים. במילים פשוטות — זהו תהליך הממריץ את פעולת חילוף החומרים בגוף. הוא כאילו ממיס את עודפי השומן במקומות הרצויים לך. כך תשובי ותקי בלי מתננים צרות, ירכיים חטובות וכו'.

מה את חשה בעת הטיפול?

את שרויה באווירת שלווה ופאר בתוך תא פרטי משלך. ללא מכונות מסורבלות, תרגילים מעייפים או מסג' ברוטלי. את פשוט נינוחה. תוכלי אפילו לישון! אבל — אם תשארי ערה תחושי בחמימות נעימה המסירה מעליך את עודפי השומן. את נעשית יותר קלה. וכאשר תצאי מהטיפול — אפילו בפעם הראשונה — תרגישי כי שמלתך אינה עוד הדוקה. וחשוב כי תדעי: עודפי השומן הנעלמים בשיטת "טרמאטריס" לא ישובו!

הרהורים בנושא אינם מספיקים. עשי משהו בנדון!

התחילי בשיחת טלפון. קבעי בהקדם, וללא כל התחייבות, פגישה עם שושנה, היועצת לשיטת "טרמאטריס". היא תרחיב את ידיעותיך בנושא. את חייבת לעצמך לפחות את זה.

חייגי 52490 או 440831

"הייתי הראשונה שניסתה שיטת טרמאטריס בישראל" שושנה היתה פקידה בחיפה. קצת מלאה פה ושם. למעשה פנתה אלינו לקבלת משרה. בעת שאומנה לתפקיד יועצת לשיטת "טרמאטריס" ב"האוז אופ דאון", החליטה לנסות את הטיפול על גופה. על התוצאות היא תספר לך בעצמה. היא גם תסביר לך בדיוק כיצד פועלת שיטת "טרמאטריס" ומדוע היא מצליחה כאשר שיטות אחרות נכשלות. שושנה תערוך לך ניתוח מידות, חינם וללא כל התחייבות מצידך. התקשרי עמה בהקדם. ל-100 הנרשמות הראשונות תנתן הנחה בשעור 20% בטיפול הראשון. אין לך מה להפסיד — פרט לעודפי השומן! התקשרי מיד.

House of Dawne

A DIVISION OF HOUSE OF DAWNE INTERNATIONAL PTY LTD.

GENEVE • ROME • PARIS • BONN • NEW YORK • SYDNEY • MELBOURNE • ADELAIDE

"האוז אופ דאון" בנין שלום, תל-אביב

המכון המיועד לנשים הרוצות לרזות באמת. ללא דיאטה, ללא התעמלות.

עדיין עיקר הנטל עליך

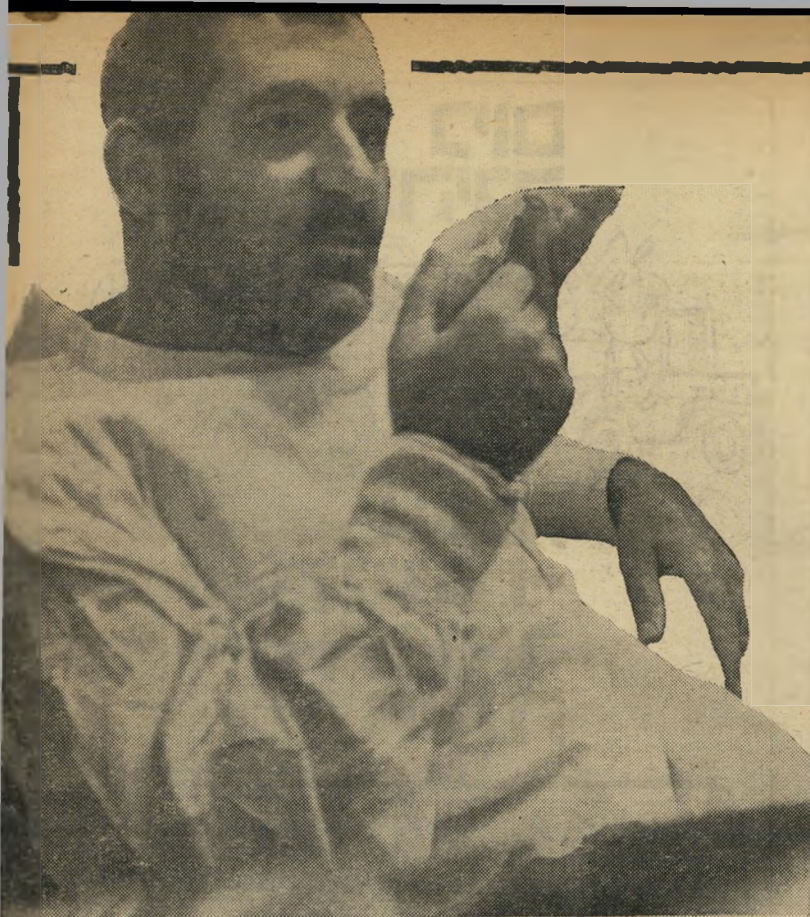
גם אם ילדיך קטנים... גם אם עוד חלק משכר הלימוד בבתי הספר
העל יסודיים ייכלל במסגרת חינוך חובה חנם - גם אז עיקר הנטל
עליך - ויש לך אמצעי מצויין להקל על עצמך ולהבטיח לילדיך
השכלה בעזרת חכנית 'חסכון לתיכון'.

בייחוד, כאשר כל סכום הנוסף בתכנית זו מוחזר לך - במקרה של
הרחבת מסגרת חינוך חנם - בחוספת ריבית והצמדה ופטור ממס, או
שהיך יכול להמשיך ולחסוך למימון השכלה גבוהה בתנאים מיוחדים.

החלה ההרשמה לשנות תשל"א לתכנית **חסכון לתיכון'**
המשותפת למרכז השלטון המקומי ול-

בנק הפועלים

הייתי חולה בחוליירע

החולה הראשון: יצחק מזרחי

לפני זה חשבתי שזה סתם עוד שילשול. הרבה פעמים כשהייתי חוזר מאילת הייתי חוסף שילשול. האנשים שאצלם גרתי ב־ אילת, אמרו לי שזה בגלל המים שם. הם אמרו שגם להם יש הרבה שילשולים.

העיתונאים

פוזדים לשות

כך החל סיפורו של הישראלי הראשון שזכה לחלות בחוליירע במדינת ישראל

פתאום היה נדמה לי שהארון־בגדים שלנו מתקרב אלי, וברגע שהתקרב אלי, התרחק שוב פעם. הסתכלתי על הי ילדות שלי. יש לי ארבע, ברוך השם. גם הם התקרבו אלי, ואחרי רגע רצו בחזרה לקיר. הכנתי שמשו ברצינות לא בסדר איתי.

זה היה ביום חמישי בלילה. כשחזרתי מאילת, מהעבודה. עד אותו רגע לא חשבתי שיש לי משהו רציני. אמנם השילשול הו־ ציא לי את הנשמה. כל עשרים רגע הייתי רץ. אבל רק כשראיתי שיש לי סחרחורת — רק אז התחלתי לדאוג.

עם בתו הסיוט עבר. שמונה ימים לאחר שאושפז, מצטלם יצחק מזרחי, שלא התגלח מיום אישפוזו, עם אחת מארבע בנותיו, במשרד בית־החולים שערי צדק. הזעזוע שעבר עליו, כשנתגלה לו כי חלה בחוליירע, היה קשה כמו הסבל הפיסי. המחשבה שהאנשים בחוץ מתעניינים בי הפיחה בי תקווה, גילה מזרחי עם צאתו מביה"ח.

הספיקה להגיע לבית־החולים בזמן. כך, אי פוא, עמד יצחק על סיכות, השתוקק להס־ תלק כבר מהמקום. רגוע יותר, תיאר בפירוט את החתייה שעבר.

עברתי את

הנקודה הקריטית

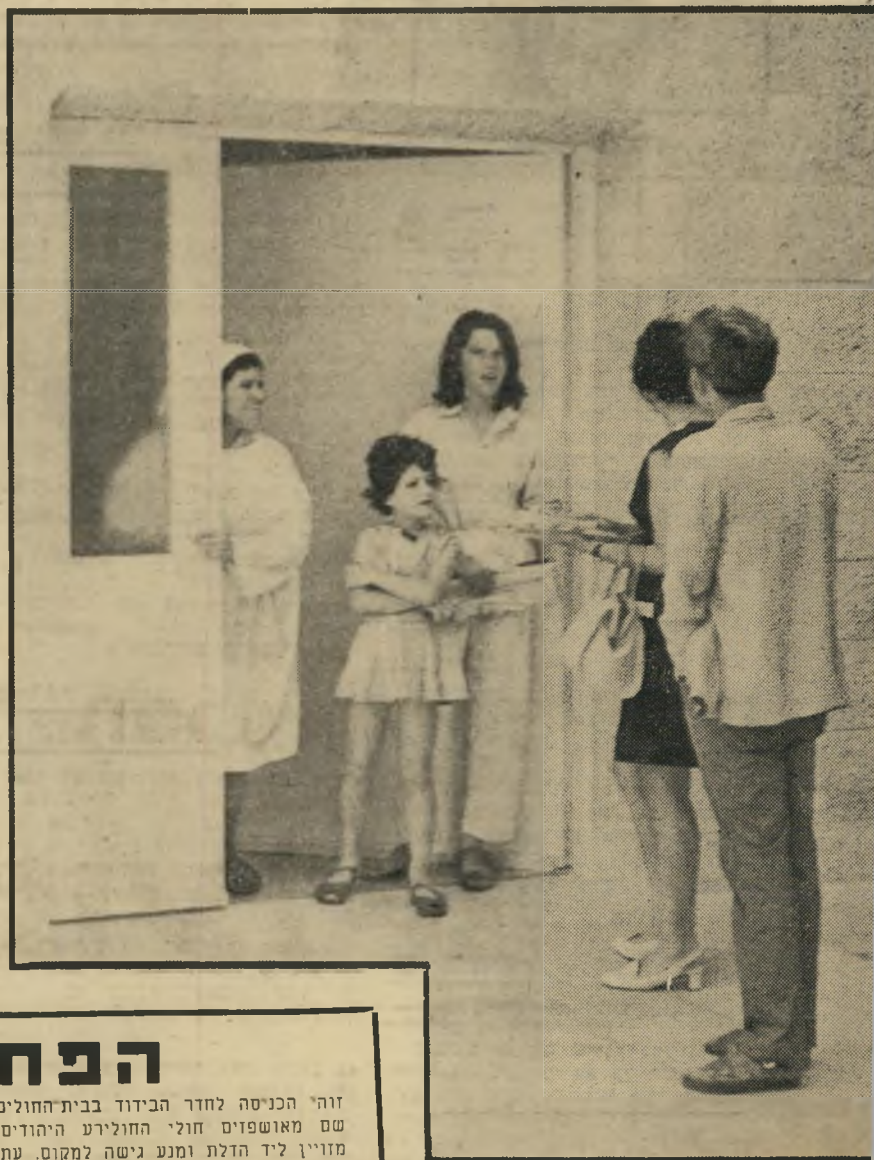
משיך מזרחי וסיפר: אבל השילשולים באותו לילה היו משהו מיוחד. רצתי אולי ארבע פעמים. וגם הקא־ תי כל הלילה. בבוקר באה רופאה, שלחה אותי מיד לבית־חולים בשערי־צדק. ראיתי שד"ר אשכנזי מודאג ברגע שהוא ראה את ההפרשות שלי. הייתי כמו ברז פתוח. והייתי צמא. הלשון שלי היתה יבשה כמו חתיכת קרש. הייתי מוכר את הנשמה שלי בשביל כוס מים. אבל לא יכולתי לשתות כלום. הכל הייתי תיכף מקיא. ב־ משך 36 שעות לא נתנו לי כלום לאכול (המשך בעמוד 10)

מאז שנות אלפיים. על נסיבות הראיון מדי ווח כתב העולם הזה:

"יום שישי, 11 בבוקר. אגף־הבידוד ה־ חדש של בית־החולים הירושלמי שערי צדק. העיתונאים שכונסו לכאן לרגל שית־ רורו של יצחק מזרחי, נראים לי קצת משונים. למרות האירוח הנאה של הנהלת בית־החולים, אין איש מהם נוגע אפילו ב־ כוס־מץ. הם ישובים במרחק כשלושה מטר מהחולה המפורסם, ונראים כאילו שלושה מטר נוספים לא היו מפריעים להם במיור־ חד? הראיון מתנהל בקצב השריון. כאשר הם קמים ויוצאים כעבור 15 דקות, הם נראים לי מבוססים.

לא שאינני מבין להרגשתם. אני מרגיש בדיוק כמותם.

מזרחי בן ה־46, עובד בדואר ירושלים, החולה היהודי הראשון שחלה בארץ בחולי־ רע בחמישים השנים האחרונות — היה גם הוא נרגש עד מאוד וקצרו־רוח ב־ עת המסיבה. אשתו מרים קיבלה רק בתשע בבוקר הודעה על שיחרורו בשעה 11, לא

הפחד עבר במהרה

השומר. החולים המאושפזים בחדר הבידוד יכולים עתה לדבר עם קרובי משפחתם במרחק של מטרים ספורים מהם, כיוון שהמחלה מועברת רק במגע ישיר, ואין כל סיכוי של הדבקה.

זוהי הכניסה לחדר הבידוד בבית־החולים שערי צדק בירושלים, שם מאושפזים חולי החוליירע היהודים. בתחילה ניצב שומר מזויין ליד הדלת ומנע גישה למקום. עתה, כשעבר הפחד, סולק

מכתבים

■ **איש השנה**
 בים. בתחום ההסברה, הקונסוליה הישראליית כאן חסרת כל פעילות. למה? שלמה ארנון, לוס אנג'לס

גבולות

ביטחון

בכואנו להתחת גבולות ביטחון למדינת ישראל, האם לא עדיף שאותם חלקי המדינה המאוכלסים ביישוב ערבי צפוף, השוכנים ממערב לגבול 6.4.67, ינוחקו ממדינת ישראל ויצורפו למדינה הערבית השוכנת ממזרח?

האם אין לדרוש עריכת משאל-עם בקרב תושבי האיזורים הערביים כדי לברר, אם ברצונם להישאר בגבולות מדינת ישראל או להתאחד עם בני עמם שמעבר לגבול? ת. יעקב, תל-אביב

תחרות

הצילומים

מה דעתכם על הכותרת: "בתי, את צוחק או בוחקת?"

ערינה סומך, בני-ברק

● חיובית. הקורא טוען זכתה בפרס 10-100 לציבור תמונת השבוע.

תמונת השבוע

צדק

מול צדק

אני חולק על דעתכם בעניין חוק הגנת הדייר (צדק מול צדק, דו"ח לבחור, העולם הזה 1721). הרי האדם שהשקיע את מיטב כספו ורכש בית, אחרי שהחוק נכנס לתוקפו ב-1943, רשאי היה לקחת כי השקיע תו אינה מונחת על קרן הצבי, וברבות הימים תכנס לו הכנסה מינימלית סבירה (כחנתי בעל-בית שדירתי לא התחלפו בינתיים מאז, או היושבים כבר עש, 15 שנה) — דבר שקשה להגיד שמאפשר החוק הנוכחי.

יצחק שרונן, בת-גלים, חיפה

עידוד

עזיה

בעת ועידת הוועידה חספתי שיחה עם סטור דנט יהודי משווייץ. שאלתי אותו מדוע אינו עולה לישראל. "בשביל מה לעלות?" השיב. "לחיות בגיטו של כפייה דתית?" הוא סיפר לי כיצד הודיעו בעת שביקר בכותל המערבי, הוא ראה שם צעיר יהודי שהתפלל בצורה לא אורתודוקסית, תוך זמירות ושירה שונים מהמקובל. הרבנים הוציקו משטרה וזו גירשה אותו מהכותל.

ארי בן, רמת-גן

כיוונות

בוועידת ה"ווג'ס"

כתבתם על מה שאירע בוועידת הווג'ס היתה במקומה, אך לא על הכל דיווחתם. לוא היה חוסר הנכונות מצד הישראלים לשמוע את האורחים מחו"ל הליקוי היחיד די — נחמד. אך מדוע חייבת היתה החעי זה לסבול גם מניהול כושל וזילזול? אחד

חודש אלול קרב ובא, ואני תקפה שעוד לא מאוחר להגיש הצעות לאיש השנה. הצעתי: גולדה מאיר, שקיבלה, סוף-סוף, את הקו של אורי אבנרי והסכימה לבטא — אם גם בנימגום — את המילה נסיגה.

מיקי הלפרין, צה"ל

דויד

מציעה לכם לחתור הפעם על הצניעות ולבחור באיש השנה את אורי אבנרי — האיש אשר ה' — מצאות, בעזרת ה' — אמריקאים והרוסים, אילצו אפילו את גולדה להכיר בציד קת רעיונותיו. אורלי דויד, חיפה

אני מציע כאיש השנה את גמאל עבד-אל-נאצר — ה' גבר שהיה לו דם להגיד הראשון, בעולם הערבי, "כן" לישראל — למרות שלושת מעגלי חרטום ושאר הבלבול.

צבי הראה, נהריה

אינני יודע למי מגיע אישית תואר איש השנה — אבל ברור לי שזה חייב להיות האדם שהזינו ראשון את הגלגלים שהניעו את הצדדים להפסקת האש — לקראת ה' שלום המיוחל, אינשאללה.

סעיד נורי, חיפה

מדון אדום

לממשלת ישראל

בראיו על הנידון: להפסיק להתמזמוז (ה' עולם הזה 1721). מה שממשלת ישראל היתה צריכה עכשיו, זה גבר בראשה, ש' היה נותן לה את הפקודה המפורסמת של מלחמת ששת-הימים: נוע, נועי — ובקצב השריון.

יואש מנצור, באר-שבע

דוקא כן

להתמזמוז!

הנידון: להפסיק להתמזמוז רגע — אולי תעצורו מה החיסון הזה? אנחנו הולכים להחזיר שטחים יקרים מפז, לעשות צעד בעל משמעות גורלית והיסטורית לא פחות ממלחמת ששת-הימים עצמה — ועלינו להיחפז? ל' שם מה?

דעתי היא: החיפז זון — אסון! עלינו להשב כל צעד ב' שיא הזהירות. אמר ניו גימוקיו של אורי אבנרי, במאמרו, משכנעים אחד אחד — אבל בכל זאת. במיקרה זה, הפעם — כן להתמזמוז!

אברהם קואטרו, חיפה

רבין מגמגם

ישראל מפסידה

בצער רב אני רואה כיצד מאבדת ישראל אל את אהדת הקהל האמריקאי. אתמול ראיתי את יצחק רבין בטלחזיה, כשהוא הכריז כי המצרים הניזו טילים באזור ה' תעלה, אחרי תחילת הפסקת-האש. הכתבים שאלו איוה הוכחות יש לו, והוא גימגם וענה בלי ביטחון.

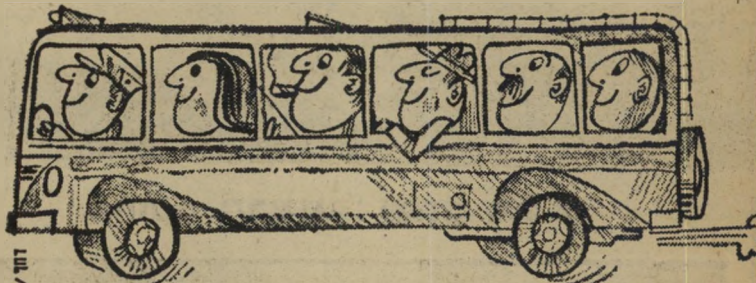
כל תחנות הרדיו והטלחזיה מציגות כאן עתה, לראשונה, את ישראל כשקרנית — ביחוד נוכח הודעת הפנסגון, שטען כי להינינו אינם מאשרים את הסענה הישראליית.

השגריר המצרי, לעומת זאת, הופיע ב' טלחזיה ככיבושה תמימה. התוצאה היא דרסטית. לדוגמה: אחת מתחנות הרדיו ה' גדולות כאן, KABC, שנטתה עד היום ל' צד ישראל, נוטה עתה בבירור לצד הער'.

כיום הנהיגה

איננה מענגת-השאר אותה

"ליאגד"

יוכי מתחיל עם... SCHERK

ASAHI PENTAX

להשיג בחנויות הצילום פאר המצלמות המובחרות

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תאריך 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' סין 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.

יין פנינים — יין חדש למשפחה

זה עתה יצא לשוק יין חדש לכל המשפחה — יין פנינים.

המיוחד יין זה משאר היינות הוא בכך שישו זה הינו טבעי וקל, ממולא בתוספת של גז (דירת-חמוצת הפחמן) וגם אינו מכיל כל

תוספת של מים או כל חומר זר אחר.

בנוסף לכך נודעת השפעת הגז על רענונות המשקה והכמות הקטנה של הכהל הנמצאת בין משפיעה על הרחבת כלי הדם וגורמת למצב-רוח טוב ולכושר גופני גבוה ביותר בימי הקיץ החמים.

חברת כרמל מזרחי המיצרת את יין הפנינים שומרת על מחיר עממי ליין ומוכרת אותו לצרכן ב-1.40 ל"י, כולל הבקבוק.

לבחירת הקהל מוצע היין ב-2 טעמים. יין פנינים ורוד וגם לבן ואפשר להגישו לכל ארוחה בכל שעות היום.

ה מ נ ו י

קיבלת חשבונך לחידוש המינוי, פרע נא אותו בהקדם. עקב הביקוש לעיתון, לא נוכל לאפשר כל משלוח ללא תשלום

החייל שלי יחזור...

ובינתיים
במעוזים, בביקעה, ברמה
שלח לו ד"ש חיה

העולם הזה

כל שבוע

מיבצע מיוחד לחיילים

מינוי לכתובת צבאית

בהנחה של 50%

לחצי שנה: 15 ל"י; לשנה אחת: 29 ל"י

מלא ושלח לתד. 136 תל-אביב.

נא לשלוח את "העולם הזה" לחצי שנה / לשנה אחת לכתובת זו:

מס' אישי שם

דואר צבאי

ר"ב סך 15 ל"י (חצי שנה), 29 ל"י (שנה) — כמחוק המיותר

השולח

ITT
SCHAUB
LORENZ

מקלט הטלוויזיה הטוב בעולם!

גם טרנזיסטורים ורשמי-קול מעודים מיוצרים ע"י

ITT SCHAUB-LORENZ

חשוב לעיורים חדשים
הספקה מהירה של T. V. במטוס וללא מכס. 4 דגמים בעלי 2 רמקולים \$ 140 דגם 1050 בעל רמקול אחד \$ 130 הסוכן הבלעדי **כינורי בע"מ ת"א פרץ 4**

מראשי התאחדות הסטודנטים, למשל, יצא לצור חתיכות בעין-בוקק הסמוכה בדיוק בשעה שהיה צריך לכנס את המשלחת הישראלית לתדירוף. וכשכונסה לבסוף המשלחת, הוקדש רוב הזמן לשאלה הגורלית בידי מי יופקדו כרטיסי הציר.

נחמן אדבויים, תל-אביב

הצדק אינו

ניתן דחוקה

צדק מול צדק הוא סתירה הגיונית שהי דעת אינה סובלת אותה. הצדק אינו יכול להתנגש עם עצמו. העובדה שדיירים מוגים בחוק הגנת הדייר נהנו במשך שנים מדיוור חינוך, למעשה, אינה מצדיקה המשכת המצב.

בירן

לכל בעל-בית הי זכות לתבוע מדיי ריו כל שכר דירה שהוא חסץ. המצב אות הכלכלית, הי מבוססת על היצע וביקוש, תאזן בין רצונו של בעל הי רכוש לרווחים, לבין נכונותם של הדיי רים לשלם. בתנאי, כמובן, שהמשלה תחול להתערב בתהליכים כלכליים ולשבש אותם.

דני בירן, תל-אביב

תנועת

חמישים פדום

אנו מזמינים כל ישראלי שעבר את גיל החמישים, בין ותיק ובין עולה חדש, לי הצטרף לתנועתנו החדשה, תנועת דור חמי שים פלוס.

מטרת התנועה להילחם באפליה מסיבת גיל, שממנה סובלים מזדקנים רבים. המעוניינים יפנו אל החתומים מטה, רחוב אהרונוביץ 17, סת-התקעה, טלפון 918475, בשעות 18.00—20.00.

מ. קופלמן — קורניא, פתח-תקווה

בדיקני

גם בישראל

בקשר לאופנת בריג'יט בארדו בסאן סרופו (העולם הזה 1721) — החתיכות עם הבליקיני היו מושך

כות מאוד, לפחות לקוראים הגבריים, אני מניחה — אבל יחד עם זאת, היתה בכתבה התפרצות מבצע לדלת פתוחה. אולי אינכם יודעים זאת, אבל ישנן כבר חברות (ח' סגולה) גם בישראל שהנוהג קיים אצלן.

אני אישית מכי רה שתיים. אחת מתאספת בחוף ניר

דח שאינני מתכננת לגלות לכם איפה הוא; השנייה מתכנסת בדרך כלל בסופי-שבוע בחילה גדולה, שיש בה בריכת-שחייה, על הכרמל. ולידיעתכם, גם אצלנו אף אחד לא רואה בזה שום דבר מיוחד.

דליה מירון, חיפה

האב, הבן,

וריה הפמים

בכתבה "רצח מלך הסמים" (העולם הי זה 1721) הוזכר שמו של שרגא רוזנבלום, משרדות דויד המלך בתל-אביב, כסוחר סמים ידוע. "העולם הזה" מצטער על הי טעות שנפלה — הכוונה היתה לבנו של שרגא, יצחק, החשוד בעבירה זו. "העולם הזה" מתנצל בפני האב על עוגמת הנפש שנגרמה לו. זהו שנאמר: בנים אכלו בוסר ושיני אבות תקחינה.

קוראים השוהים בכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרפים תמונות למכתביהם.

בעיות ולבטים

בחיי המין

מאת הד"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

להשיג בחנויות הספרים הגדולות

ולשתות. רק אינפוזיות של נוזלים קיבלתי כל הזמן בכמויות ענקיות. ולמרות זאת הרגשתי צמא עד מוות.

היום הראשון שלי בשערי צדק, יום שרש, היה הכי קשה. אז הרגשתי הכי רע. ובאמת, באותו לילה עברתי את הנקודה הקריטית. אחרי שהצלחתי להחזיר לי לגוף, בעזרת האינפוזיות, את הנוזלים שאיבדתי, התחלתי להרגיש פחות רע.

עכשיו אני

כבר חכם

ביום שבת בבוקר בא לשערי צדק רופא ממשרד הבריאות עם התוצאות של הבדיקות שלי. "אתה חולה בחולירע", הוא אמר לי.

אין לך מושג איזו הרגשה איומה זאת, לשמוע את זה. בחיים שלי לא הרגשתי הרגשה יותר גוראה. ידעתי שחולירע זה מוות. עכשיו אני כבר חכם, אני יודע שישם חולירע יותר גורא מהמחלה בעצמה. אבל אז, בשבת בבוקר כששמעתי את ה"בשורה הזאת, נהייה לי חושך בעיניים. היה נדמה לי שעשן עולה לי מהרגליים לתוך הראש ואני נחנק.

התחלתי לחשוב מאיפה באה עלי כל ה"צרה הזאת. בהתחלה חשבתי שזה מהמים של אילת. אבל הרופאים אמרו לי שהגניף נדבק בי עוד לפני שנסעתי לאילת. אז זה כנראה מהפירות. אני אוכל המון פירות. אני גורא אוהב פירות. אוכל כל מיני מינים של פירות.

הרגשה

שאני חי

אשתי קוננה לפעמים פירות ממוכרת ערביה שבאה לשכונה. אולי נדבקתי מהפירות שלה. מה שבטוח זה שעכשיו יעבור הרבה זמן עד שאכניס לפה פירות.

אחרי שעברתי את המשבר במחלה, ה"חלתי לקרוא מה כתבו עלי בעיתונים. היה מאוד מעניין לחפש בכל העיתונים את ה"ידיעות על מצבי. זה היה הדבר היחיד ש"עניין אותי. זה נתן לי הרגשה שאני חי. אמנם לא היה לי מזל ונדבקתי בחולירע, אבל לפחות אני חי, מספלים בי וכל ה"ארץ דואגת לי. זה נתן לי הרגשה טובה. גם כתבו שתוך כמה ימים אני אצא מ"בית החולים, ואני שיכנעתי את עצמי שזה נכון באמת. מה שלא הבנתי זה מאיפה הישגתם את התמונה שלי שהתפרסמה ב"העולם הזה.

הבנות

נולדו מחדש

יהיה לי עוד רגע רע בבית החולים. ב"התחלת השבוע ראיתי פתאום שהביאו שתיים מהבנות שלי. חשבתי שהשמיים נפ"לו על ראשי. זאת אימרת שחולירע ה"פשטה בכל המשפחה שלי. אמרתי לעצמי. היא תחסל את כולנו.

אבל גם זה עבר. הבנות נולדו פה מ"חדש, הודות לד"ר אשכנזי.

על ההחלמה שלי אין לי הרבה מה ל"ספר. פשוט חזרתי לכוונתי לאט לאט. עכ"שיו שאצא מבית החולים, אוהר מאוד. אמ"נם הרופאים אמרו לי שהמחלה חיסנה אר"תי לשנה שלמה, לפחות, ויש לי באמת אמונה שלמה בהם, אבל מה שבטוח בטוח: מהיום. עד שהמחלה תעזוב את הארץ, אני אל נוגע בפירות וירקות.

כשמדובר על חולירע, יותר טוב להיזהר.

★ ★ ★

אך חולירע, מסתבר, איננה דאגתו היחידה של מזרחי. פחדו האמיתי שונה. הוא התגלה לקראת תום הראיון, כאשר אחות נכנסה לחדר, השאירה את הדלת פתוחה לרגע.

חולה החולירע הראשון במדינת ישראל אל השמייע קריאת בחלה, מיהר לסגת למינת החדר: "אני מאוד פוחד מרוח פרצים", הסביר לכתב, "העולם הזה". "גמרתי אמנם עם החולירע, אבל רוח פרצים זה מסוכן תמיד. אתה לא יכול לתאר לעצמך עד כמה זה מסוכן."

הם אוהבים....

פרסום ד"ר יעקבסון

TIME
FILTER CIGARETTES
DOBEK LTD. TEL AVIV

עדיין זורם הרם. עדיין נהרגים ונפצעים חיילינו. עדיין נקטלים בני-אדם עלידי נשקנו. לא במלחמה בין צה"ל ובין צבאות ערב. במלחמה זו הופסקה האש. לא בפעולה היומיומית של המימשל הצבאי בשטחים ה- מוחזקים. שם השתררה רגיעה כמעט מוחלטת, תוך ציפייה להסדר שיביא עימו נסיגה.

אלא במאבק בין כוחותינו ובין הפיראיון. מאבק זה נמשך.

על כן מרחפת השאלה בחלל המרחב: "מה יקרה אם יושג הסדר-שלום, אך הפיראיון לא יקבלוהו? האם יוכלו הפיראיון לשימו לא? האם יהיה ערך להסדר במצב זה?" לכל מי שהציג לי שאלה זו בימים האחרונים, ובייחוד לעיתונאים הזרים, אמרתי: "אספר לכם סיפור. סיפור אמיתי, החרות על לוחליבו, ולוחליבם, של כל בני דור, שגדלו בארץ זו."

בימים ההם (כך סיפרתי) היו שלוש מחתרות עב- ריות בארץ: אירגון ההגנה, האירגון הצבאי הלאומי ו- לוחמי-חרות-ישראל.

בסתיו 1947 הוצע לנו אירגון האומות המאוחדות "הסדר כפוי" לבעיית ארץ-ישראל, על פי תכתיב אמריקאי-סובייטי. לפי ההסדר, היתה הארץ צריכה להתחלק לשתי מדינות — האחת יהודית והאחת ערבית — ואיזור בינלאומי בירור שלים.

בהתאם לתוכנית זו, היתה המדינה היהודית צריכה לתפוס רק חלק קטן מאוד מ- ארץ-ישראל המנדטורית — שטח הרבה יותר קטן מכפי שנכבש לאחר-מכן במהלך מלחמת- העצמאות.

אחרי ויכוח סוער, קבעו שלושת אירגוני-המחתרת את עמדתם כלהלן:

אירגון ההגנה, שסר למרות ההנהגה הציונית, הסכים לתוכנית-החלוקה. "המוסדות הלאומיים" דחו את הקו של "הכל או לא כלום", החליטו כי השגת ריבונות בחלק מן הארץ חשובה מכל.

האירגון הצבאי הלאומי טען שזוהי בגידה, דחה את התוכנית ונשבע להילחם למען ארץ-ישראל השלמה. מטקד האירגון, מנחם בגין, ניבא שקבלת התוכנית תביא לחורבן בית שלישי.

לוחמי-חרות-ישראל נקטו עמדה קיצונית עוד יותר מו של אצ"ל. כל שלושת מנהיגיהם — נתן ילין-מור, יצחק שמיר וישראל אלדד-שייב — נדרו להמשיך במאבק עד לשיחור המולדת כולה.

ההגנה היתה, אנו, האירגון החזק ביותר. אולם אצ"ל ו- לח"י היו שניהם אירגונים חשובים. הם נהנו מאהדת חלק

תמונה של התלהבות המונית, שאדם מאושר זוכה לראו- תה פעם אחת בחייו.

★ ★ ★

למה היתה השימחה? מה גרם להתפרצות ספונטאנית זו, שבמאים מנוסים ניסו לשוא לשחזרה לאחר-מכן בסרטיהם?

המדינה שהובטחה לנו היתה קטנטנה. לא נכללו בה עכו ונצרת, רמלה ולוד, אשקלון ובאר-שבע, הגליל המערבי וחבל לכיש ואזור ניצנה.

במדינה קטנה זו היה רק רוב עברי קטן, ומיעוט ערבי גדול מאוד.

תל-אביב, 29 בנובמבר 1947

דוד בן-גוריון ניצל שתי הזדמנויות — פרשת אלטלינה נגד אצ"ל ופרשת רצח ברנדוט נגד לח"י — כדי לשים להם קץ, כמעט בלי שפיקת-דמים.

זה היה מיבצע קל, כמעט שיגרת. כי באותן חמש דקות מתו אירגוני-המחתרת. לא נותר אלא לקברם.

★ ★ ★

הזו סוף הסיפור. המסקנה מתבקשת מאליה. אין להשוות את הישוב העברי של אז לעם הפלסטיני של היום. (בכלל קשה להשוות עם לעם, ומצב למצב. כל אנאלוגיה אוטומטית היא מסוכנת).

בכל זאת יש כמה הקבלות מעניינות — ויש היגיון לדברים.

לא מכבר סיפר לי אריק רולו שאחז מדוברי אל-פתח הישנה את שלושת אירגוני-הפיראיון העיקריים לשלושת אירגוני המחתרת שלנו. בהשחאה זו דומה אל-פתח, הגדול והעשיר, לאירגון ההגנה, והוא קשור ל-אירגון השיחור הפלסטיני כשם שההגנה היתה קשורה לסוכנות היהודית. החזית העממית של הד"ר חבש דומה, לדבריו, לאצ"ל של בגין, ואילו החזית הדמוקרטית השמאלנית של נאפי חחאסי מה דומה ללח"י, שהחל אז נוטה שמאלה.

כיום דוחים כל שלושת אירגוני-הפיראיון את "התכתיב האמריקאי-סובייטי".

החלטת העצרת הכללית של האו"ם מס' 181, מיום 29 בנובמבר (1948), נתנה ליהודים חלק קטן מארץ-ישראל. החלטת מועצת-הביטחון של האו"ם מס' 242, מיום 22 ב- נובמבר (1967), נותנת לערבים חלק קטן מארץ-ישראל.

ההחלטה אינה מזכירה את העם הפלסטיני. אך ברור עתה כי גמאל עבד-אלינאצר הוצע ליאסר עראפאת מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת-עזה, ופיתרון בעיית-הפלסטים עלידי החזרת חלקם ומתן פיצויים לנותרים.

יכול להיות שעראפאת קבל בסופו של דבר את ההצעה, ושיקום על שני האירגונים האחרים שידחו אותה. יתכן גם כי כל אירגוני הפיראיון גם יחד ימשיכו להילחם ביוזמת השלום עד הסוף.

★ ★ ★

סוכן מאוד להינבא בארץ-ישראל. לנביאים רבים היה סוף מר ונמר.

אך אני מעז, ברגע זה, להשמיע נבואה. אם אי-פעם תוצע לערביי פלסטין מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת-עזה, כי

הצבעה ברגליים

תוכנית ממשית העומדת להגשם לאלתר — תפרוץ מלב ההמונים קריאה של צהלה, שי תמלא את הארץ עד גדותיה.

בירושלים ובצוה, בחברון וברמאללה, בשכם וברפיח, יר- קרו המונים כשיכורים סביב לדגל הפלסטיני, שהיה בלתי חוקי ב-19 שנות השלטון הידוני, ובשלוש שנות הכיבוש הישראלי.

הפיראיון יצעקו שוהי בגידה, שאין להסתפק בחלק קטן מפלסטין, שזוהי הפקרת מרבית המולדת לכובש הציוני.

אולם קריאות אלה יטבעו במבול השימחה, כאשר יתברר להמונים היושבים בפלסטין שהנה סוף-סוף יתנופף דגלם הלאומי מעל למדינתם הלאומית, ושזו תקח את גורלה בידיה ותתפוס את מקומה המתאים בין משפחת העמים, ובמיסגרת האו"ם.

גל שני של שמחה יציף את מחנות הפליטים, כאשר יתברר כי הנה סוף-סוף חוזרים הביתה, לחיים חדשים ובעלי-טעם במולדת, חלקם כי ישראל ורובם בפלסטין.

אירגוני החבלה לא ייעלמו בלילה, כשם שאצ"ל ולח"י לא נעלמו בלילה. אבל מיעד העיסטוריה יעבור על פניו, והם יישארו בצדי הדרך. ריקמת החיים החדשה, בול- מוס השיקום והיצירה, ישכיח את הגרעינים הממורמרים של האתמול.

מה שיהיה, הוא שיהיה; ומה שנעשה, הוא שיעשה; ואין כל חדש תחת השמש.

ירושלים על שני חלקיה וכל בנותיה נמסרה לשלטון בינלאומי מפוקפק, ולא נקבע כל פרוזדור בינה ובין ה- מדינה היהודית.

הארץ כולה נגזרה לגורים, אף כי הובטחה לה מעין פדרציה כלכלית.

ובכל זאת צהלו ההמונים, כמו שלא צהלו מעולם לפני ואחרי כן.

מדוע?

כי הם חשו, באינסטינקט המיוחד להם, כי כל זה אינו חשוב לעומת הדבר האחד, הגדול, הכביר: יצירת הריבונות העיברית, הנפת הדגל העיברי מעל לשטח-אדמה שבו יוכלו להתכנס ניצולי השואה.

תחושה פשוטה זו הכריעה.

לגין אמר פעם כי העם הרוסי הצביע ב-1917 נגד ה- מלחמה — ברגליו — רגלי החיילים שערקו מן החזית וחזרו הביתה. באותו צדק אפשר לומר כי הישוב העברי הצביע ב-29 בנובמבר למען חלוקת הארץ ברגליו — רגלי ההמונים שרקדו כשיכורים סביב הדגל.

קול השירה הצרורה של ההמונים ששרו את התקווה — הטביע את קולם שז אצ"ל ולח"י.

★ ★ ★

ני אירגוני המחתרת הימניים חוסלו באותן דקות ספורות.

כי בהן נקבע, בלשון שזא השתמעה לשתי פנים: העם מוכן לחלוקה כמהיר לעצמאות. העם מוכן את הכרעת המוסדות שתמכו כי חלוקה. העם דוחה את עמדת אצ"ל ולח"י.

חיסולם המעשי של אירגוני המחתרת ארך כמה חודשים.

גדול מאוד של הציבור. מעשי הגבורה של לוחמיהם, בשלוש שנות-המאבק שקדמו לאותו רגע, כבשו את ליבם של רבים וטובים.

אייאפשר היה לזלזל בכוחם.

וגם אז ישאלו השואלים: מה יהיה? איך יכול להתקבל ההסדר, כששני אירגוני-המחתרת החשובים והחזקים האלה מתנגדים לו?

אך העניין הוכרע תוך חמש דקות.

★ ★ ★

מה היה ביום 29 בנובמבר 1947, בשעות המאוחרות של הערב. מי יכול לשכוח רגעים אלה?

כמעט כל בני הישוב הקטן של אז — שמנה בקושי 635 אלף נפש — ישבו רתוקים למכשירי הרדיו. קול ירו- שלים, אביו של קול ישראל, שידר את החדשות.

לפתע הכריז הקריין: זה עתה החליטה ה- עצרת הכללית של האו"ם, ברוב דרוש של שני שלישים, לקבל את תוכנית החלוקה.

היה נדמה כאילו הארץ כולה עצרה אלפית של שניה את נשימתה, כאילו פסקו הלבבות מלפעום.

ואז קרה הדבר המוזר, המופלא, החד-פעמי. רבבות-רבבות של בני-אדם, גברים ונשים, זקנים וילדים שלא ידעו בדיוק מה מתרחש, קפצו ממקומותיהם ונהרו לרחובות. בכותנות ובמקטורנים, בפיג'אמות ובכותנות- לילה, בנעלי-בית ויחפים.

הם רקדו מסביב לדגלים, שהופיעו מאי-שם ונקשרו לעמודי חשמל. הם צרחו מבלי להרי- גיש בכך, כמו מרוב גיל, התייפחו שבורי-לב מרוב אושר.

נחוג • יום הולדתו ה-50 של **מרק מושביץ**, נשיאה של התאחדות בעלי התעשייה ויו"ר מועצת המנהלים של קונצרן מפעלי השרי קולד והקפה עליה. יליד רוסטוב, רוסיה, שהחל את הקאריירה שלו, אחרי שסיים קולג' בלונדון, כפועל ייצור בעליה, שאביו נמנה על מייסדיו.

נולדה • ל- מאיר עמית (49), מנכ"ל הקונצרן הסדרותי כור, מי שהגיע בצה"ל לדרגת סגן הרמטכ"ל וראש אגף המטה הכללי, בדרגת אלוף, ועמד לאחר מכן בראש המוסד למודיעין ובטחון — נכדה.

נולדו • לכינרה עלי, אשתו ה-2 של אלוף העולם באגרוף במשקל כבד **מוחמד** (קאסיוס קלי) **עלי**, זוג תאומות.

נישאו • בטכס אזרחי קצר שנמשך 10 דקות בלונדון, שחקן הקולנוע הבריטי **פיטר סדרס** (44) ו**מירנדה קווארי** (23), לסלרם, אב לשלושה ילדים, היו אלה נישואיו השלישיים.

נחוג • יום השנה השני לשטילת הלב ל**לואיס ראסל** (44), מורה לאמנות תעשייתית בבית ספר באינדיאנפוליס, ארצות הברית, ש-

הוא כיום שתולי הלב המאריך חיים ביותר, ראסל, ש-קיבל את ליבו של נער בן 17 שנה רג בתאונה, הישגה את ליבו החדש ל"משהו כמו שניים תותבות".

אושפז • ב- ראסל בית חולים בלאס ואגאס, אחרי שהתמוטט באמצע הצגת טל-חזיה והוכנס לאחלחמוצן בבית החולים, הי-בדון הכושל-הודי **פמי דיוויס**, כשהוא סובל מדלקת-ריאות.

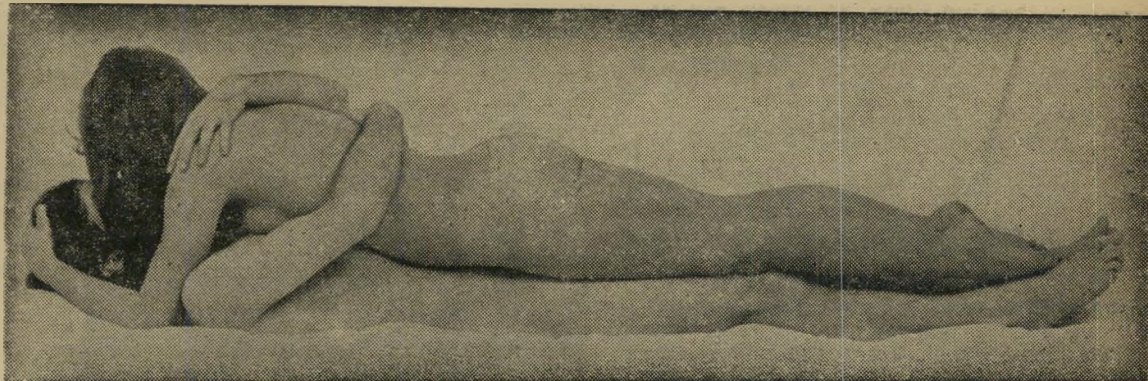
נתפס • בתא המאסר שלו בכלא לוס אנג'לס, **צ'ארלס מנסון**, הנאשם ה-עיקרי במשפט רצח שרון טייט, כשהוא מנסה לקחת גולת ל.ס.ד.י, שהוברחה אליו בידי מבקרים.

נפטר • בגיל 80, אחד ממייסדי כפר-תבור, **נחמן קרניאל**, שהיה חייל ב-צבא התורכי, מראשוני הפצועים של ההגנה שנפצע בקרב במאורעות 1921.

נפטר • בירושלים, בגיל 75, **מנרה כהן**, שבנה את ארמונותיו של המלך עבד-אללה ברבת-עמון והיה מראשוני מפתחי תעשיית שמן הזית בארץ.

נפטרה • בתל-אביב, **עדה גולומב**, אחותו של מי שהיה שר-החוץ של ישראל, **משה שרת**, ואלמנתו של **אליהו גולומב**, מי שהיה ממנהיגי מפא"י ומראשי אירגון ההגנה, שנפטר בשנת 1945.

אהבה בשניים

זוג מורים דניים מדגימים בעשרות רבות של צילומי עירום נהדרים את הכל אודות. איך לעשות אהבה. הספר שזכה להצלחה חסרת תקדים (מאות אלפי עותקים תוך חודשים ספורים) בכל ארצות-אירופה וארה"ב. כריכה מהודרת * פורמט אלבומי * נייר משובח וכל זה במחיר של — 12 ל"י בלבד

הספר שאין צורך להתבייש בו או להסתירו. ספר נועז ומתקדם ביותר אך יחד עם זאת אלגנטי

כל תנוחה ותנוחה מלווה הסבר מלא וענייני בעברית. התוספת פרקים מיוחדים על אברי-המין (כולל תרשימים). הסיפוק המיני ואמצעי-מניעה.

הספר שחייב להימצא בחדר-המיטות של כל זוג נשוי

נזיר ושלה
חזמנה / הצהרה

לכבוד
"אלבית", הוצאה-לאור ת.ד. 33144, תל-אביב.
נא לשלוח אלי בדואר חוזר את הספר
"אהבה בשניים". ר"ב שיק מס' _____
על בנק _____ על סך — 12 ל"י בלבד
אני מצהיר בזה שאני מעל נזיר 18
שם _____
כתובת _____ חתימה

השבוע פותח
אולפן גרג (ברקמא)
קורס ערב של שבועיים
קצרנות
עברית ו/או אנגלית.
הצלחה מובטחת!
הרשמה:
ת"א: גורדון 5, טל. 236209
י"ם: "הפקיד", בצלאל 18
חיפה: בית-ספר "במעלה".

מכון
פסיכולוגי
כתגלית נתן רזניק
הרפית מתח ולמוד הפנויה
טפול בחוסר בטחון
ותסביכים
ת"א: המלך גורד 44
כשעות: 15.00—18.00
חיפה: טלפון: 69300

המשרד המרכזי של
תנועת העולם הזה - כוח חדש
רחוב החשמונאים 88—90 תל-אביב
קומה א', חדר 5.
טלפון מיספר 265836.
שעות המשרד שונות למועדים הבאים:
ימים א'-ה': 9.00—16.00
ב'-ג'-ד': 12.00—19.00
יום ו': 9.00—13.30

גימנסיה ריאליית

נפתחה ההרשמה לשנת הלימודים תשל"א לכתות בוקר ט', י"א, י"ב
תיכון מקצועי במגמות

הומניסטית	רדיואלקטרוניקה	לבורנטים כימיים
ריאלי	טלויזיה - תעופה	גרפיקה-שרטוט
ציור אופנה	פקידות	

כל המגמות כוללות הכנה לבחינות בגרות
הוראה ע"י מורים אקדמאיים בעלי ניסיון * סטיפנדיות

פרטים והרשמה: 9'1, 8'5	תל-אביב: ברנר 17, מפנת אלנבי 55	חיפה: שמריהו 30, לוינ' 2	קרית מוצקין: מוצקין 2	רמת-גן: ביאליק 42	בת-ים: רושילד 33, ליד המצבה	חולון: סוקולוב 68	פתח-תקה: ברכובא 1	בני-ברק: הברון 22, ר"ג 77, מפנת מוריעין
------------------------	---------------------------------	--------------------------	-----------------------	-------------------	-----------------------------	-------------------	-------------------	---

במדינה

העם

שביתת מחאה

של חמש דקות

יצחק בן-אהרון, מזכיר ההסתדרות, שהפך לאנפאן טריבל של המיטטר מאז מונה ל-תפקיד הנוכחי, הבחין סוף-סוף כי הוליווד אותו שולל. גזע ונסער על שמשכו אותו באף על עיסקת החבילה, אך לא קימו את ההבטחות שלא להעלות את המיסים, טען בן-אהרון השבוע: "מאז הוטלו ההיטלים החדשים, נחרשו בארץ דברים שלא שוע-רו... ועזוע קשה עבר על המוני הציבור". יצחק בן-אהרון, כמו כל אדם אחר ב-ישוב, יודע כי הוא חסר-אונים להגיב על המצב החדש שהתהווה באיוו דרך שהיא. אבל אם אינו יכול לשנות את המצב, הוא יכול לפחות להביע את זעמו. לכן הציע בן-אהרון לערוך שביתת-מחאה של חמש דקות. היא לא תפתור דבר. אבל שהממשלה תדע שהמוני העובדים בישראל כועסים. **שמירת באוויר.** אם אמנם תתחולל שביתת מחאה כזו, יהיו שרי ממשלת ישראל אל אלה שייטיבו להבין אותה יותר מכל אדם אחר. שכן הם נמצאים באותו מצב עצמו שבו נמצא בן-אהרון. גם ממשלת ישראל מרגישה כי הופלה בפח, לדעתה, כי הסכימה להפסקת-אש. הסכמתה זו נתנה לי-מצרים את האפשרות לקדם את סוללות ה-טילים שלהם לחזית התעלה.

ממשלת ישראל יודעת ששום דבר לא יעזור. היא יכולה למחות, לזעוק, לעשות שמיניות באוויר — ארצות-הברית לא תיתן לפרשת הטילים לפוצץ את הפסקת-האש ואת שיחות השלום של גונאר יארינג. אבל על זכות הצעקה אין ממשלת ישראל מח-תרת. כמו בן-אהרון בפרשת העלאת המי-סים, כך גם ממשלת-ישראל בפרשת הטי-לים, יכולה לסכם את הפרשה בשביתת-מחאה של חמש דקות.

רדיו

מה אמר רבין?

סילוף בוזון? מישהו? חוסר-כשרון? אזרחי ישראל, שעינו השבוע בעיתונים, אחרי שהאזינו לשידורי ישראל, נדהמו לש-מוע שהשגריר יצחק רבין אמר בראיון בטל-וויזיה הישראלית ש"אחרי הפסקת-האש" תהיה ישראל חזקה יותר מכפי שהיתה קודם לכן. המסקנה שנתבקשה מייד, על רקע הווי-כוחים המתנהלים לאחרונה בצמרת המדינה: הפסקת-האש נדונה לכשלון, ובעיקבותיה תתחדש המלחמה. אולם מי שהקשיב לדברי רבין בטלחזיה לא שמע שום דבר כזה. **"אחרי 90 הימים"**, רבין נשאל אם תהיה ישראל חזקה או חלשה יותר. "אחרי 90 יום הפסקת-האש". על כך ענה רמטכ"ל המלחמה, בקולו ה-מתון והאיטי, כי ישראל תהיה אז חזקה יותר.

סילוף דבריו של רבין היחה דוגמא בר-טת למערכה למלחמה הפסיכולוגית המת-נהלת עתה ברוב אמצעי התיקשורת בישר-אל, נגד הצהלה בעקבות הפסקת-האש.

שגריר רבין
אחרי — מה?

בבן, זהו זה: משה דיין איים להתפטר. **אם לא תתקבל דעתך, כך אמר, אם לא נפוצץ את הפסקת האש ונחדש את הקרבות — הוא יעזוב אותנו.**

ואו, כך יש להבין, צפוי לנו גורל מר ואכזר. כי בלי משה דיין על כס שר-הביטחון, כך מסתבר, אנו אבודים, המדינה תתמוטט. **על כך אני מציע להשיב לו, עם כל הכבוד: בבקשה, אתה יכול ללכת.**

נשתדל להחזיק איכשהו מעמד, גם בלעדיו. **נשתדל לקיים איכשהו את מדינת-ישראל גם ללא שרותיך.**

רבים מוקירים אותך. אבל את השלום אנחנו מוקירים הרבה יותר.

ואם אתה והשלום אינכם יכולים לדור בכפיפה אחת, ואחר משניכם צריך ללכת, מוטב שתלך אתה.

מר פעם קארל מארכס המנוח שבהיסטוריה קורה הכל פעמיים. בפעם הראשונה כדראמה, ובפעם השנייה כקומדיה. גם פרשת משה דיין מתחוללת עתה בפעם השנייה.

בפעם הראשונה זה קרה במאי 1967. זאת היתה דראמה — אחת הדראמות הגדולות של ימינו.

כולנו חרדנו לגורל המדינה. היה נדמה לנו שצפויה סכנה לעצם

תנו

לנו

ללכת!

קיומה. מאה אלף חיילים, אלף טנקים איימו עליה מדרום. כוחות גדולים אחרים התרכזו ממזרח ומצפון. (ביום אנחנו יודעים כי הפחד היה, בעיקרו, פחד-שוא. היתה לנו עליונות צבאית עצומה, והיא נוצרה בלי עזרתו של משה דיין. גם ללא מכת-הפתע של חיל-האוויר, ב-5 ביוני, היה צה"ל נוחל נצחון כביר.) ויש אומרים שללא אותה מכת-הפתע, היה נצחוננו גדול יותר, כי חיל-האוויר שלנו היה מכריע את חיל-האוויר המצרי באחרי. (אבל זה לא חשוב להערכת הדראמה. האמנו אז כי המדינה נתונה בסכנת-מוות. ואמנה זו קבעה את התנהגות הציבור.)

ידענו שהמלחמה הפכה בלתי-נימנעת. נדמה היה כי בראש המדינה עומד אדם שאינו מסוגל להחליט החלטות. שדרוש אדם חזק, כדי לבצע את ההחלטה שנתקבלה על דעת העם כולו, מקיר אל קיר, עוד לפני שנתקבלה רשמית בממשלה.

כשעברו הימים, נמצאו בציבור גורמים שביקשו להפוך את החרדה הכללית לפאניקה פוליטית. הם ערכו מסע של היסטריה ציבורית, עם מאמרי-אזעקה והפגנות-נשים, כדי להעלות לשלטון את מועדמם: משה דיין.

משה דיין לא הסתייג מעולם ממסע זה. הוא ניצלו במלוא כוחו, **אך תופעות-ליוואי אלה נשכחו בסערת המאורעות, והדראמה האמיתית האפילה על ההיסטוריקה הי-מפוברת.**

חודש לפני כן היה משה דיין עסקן בסיעת-אופוזיציה חסרת-חשיבות, שאיש לא ידע למה קמה ומה היא רוצה. אך בשיא הדראמה הפך דיין שר-הביטחון, ושמו שלו התנוסס על הפרק ההיסטורי ששמו מלחמת-ששת-הימים.

יום רוצה משה דיין לחזור על הדראמה הזאת, אך חוששני **! כי היצירה לא תהיה אלא קומדיה גרועה.**

כי הנסיבות שונות מאוד, ואין בהן חומרי-גלם לדראמה. היום, "מאיים" עלינו השלום.

יש סכנות. הטילים הסובייטיים, הזוים לעבר התעלה, עלולים

לאיים על מטוסינו, אם אלה ירצו להפציץ מחר את שטח מצו-אך מי יכול לשכוח כי טילים אלה הגיעו למצרים בימי כה-של משה דיין שר-הביטחון, וכי מעשיו של שר-הביטחון — וב-וראשונה הפצצת מצרים לעומק — הביאו את הטילים לשם, בציבור אין חרדה. רבים מאמינים כי תהת לחץ אמריק-סובייטי תחדש הפסקת-האש כמעט אוטומטית, אלא אם כן י-ישראל עד אז את שיחות-יארינג.

ממילא קשה ליצור היסטריה אמיתית. אפשר ליצור היסטריה מדומה, מין היסטריות קטנה-עלובה.

איש אינו מאמין כי בראש המדינה עומדת אישיות חל-ועלובה. להיפך. רבים חוששים כי גולדה מאיר היא — גם א-קבלת תוכנית רוג'רס — נוקשה מדי, קשוחה מדי.

אין בצמרת המדינה תפקיד פנוי, הזועק לגיב-להיפך, יש גיבור פנוי הזועק לתפקיד.

זהו, כמובן, מוקד הבעיה. מוקד גלוי, כל-כך גלוי ו-פשוט-ידיעם מבינים זאת, או לפחות חשים כזאת.

משה דיין הוא חסר-מנוחה בימים אלה. **משה דיין הוא חסר תפקיד.**

המאורעות עברו על פניו. לא מכבר, כאשר היה נדמה שגולדה מאיר אינה מסוגלת לע-בראש ממשלה של נסיגה, חשבו כי התפקיד ייפול על שכמו-משה דיין. שיפנו אליו, כבוא העת, לקבל לידיו את עול השק-— מפני שרק הוא מסוגל לתת את פקודת-הנסיגה מבלי שיפ-משבר לאומי.

באה גולדה מאיר והוכיחה, כי כמו אני אש-לפידות במחוזמר הנודע, "כל מה שאתה יכול לעש-אני יכולה לעשות יותר טוב".

חשבו כי ברגע המכריע יקפוץ משה דיין את הקפיצה הגדו-יקח לידיו את דגל השלום, וייתייב לפני הציבור כאדם המעז לה-מסקנה נועזת מניתוח נוקב של המצב.

בא הרגע המכריע, והאיש שקפץ את הקפיצה ה-יגאל אלון. משה די-

היסם והיסם, כמו תמו-ונשאר בלי דגל.

חשבו כי האיש היחיד מסוגל לדבר עם הערבים משה דיין. (כפי שהתלחשן אחורי גבו: "מפני שהוא ה-היג הערבי הממולח ביותר.")

בא אבא אבן ותיב את הממשלה למצב נאלצה להחליט כי ה-

עומדת על כך ששרי-חוץ ינהל את השיחו-

מצד השני של הזירה מ-כי בשעה הגדולה יתגלה מ-דיין כמנהיג ארץ-ישראל הע-מה, כאיש שיכריז: רק על-

פתי תתבצע הנסיגה. באה השעה, מנחם בגין פרש מן הממשל-עזר וייצמן ציית ונשאר דפוק, אוסף-גרסאות הכריז על עצמו כ-ועד למניעת הנסיגה.

אבל משה דיין פחד לפרוש ממפלגתו, כמו י-שנשרף פעם, והפחד עתה מפני האש. כך נשאר דיין בין כל הכסאות, נפש המתפשט מחוה.

מה רוצה דיין ברגע זה? מה הוא רוצה באמת?

קשה להאמין שהוא רוצה באמת בתידוש המלחמ- הוא יודע היטב, יותר מכל עמיתו, כי תידוש המלחמה פירוש-עיימות עם הצבא הסובייטי, שיוכל בהכרח להתנגשות מאסיב-עם כוחות האוויר, היבשה והים של ברית-המועצות, וקר-איתנים על אדמת סיני, מול גבולות ישראל. על כך רמו השב-יצחק רבין, אחד האנשים היותר מפוכחים בצמרת.

דיין גם יודע כי תידוש הקרבות באשמת ישראל יביא, קרוב לוודאי, לאמברגו אמריקאי על נשקוסען-משה דיין שוב אינו האיש של "זנב וגמרגו". אין הוא חס-אחריות ואין הוא איש "מצדה השניה". קשה להאמין שיוב-בעיניים פקוחות לקראת שואה שתהפוך את שמו לכתם שח-בהיסטוריה היהודית.

אם כן, מה הוא רוצה? הוא רוצה לערער את המוראל בצמרת. הוא רוצה לערער א-שיחי מישקל הממשלה. הוא רוצה לערער את האמון בצמח-של גולדה-אלון-אבן.

לשם מה? כדי ללכת בדרך אחרת? לא. אלא כדי לתפוס את השלטון — וללכת באותה דרך עצמו-

זהו ההיבט בין הדראמה של 1967 לבין הקומדי-של 1970.

הוא מוכן להיעזר באנשי-חרות, שהוא בז להם. הוא מוכן לפנו-לייצרים, הזרים לו. הוא מוכן לתמוך בהרפתקן, שהוא רואה ב-סכנה לאומית. הוא מוכן לחתום על הצעות, שהוא יודע שו-הרות-שואה.

הכל — כדי לצאת מן המבוי הפתום בו הוא נת-

עתה. וחבל, כי זה לא יעזור לו. דרכו זו לא תתקבל על דעת הציבור, הרוצה בשלום. הי-

לא תתקבל על-ידי הממשלה, הכפופה למציאות הבינלאומית. הי-יכולה רק לחבל, ואולי אף לגרום לאסון לאומי.

לעיתים נדמה כי משה דיין אחוז יצר עמוק ש-הרס-עצמי.

מי שרוצה בטובתו, ייעץ לו לחזול ממעשיו, ולהוריד את-המסך על פרשה זו.

אורי אבנר.

פיניטפה לה קומדיה.

על סודות המשבר בין ראשי הממשלה ושר הביטחון

מלחמת ההתשה

של משה דיין

ורחי "בית מינס", בית המלון שעל הר כנען, רגילים לראות בנייהם ישיבים מפורסמים. בסוף השבוע האחרון היה האורח החשוב ביותר שם שר הביטחון יצחק ספיר, שבא להתאושש באחרי הקריירה של צפת מן המאמצים של הסלת מיסים זדשים.

אלא שמנוחתו של השר נפסקה פתאום. רם לכך טלפון בהול מירושלים, בליל ה' שבת. דיבר בו עמיתו, שר השיכון זאב שרף.

למחרת בבוקר קיבל ספיר את המלון, דהר במכוניתו לתל-אביב — ישר לביתה של גולדה מאיר. בי בשיחת-המלפון שלו, מסר לו שרף שראשיה מממשלה נמצאת על סף משבר ביחסיה עם שר הביטחון חוץ משה דיין, והוא הועיק את ספיר שיתערב לפני שיהיה מאוחר מדי.

לולא ראו האורחים הסקרנים את ההכונה סביב צאתו של ספיר — ושובו כעבור שעות אחדות — היה עצם קיום אותה פגישת שבת של שבת בבוקר נשמר בסוד. אולם גם עתה, משנודע על קיום פגישה זו, אין איש זר יודע מה דובר בה, שכן השתתפו בה רק גולדה וספיר.

העיקר הוא, שפגישה זו התקיימה מה שעה קלה לפני שהגיע לי ביתה של גולדה אורח חשוב אחר: משה דיין. גולדה ודיין

דיין: ב' 1967 מאה אלף חיילים. ב' 1970 מאה טילים?

★ הריקע הצבאי לממשלה

מאזן הרתעה הדרדי

גם הרמטכ"ל, רב-אלוף חיים בר-לב, רמז על כך בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים: "אם תפרוץ מלחמה נוספת בין ישראל לבין הערבים, אפילו ייהנו אלה מסיוע סובייטי — תנצח ישראל, אם כי הפעם יהיה קשה יותר מאשר בפעם הקודמת." לא רק ראשיה מממשלה, הרמטכ"ל והאחרים יודעים על כך. יודעים זאת הרוסים והמצרים. אם אינם מקימים צעקות ומרעישים עולמות, הרי יש לייחס זאת רק לעובדה, שלא היתה ידועה כנראה לממשלת ישראל בעת שנתנה את הסכמתה ל-הפסקת-האש נעשתה בהסכם משותף, סובייטי-אמריקאי, בו התחייב כל אחד מהצדדים לספק לבן-בריתו אמצעי הרתעה כאלה שימנעו מן הצד השני כל חשק לחדש את המלחמה ויהפכו את הפסקת-האש לעובדה קיימת.

אם הדברים כל כך פשוטים, מדוע מתקוממים נגדם משה דיין ותומכיו? התשובה גם היא פשוטה: בהסכימם להפסקת-האש, הם פשוט לא חשבו על כך שהסכמה זו שוללת מהם את האופציה לחדש את המלחמה. הם רואים את עצמם מרומים, למרות שמצבה ה' צבאי של ישראל טוב עתה לאין שיעור מאשר היה לפני הפסקת-האש. פרט ליתרון אחד שאבד: החופש לפתח יוזמה צבאית.

טענת ישראל כי גם ארצות-הברית נפלה כאן למלכודת, אין לה על מה לסמוך. ברור כיום, כמעט לחלוטין, כי הזות הטילים באיזור התעלה נעשתה בידיעת האמריקאים. הם היו מעוניינים בכך בדיוק כמו הסובייטים והמצרים, כדי למנוע מהקיצונים בישראל את האפשרות לחדש את המלחמה. לכאורה מהווה הדבר סכנה לגבי ביטחונה של ישראל ושולל את עליונותה הצבאית. אולם למעשה אין הדבר כך. יתכן וסכנות אלה היו נשקפות ל-ישראל במיקרה בו היו המצרים חופשיים להפר את הפסקת-האש כרצונם ולחדש את המלחמה ב' יוזמתם. אלא שהם אינם יכולים לעשות זאת. ב' דיוק כשם שהטילים החדשים בתעלה ירתיעו את ישראל לחדש את התקפות-האוויר שלה באיזור ה' תעלה, כך חל שינוי מחותי גם בעוצמתה הצבאית של ישראל, שירתיע את המצרים מלנסות לחדש את המלחמה ביוזמתם.

הדברים אינם עוד סוד, למרית שאין אומרים אותם במפורש. גולדה מאיר, ראשה מממשלה, רמזה עליהם השבוע פעמיים. פעם אחת אמרה ב' ראיון טלוויזיה ברשת, "סי.בי.אס." בארצות-הברית: "קיבלנו הבטחות מארצות-הברית. לא קיבלנו כל מה שרצינו, אבל אני חושבת שהדבר מבוצע," ב' פעם שנייה אמרה זאת במילים אחרות בוועד ה' פועל של ההסתדרות: "טוב שלוקחים עוד מיסים. זה סימן שיש בעד מה להוציא את הכסף."

מה קורה כאן, בעצם? מזה מיספר שבועות מטרידה שאלה זו את אזרחי ישראל. מול מבול ההצהרות הסותרות הנש' מעות מפי המנהיגים, מול גלי שטיפת-המוח של הפרשנים באמצעי התקשורת ונוכח העובדה שבגלל סיבות שונות לא ניתן לגלות לציבור את כל ה' עובדות הקשורות בהפסקת-האש, נשאר האזרח ה' פשוט מבולבל, במצב של אי-ידיעה. ואי-ידיעה גור' רות חודה.

מזד אחד ניתכות על האזרח ידיעות על הפרת הפסקת-האש מצד המצרים והסובייטים, עלידי הצבת סוללות טילים נגד מטוסים בחזית התעלה הקרובה. הידיעות הללו נכונות כולן. המצרים אמ' נם מפירים את הפסקת-האש, מקדמים טילים, ומסכנים בכך את עליונותה האווירית של ישראל, במיקרה שהפסקת-האש תפוצץ ותפרוץ מלחמה חד' שה בתעלה. גם אלה המתריעים על הסכנות הנש' קפות מהפרה זו של הפסקת האש לגבי כוחה ה' צבאי של ישראל, במיקרה של מלחמה חדשה, אינם מגוימים.

זוהי בעצם הכוונה המסתתרת מאחורי הזות ה' טילים המצריים בתעלה: להרתיע את ישראל מ' לחדש את המלחמה, שתהיה כרוכה הפעם באבדות גדולות לאין שיעור יותר מאשר קודם לכן. ישראל נפלה כאן למעין מלכודת, ששללה ממנה את האופציה לחדש את המלחמה כרצונה. אולם

עיתונות

גלוריה, גלוריה

הגלוריה!

אף קריין בסלחיווה הישראלית אינו להתמודד עם הקריינות הקבועה של הערבית באותה סלחיווה. לגלוריה סטיו בת התערובת מיריחו, ישנו הקסם הטבעי והנוכחות על המסך הקטן, שאי אף אחד מאלה המופיעים בתחנה העג זאת הסיבה לכך שאלפי מאזינים מבינים אפילו מילה אחת ערבית, עו בפה פעור אחרי הופעותיה הקצרות גלוריה היפה.

היה ברור שלא ניתן לשמור את גל לזמן רב עבור דוברי הערבית בלבד ראשון שהסיק מסקנה זו היה הצהרון עות אחרונות, שחתם על חוזה מיוחד גלוריה, שלם לה סכום שמן תמורת סום קבוע של כתבות במסוף של הע אחרי שנישאה לאיש הרדיו היהודי סופר, היה זה רק צעד טבעי שגלוריה חלב גם באמצעי החיקשורת העבריים ידועות אחרונות היה זריו מספיק כדי החתים אותה על חוזה.

כתבה גלוריה, ברשימה שנשאה את כותרת "העברים חושבים בלב ולא ברא" בישראל וזכה הפלסטיני ביחס של זיו בארצות ערב הוא מכונה בוגד אשר את מולדתו. בירדן הוא זוכה להכנסת חים, ואף-על-פי-כן מכון מלוא הלחץ מרירותו כלפי ירדן דהקא. הייתכן כי פלסטינים מנסים לירות את הענף, הם יושבים?"

אחרי פירסום כתבה זו נאלצה גל להפסיק את כתבותיה ביוזמות אחרונות סיבה, כפי שהיתה ידועה לאנשים מע בלבד: אירוגי החבלה רגזו על הרשי איימו על גלוריה של גלוריה היושבים יריחו, כי אם לא תפסיק לכתוב בע עברי, יתבטלו לחייהם.

בעל של גלוריה, ארי סופר, הכחיש הידיעה. אם כן, מדוע הפסיקה גלוריה טוב ליהודים וגנר הפלסטינים? "היא קה בלימודי יהדות לקראת הגיוור של אמר.

דיעות

החזית השנייה

של "אל-פתח"

בחזית הערבית נוחלים הפידאיון ע מפלה מכאבה: אין הם מעזים לתקוף עבד-אל-נאצר, מקורותיהם הכספיים נסתם והם צפויים לעימות עם הצבא הירדני בגונג. האוכלוסיה הפלסטינית בשטחים מוחזקים מתגברת לעמדתם בגלוי (ר הנוד).

אם קיוו לשאוב עידוד מן הנעשה בח השנייה — חזית ההסברה הבינלאומית, עיקר בחוגי השמאל החדש באירופה חיכתה להם אכזבה. גם בחזית זו נחלו פידאיון, זה עתה, תבוסה חשובה, בע משמעות ארוכת-טווח. פלסטיין השלמה. תבוסה זו לבי צורה של חוברת צרפתית בת 175 עמוד כתב-עת הנושא את השם אלמאן (היסודות) החוברת יוצאת מטעם גוף הקרול. החינלאומי של השמאל למען השלום בב זרח התיכון", שהרוח החיה בה הוא צי פאריסאי מוזקן, דמורטרצל, בשם מאו הלטר.

את החוברת ערכה אשתו, קלארה הלס — צעירה חריפת-לשון, שביקרה פעמ רבות בארצות-ערב ובישראל. מטרחה פוע: לבדוק מהי עמדת השמאל, על פלג השונים, לסיסמה המרכזית של הפידאיו הקמת "מדינה פלסטינית, יהודית, חלונג ודמוקרטית" בכל ארץ-ישראל. הכנה הפ כמובן, למדינה שתבוא במקום ישרא לא בצידה.

המסקנה המדימה של המישאל: אין א פלג חשוב אחד בשמאל הצרפתי, על כ גונוי, התומך בסיסמה זו.

מכתב של "אל-פתח". בחובר השתתפו כמה הוגי-ידועות משני הצדדי ראסאן כנפאני, איש החזית העממית לש חרור פלסטיין, חזר על עמדתו הידועה. אח (המשך בעמוד 16)

אינה יכולה להרשות לעצמה לריב עם בת הכרית הגדולה היחידה שלה, היא אמריקה. אלא שאחרי קביעה זו, הוא פתח בשורת תמרונים, שמטרתם להפריע לגולדה מאיר בניהול הצעדים המעשיים להשגת השלום.

מכתב התפטרות

היה מוכן בכיס

הו הרקע לאותה הפגישה שהתקיימה ביום ששי בתל-אביב, בין גולדה ל-דיין.

אלא שלפני שנפגשו השניים, כבר דאגו נאמני דיין — כעיקר בין העיתונאים — להפיץ ידיעה מרעישת עוד יותר: ששר הביטי חון כבר כתב מכתב-התפטרות, וכי מכתב זה מונח בכיסו וכי הוא יוגש לגולדה בפגישתו עמה.

כדאי כאן להתעכב לרגע על טיבם של העיתונאים המשרתים את דיין במערכתו זו. חלק מהם הם אנשי דיין ותיקים, כמו ישעיהו בן-פורת מידועות אחרונות. הם לחמו את מלחמותיו במשך שנים, והם מצטיינים גם הפעם.

אחרים קרובים מבחינת תודעיתם המדינית למנחם בגין ולגח"ל. הם משרתים עתה את דיין, כדי להוכיח שמאז פרישת גח"ל אין לממשלתה של גולדה מאיר היציבות והסמכות להחליט החלטות. לפי הגירסה של עיתונאים אלה, ושל כמה ממקורביו של דיין, היה מכתב ההתפטרות בכיסו של שר-הביטחון, כאשר נפגש עם גולדה מאיר ביום ששי. הוא אף רצה למסור אותו לראש-הממשלה, אך זו סירבה לקבלו. על כן נקבע המשך ה שיחה לשבת.

הם גם הסבירו מדוע אמנם כדאי לדיין לפרוש:

● הוא יעמוד בראש מחנה הי נסיגה, החל במרכז החופשי ו-גח"ל, וכלה במפד"ל ובמספר רב של ח"כים שיופרשו מן המערך.

● הוא יביא את האמריקאים לידי המסקנה, שאין ממשלתה של גולדה מאיר מסוגלת לבצע את הנסיגה, אפילו אם תחתום על מיסמך בינלאומי, ועל כן מוטב להם לראות בו את האיש החזק, המסוגל להבטיח וגם לקיים.

ראש-ממשלה

בעזרת הטילים?

ניגוד להמונה של חסידיו, לא עשה דיין עצמו שום צעד מחייב.

להיפך: כאשר נפגשו עימו כמה מאנשיו החשובים ביותר, כמו אהוד אבריאל ומאיר עמית, וביקשו תשובה ברורה לשאלה אם הוא עומד להתפטר — הוא סירב בתוקף להתחייב.

חמקנות זו לא הפתיעה איש, שכן היא סימן-הזהר הקלאסי של דיין. זאת למרו על בשרם אלפי התמימים הנלהבים שהקימו את תנועת דיין לראשות הממשלה ערב ה בחירות האחרונות, ושהיו משוכנעים כי הוא יפרוש ממע"י והתאכזבו.

כמה מראשי הפעילים באותה תנועה הם הראשונים המתנבאים היום כי גם הפעם לא יפרוש דיין. הוא יעודד את הניחושים על פרישתו, יגביר את המתח סביבו בצמרת מע"י, יציב את עצמו כי קנאי לביטחון המדינה כנגד גולי דה הוותרינות וההספנות, וכנגד אלון וספיר התבוסתנים. עליידי מלחמת-התשה זו יחתור תחת אושיות שלטונם במפלגה, מתוך השכנוע פשוט: הדרך הבטוחה כי יותר להגיע לשלטון, היא באמצעי עזת מפלגת-השלטון.

סיכם אחד מיריביו של דיין: "ביוני 1967 עזרו לו 100 אלף חיילים מצריים בסיני להיבחר לשר-ביטחון. עכשיו יש ה מקוים שמאה טילים מצריים בסואץ יעזרו לו להיבחר לראש-ממשלה."

גולדה: זוג יונים - סליחה, ניצים!

מיהר לגולדה כדי לסות ולמונע קרע בינה לבין די

התמרונים נגד

עשיית השלום

ה ריד בין גולדה ודיין? מדוע הגיעו היחסים ביניהם למצב כזה — אחרי שבמשך למעלה משנה חיו השניים כזוג יונים — סליחה, כזוג ניצים? ביסודה של המתיחות הנוכחית קיימת ההתחרות בין השניים על ראשות-הממשלה. עדיין לא התהי רות גלויה, אבל ככל זאת רצוי נית ועמוקה, והיא מקבלת את משמעותה המיוחדת על רקע הי צעדים הראשונים לקראת הסדר שלום עם הערבים.

כל עוד היה מצב מלחמה, וכל עוד היתה גולדה מנהיגת מחנה הניצים, היה משה דיין מזוהה בכל מאת אחוים עם מחנה זה, ועל כן נראה כיושר-העצר הטבעי. אר לם כאשר מדברים על שלום, יוצא משה דיין כמעט אוטומטית מן התמונה, ובמקומו צצה דמותו של יורש-העצר השני, יגאל אלון.

אלא אם כן יגבר בציבור הרושם, כי ה שלום הוא דבר מסוכן; כי מלאכת עשיית השלום מחייבת מעבר בשורות-מוקשים, וכי ייתכן שכל הדיבור על שלום אינו אלא מזימה נוספת של הרוסים והערבים לחסל את המדינה.

ואם בצד הראגה העמוקה הזאת תסופח תדמיתו של דיין כאיש היחירי בממשלה הער לסכנות אלה, שאינו מוכן לבלוע את ה פתיונות המסוכנים שמושטים לו האמריקאים אלא בוחן כל הצעה לפי קנה-המידה העליון של ביטי חון המדינה — הרי ברור כי חשיר בותו של דיין אינה יורדת כאשר מדברים על שלום, אלא עולה עוד יותר.

נוצר מצב מוזר: דיין הודה בפומבי, ש אין בפני ישראל מוצא אלא במציאת הסדר שלום. שכן הוא הצהיר שצה"ל אינו יכול לעמוד מול הצבא הסובייטי; ועוד שישראל

קיימו פגישה ראשונה ביום ששי, קבעו לשוב ולהיפגש שנית כי שבת. אבל במרם קיימו את פגיר שתם, הגיע ספיר מצפת. כאשר הופיע דיין לפגישה, כבר היה ספיר בדרכו חזרה ל"בית מינס". מה הריץ את ספיר?

מדוע הוזעק

דווקא ספיר?

א ודי כדאי, בעצם, לשאול תחילה: מה הריץ את שרף? מדוע צילצל ב בהילות לצפת?

שר השיכון, שהוא ידיד האישי והוותיק של גולדה מאיר. אולי הידיד האישי הקרוב ביותר שיש לה. קירבה זו מתבטאת גם במישור הנאמנות המדינית. שרף הוא, ללא צל של פסק, "איש של גולדה". אבל הוא גם איש של דיין — אם כי במידה פחותה, שכן נאמנותו לדיין באה אחרי נאמנותו לגולדה.

אם יגיע פעם המצב לידי עימות-ערות בין גולדה לבין דיין, יתייצב שרף לצידה של ראש-הממשלה. אבל לא בלב קל. על כן רגיש הוא מאוד ליחסים בין שניים אלה; ואם יש ביכולתו למונע עימות, או התרפת היחסים, לא יחסוך מעצמו טירחה. והנה, ביום ששי האחרון היה סבור כי אמנם התקרבו היחסים בין ראש-הממשלה לבין שר-הביטחון לנקודה המסוכנת. זאת עוד לא היתה נקודה של טריקת-דלת, או פעולה מונעת. הוא הרים טלפון לצפת.

לכאורה, אין דבר מוזר יותר מאשר להו עיק את שר-האוצר פינחס ספיר, שיבוא וייער הדורים בין גולדה לבין דיין. אר אהדתו של ספיר לדיין היא אחת העובדות הפוליטיות המפורסמות ביותר בצמרת ה מימסד.

אלא ששרף ידע, כי ספיר — עם כל התנגדותו לדיין — מעדיף אר תו בפנים מאשר בחוץ. ספיר רוי צה לנטרל את דיין במירוצו אל ראשות-הממשלה; וניטרולו אפי שרי בקלות רבה יותר כשהוא איש מע"י, מאשר אם הוא יפרוש ויורץ בראש מחנה עצמאי משלו. השקול שר שרף היה נכון — וספיר

במדינה

(המשך מעמוד 15)

מראשי אל-פתח, אברעומר, ביקש סליחה על שלא הספיק להשיב בעוד מועד. הי' מכתב האדיב, על ניירה מכתבים הרשמי של "התנועה הלאומית הפלסטינית לשחרור אל-פתח" — יחסי-חוק, מודפס בחוברת.

בצד הישראלי הופיעו הפרופסור יעקב טלמון, אורי אבנרי, מזכיר מע"י ליובה אליאב, ד"ר משה סנה ואיש-שי"ח יוסי אמיתי. כולם הכירו בזכות הפלסטינית לה' קים מדינה משלהם בצד ישראל — אך שללו לחלוטין את רעיון המדינה האחת במקום ישראל.

כל זה היה צפוי. לא כן התשובות של ראשי השמאל הצרפתי.

כולם נגד. ריבוי האהדה לפידאיון בי' צרפת, כך מסתבר, אינו מביא את האוהדים לחיוב המטרה המדינית המוצהרת של הפי' דאיון. כפי שקבעו הדוברים:

● **קלוד אסטייה**, מזכיר מפלגתו הי' מרכיבית-שמאלית של פראנסואה מיטראן: "ההכרה בעובדה הלאומית הפלסטינית..."

פוסט מלניק יאשריט ספר נועז

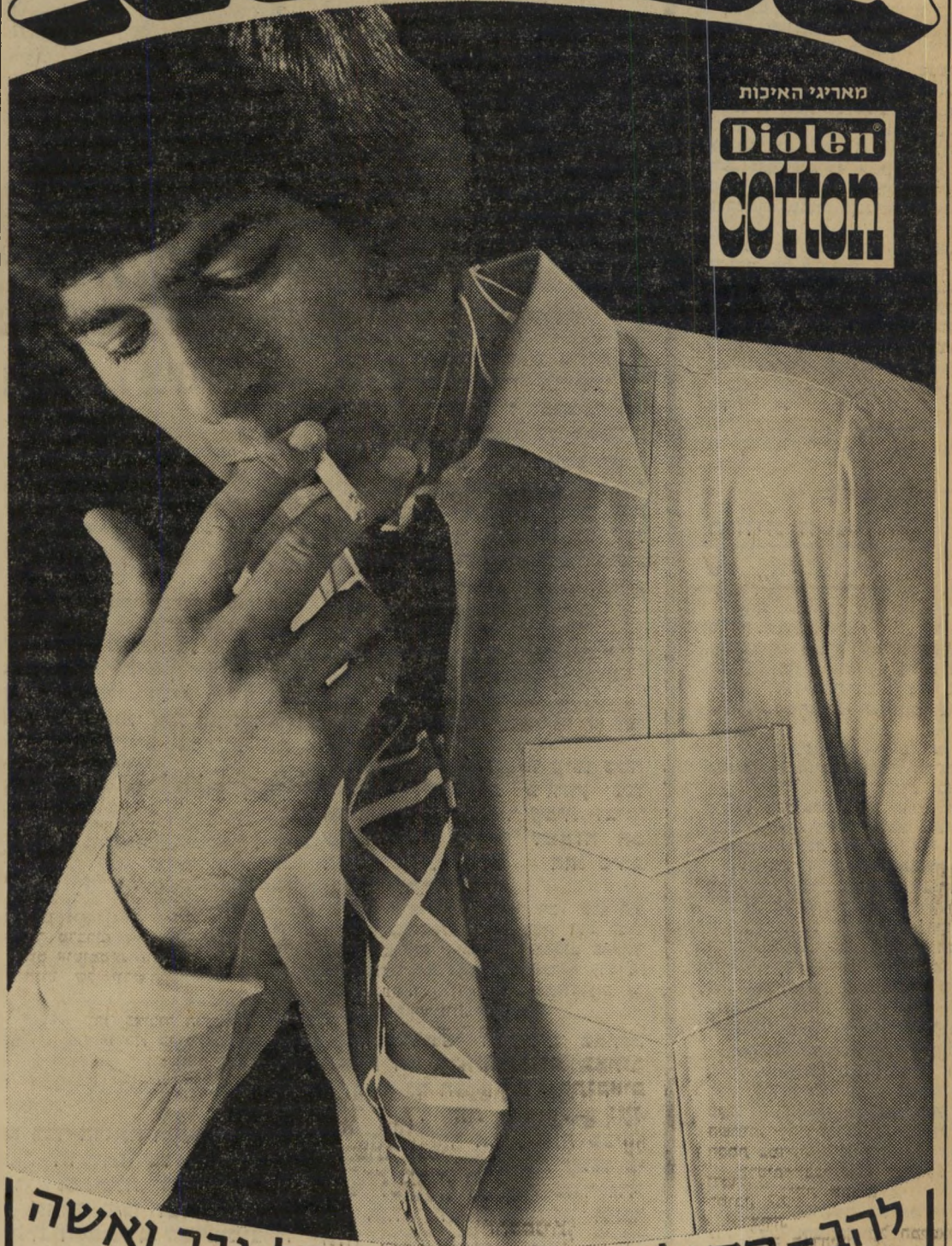
להב החולצה הגברית נבדה

עם התפר האנכי האלגנטי מדיאולו עם כותנה

nevada

מארגי האיכות

Diolen
cotton

להב- החולצה המלהיבה כל גבר ואשה

© reg. trademark Enka Glanzstoff Group

עורכת הדמר

בצד — כן, במקום — לא

אינה יכולה להעמיד בספק את קיום מדינת ישראל, כלומר זכותם של הישראלים לבטא את לאומיותם שהם בוחרים בה.

● **ז'אק דני**, חבר הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הצרפתית: "המפלגה הקומוניסטית הצרפתית מכריזה נמרצות על פתרון מדיני המבוסס על קיום מדינת ישר' אל והזכויות הלאומיות של עמי ערב, ובכ' לם העם הערבי של פלסטין."

● **מאנואל ברידיה**, איש המפלגה הסוציאליסטית השמאלנית של מישל רוקה (פס"י): "הכרה בהתנגדות הפלסטינית, ו' הכרה בעובדה הלאומית הישראלית."

● **אז'ן קריביין**, מנהיג התנועה הסורי צקיסטית, הקרובה ביותר לפידאיון: "זכות ההגדרה העצמית של האומה האחת תלו' ייה בנו של האומה השנייה."

● **רובר ורדיה**, איש המפלגה הסורי ציאליסטית הרשמית: "המדינה האחתות הדמוקרטית, בכל שטח ארץ-ישראל ולשתי האוכלוסיות, היא פתרון משביע-רצון מ' בחינה מופשטת. אך בשעה זו אינה בסיס ריאליסטי להחזרת השלום. הקמת מדינה פלסטינית בצד מדינת ישראל משאירה את הדלת הפתוחה להקמת פדרציה ברבות הימים."

● **ז'אק ברק**, הוגה-הדעות הדגול הי' ערבי-למחצה, אליהם של השמאלנים הער' ביים והאפריקאיים: "המשקיף הור צריך להזהר בפני גישה של הכל-או-לא-כלום. העלולה להוביל לאסונות גדולים יותר מזה שהיא באה לתקן. יש להכיר בקיומה של מדינה המוכרת עליידי או"ם, שיש לה דינאמיות הידועה היטב."

● **מקסים רודנסון**, המזרחן ההיר' די הנווד, הנחשב לפרו-ערבי: "הפתרון הצודק ביותר, בנסיבות הנוכחיות, אינו יכול להיות פשרה."

כאשר ידונו אירגוני-הפידאיון על עמדתם הסופית כלפי רעיון המדינה הפלסטינית בי' גדה המערבית וברצועת-עזה, לא יוכלו להת' עלם מן העובדה שמלבד קבוצות-שוליים חסרות חשיבות מעשית, אין בדעת-הקהל העולמית אף גוף חשוב אחד התומך בי' מצעם.

זהו נצחון גדול למחנה-השלום הישראלי. המסיף מזה שנים לרעיון דו-הקיום של ישראל ופלסטין בשתי מדינות נפרדות.

עצומה של תה"ל:

בחירות חדשות מייד

מבצע המתוכנן עלידי תה"ל, כחלק מי מערכתה נגד קבלת תוכנית השלום: החי תמה המזונית של אזרחים על עצומה לערוך בחירות חדשות מייד.

הטענה: ממשלת גולדה מאיר לא קיבלה מנדט מן הבוחר לחתום על חוזה שלום, הכהניב נסיגה מן ה" שטחים.

נאצר יקבל משלחת

של יהודים אמריקאיים?

בארצות-הברית הולכת ומתארגנת קבוצה של פרוטסטורים ואנשי-דורח יהודיים, ה" עומדים לצאת לסיור משותף במצרים וכ" ירדן. הגישושים המוקדמים לקראת ביקורה של המשלחת, המורכבת מחוגים ליבראליים של יהדות ארצות-הברית, העלו כי לא יושמו כל מיכשולים לקראת ביקור רם זה וכי קרוב לחדאי שהם יתקבלו גם לשיחות על ידי אישים רשמיים במצרים ובירדן.

לא מן הנמנע שנשיא מצריים עצמו יקבל את המשלחת. בביקורם בארצות ערב ינסו אנשי המשלחת להציג את דעות מחנה שרי חרי השלום בישראל וביהדות ארצות-הברית לגבי הסיכויים לשלום בין ישראל ו" ערב.

גדל יבוא הכלות

מז הגדה המערבית

שיעור הגישושים בין צעירים ערביים ואזרחי ישראל לבין צעירות ערביות מהשטחים המוחזקים, גדל בשבועות האחרונים, ואף מחירי המוהר בגדה המערבית האמירו הגורם הישיר לכך: שיחות השלום בחסות הד"ר גונאר יארינג.

בין ערביי ישראל, כמו בין תושבי השטחים המוחזקים, גברה ההרגשה כי ישראל תיפוג בקרוב מהשטחים שנכבשו, ואז לא

תהיה עוד אפשרות לצעירים ערביים מאזרחי ישראל למצוא כלות בשטחים. משרדי הפנים והמימשלה-הצבאי אינם רואים בעין יפה תופעה זו ומציבים לאחרונה קשיים בפני נשואין מפוג זה.

כסף לילדי ביאפרה — יש

אבל ביאפרה כבר איננה

בחסכון הבנק של הוועד הישראלי להצלת ילדי ביאפרה הצטבר סכום כסף המונח כאבן שאני לה הופכין. בזמנו, לפני נפילת ביאפרה, הועברו כל ה" תרומות שנאספו עלידי הוועד הציבורי ל" מנג'דויד-אדום, שעסק בחושטת עורל לילדי ביאפרה. אולם אחרי כניעת ביאפרה ל" ניגרים, מסרבים הניגרים בכל תוקף לקבל איזשהו סיוע מבחור לעזרת הביאפרים. עתה יצטרך הוועד להחליט לאיזו מטרה להפנות את הכספים שלא הספיקו להישלח לביאפרה.

מלון „נאות מידבר" נמכר

לבעלים ישראלים

חמש שנים אחרי שבעלי מלון נאות מידבר בבאר שבע פשטו את הרגל, הצליח כונס הנכסים למצוא קונים למלון. בניגוד לתקוה לשכנע משקיעים זרים לקנות את המלון, נמכר המלון לבסוף לאזרחים ישראלים, תושבי באר-שבע, בסכום של 3,460,000 ל"י.

הקונים הם בעלי מלון „זוהר" בבאר שבע, שרכשו בעצמם 37% ממניות המלון. שאריות המניות נמכרו ב" 18 חלקים לתור שבי באר-שבע, שכל אחד מהם שילם כי 52 אלף ל"י עבור חלקו. הקונים קיבלו ה" וואה ממשלתית בסך של שלושה מיליון ל"י, כך שלמעשה לא השקיעו כמעט כלום מכספם עבור 37% המניות שבידם.

עיסקה זו נחשבת לטובה במיוחד נוכח העובדה שבי שלושה השנים האחרונות, בהן נוהל המלון בידי כונס הנכסים, לא היו הפסדים והמאזן של חצי השנה האחרונה אף מראה רווח של כ" 160 אלף ל"י.

עוזי כה, עוזי שם — עוזי מגן על כל העולם

אישי. עתה הסתבר כי בעקבותיהם הככו גם אנשי הביטחון של הבית הלבן. בתמונה נראה ספירו אגניו (מימין) בעת קבלת הפנים שנערכה לו בבואו לקמבודיה. משמאל ניצבים שומרי-ראשו, מזוינים ב"עוזים". העיתונות בארצות-הברית הבלוטה עובדה זו, כסימן שארה"ב החלה לרכוש „עוזים" מישראל.

בעת ביקורו הנוכחי של סגן נשיא ארצות-הברית, ספירו אגניו, בקמבודיה, הסתבר כי גם מישמר ה" ראש של נשיא ארצות-הברית הצטייד בתת-מיקלעי „עוזי" מתוצרת ישראל כנשק אישי. בזמנו היו אלה „הגורילות", שומרי-הראש של נשיא צרפת לשעבר, שארל דה-גול, שאימצו להם את ה"עוזי" כנשק

באופק:

עימות עם סין

הנוכחות הסינית תורגש יותר ויותר על גבולותיה המיידיים של ישראל. בשלב רא"י שון: בסוריה ובקרב אירגוני הפיראיון ה" פלסטיניים.

יהיה זה חלק ממיטקפה דיסלומטית ואסטרטגית גורלית של פקין, המכנתת בראש וראשונה נגד ברית המועצות, ואשר יעדה: השתלטות על התתיבות ה" אסיאתית ממזרח לסואץ, או לפחות ניטרולה.

פקין, הנחנית מפגירת תעלת סואץ בפני תנועות הצי הסובייטי, אינה מעוניינת בי השכנת השלום במרחב בחסותם המשותפת של מוסקבה וושינגטון. על כן תתמוך בכל גורם ערבי המתנגד לשלום המוצע, תנופה בסיסמה הקיצונית ביותר של חיסול מדינת ישראל. כלי חשוב: אספקת נשק לפלסטינאים.

במקביל תנסה להגביר את אחיזתה המצומצמת בחוף המזרחי של אפריקה, בעיקר עלידי מתן סיוע כלכלי וטכני מאסיבי.

רפאל רוצה

לפרק את הממשלה

יעדו המיידית של יצחק רפאל: לפוצץ את ממשלת גולדה מאיר.

הדחפים הם אמנם אישיים — בשל החרם שהטילה עליו ראש-הממשלה כמועמד לחבר-ממשלה — אך קיים גם הרקע המדיני והמפלגתי הנוכח שיאפשר לרפאל להוביל את תוכניתו לשלבים מתקדמים של ביצוע, ו" אולי של הצלחה.

התנגדותו לממשלה תהיה על ביטחוני-מדיני, והוא ירכז את חסידי ארץ-ישראל השלמה שבקרב סיעת ה" מפד"ל בכנסת. אלה מהחיים רוב, וכבר עתה ברור כי יצביעו נגד מדיניות הממשלה בעניינים אלה, על אף היות מפלגתם שותפה בקואליציה.

יתכן שבתחילה יהיו מיקרים של הימני עות-מהצבעה בנושאים מדיניים בכנסת, אולם גם בכך די להביא למירוק הקואליציה.

במקביל יהיו ח"כים דתיים אלה פעילים ובולטים בתנועת ההתנגדות לנסיגה, בהסתמכם על החלטות מפד"רשות שהתקבלו עלידי המפלגה בימי הליכוד הלאומי. הערכתו של רפאל עצמו: הממשלה תתי פרק, ולא יהיה מנוס מבחירות חדשות תוך חצי שנה.

ההתחרות

בגין-וייצמן

כדאי לשים לב ליחסים בין מנחם בגין לבין עזר וייצמן. בבחירות למוסדות תנועת החרות במחוז תל-אביב, בולט יותר ויותר הניכור בין השניים, כשוייצמן משיך עצמו בבירור לגוש הטוען לשינוי פני ה" תנועה והנהגתה.

עובדה היא, כי וייצמן שוב אינו שייך לשום פורום מנהיגי של גח"ל, מאז חדל להיות שר. קבע זאת בגין עצמו, אשר אחד ממקורביו הסביר כי „אם יתמנה עזר ל" מוסד כזה, מבלי להיות ח"כ או שר, יהיה צורך למנות גם את דולצין. ודולצין לא מספיק אחראי."

הפגנות

חולירע

וקאטיושות

קשה היה לדעת אם אלפי הירושלמים שמילאו את כיכר מנורה ביום השני האחרון

בגין נואם בעצרת גח"ל
הטו השתנה, גם המילים

המרצחים יגיון. בגין השתמש בכל האמצעים כדי להבהיל את שומעיו. על רקע מפת ענק, עליה היו מצוירים טוחי קאטיושות שיוצבו בגדה המערבית ויסכנו את ערי ישראל, הופיע בגין כשמוקל ארוך בידו, הצביע על המפה כמצביא בחדר מלחמה. "רחוב בן יהודה, רחוב יפו, הקטמור נים, כולם יהיו בטוח קאטיושות אם נישוג... עפולה ובאר-שבע יהיו תחת אש... אם נישוג יגיע הנה חוסיין ובעקבותיו יגיע חו המרצחים" זעק בגין.

יותר משיצא נגד ממשלת גולדה מאיר, יצא בגין נגד ארצות-הברית: "על ארצות-הברית לזכור שהעם הקטן הזה עשה בשביל אמריקה יותר משעשתה אמריקה בשביל ישראל... מה יכול נאצר לתת לאמריקאים איני יודע, אבל בינתיים נתן נאצר לרוסים את החולירע..."

כריכת החולירע, שהיא סכנה מוחשית לתושבי ירושלים, יחד עם תיאור פגזי הקאטיושות שיונחתו עליהם, עשתה את שלה. המונים משולהבים, בחובם בלטו בחורי ישיבות ורבנים, הגיבו על דברי בגין בתשואות סוערות. היה ברור שכמו בימים הטובים יכול בגין, אמן הדיבור, לעשות בקהל ככל העולה על ליבו. אילו היה קורא להמון לעלות על הכנסת, היו עושים זאת בהתלהבות.

אחריו הופיעו נואמים נוספים, שתמצית בדריהם:

● ד"ר חיים יחל קרא לעם להתלכד נגד סכנת הנסיגה.

● ח"כ משה צבי נריה התרכז בדבריו במצבם של השבויים במצריים.

● בנו של הרב הראשי הראשון לציון יצחק נסים, ח"כ משה נסים, אמר ששלום בלתי מבוסס מהווה הומנה למלחמה נוספת.

● ח"כ מרדכי סורקיס החשיד את האמריקאים בכוונות-זדון.

● ח"כ איסר הראל הוהיר כי אין לקבל את תוכנית רוג'רס.

אולם אף אחד מנואמים אלה לא הצ-

קהל אלפים מאזין לנאומו של בגין

אפילו לכבוש את בגדאד

ליח לעורר את הקהל כשם שעשה זאת בגין.

עסקים

לא על הלחם לבדו

יחיה מוכר הלחם

כמה יכול כבר בעל מכולת להרויח ממכירת לחם אחיד, שמחירו לצרכן 38 אגורי רות? כמה בעלי מכולת בבאר-שבע מצאו שיהיה בעזרתה ניתן להרויח מכיכר לחם אחד סכומים נכבדים מאוד, המגיעים לפעמים למאות לירות.

יום אחד התייצב אברהם בן יחיא בניי מין, בעל מכולת בשכונה ד' בבאר-שבע, בפני ליאון ברגר, בעל מאפיית נחשון,

רון, בעצרת הראשונה שערך הוועד העל-מיפלגתי למניעת נסיגה, באו להפגין נגד הנסיגה או לשמוע את מנחם בגין. הקהל הירושלמי היה מאו ומתמיד הי קהל הטוב ביותר של בגין. כשהוא מופיע בפניו מרגיש בגין כמו בימים הטובים כשאם בהפגנות המונים נגד השילומים או נגד נסיגה מסיני ב-1956. ניכר עליו שהוא חש להחליף את סיגנון נאומיו האלגנטיים המבריקים בכנסת, וחוזר אל הסיגנון הי דמאוגי של הנאום להמונים.

יתכן ואלפי המפגינים היו באים לשמוע את בגין גם אם היה קורא להחזרת כל השטחים או לכיבוש בגדאד. ויתכן גם ש תושבי ירושלים, יותר מאזרחי ערים אחרות בישראל, מתנגדים בנפשם לכל נסיגה כיחן שהם רואים אותה כחלוקתה מחדש של עירם.

החוג בקריות ייפגש ב-3.9.70 בשעה 20.30

אצל משפחת יגור

הגפן 5, קרית ביאליק

נושא:

1. מסירת דו"ח מהועידה

2. המשך ההתארגנות

יאווש

"מה עוד נותר כדי להקל עלינו את ההיים? אנו עומדים לחופו של אוקינוס, וקוראים להילה ואל הריקנות שמעבר לנו, לפעמים נשמע קול עונה מתוך החשיכה. אבל הקול א קולו של טובע; ומיד שב השקט לטרור בכל. העולם נראה לי מקום נורא ביותר; זפר הסובלים והאומללים גדול מאוד, ולעיתים קרובות אני תמה כיצד הם מסוגלים זאת את כל זאת. להכיר אנשים היטב, הוזה אומר לדעת את הטרגדיה שלהם; הטרגדיה רך-כלל משמשת נקודת המוקד אשר מסביבה בנויים חיהם. ואני מניח שולל היו משך רוב הזמן בעניינים של הרגע, לא היו יכולים להמשיך ולחיות."

הדברים הללו נאמרו עלי ידי אחד מגדולי ההוגים של הדור הזה, על ידי אדם ששימש יום ומלמד לתנועות שלום רבות בעולם, אדם שהלהיב צעירים רבים למאבק נגד רוח החימוש והאטום, אדם שזכה להגיע לגיל המופלג של תשעים ושבע שנים. נתי לברטרנד ראסל, הוגה-הדעות האנגלי המפורסם, אשר הנאמר למעלה לקוח מתוך נוטוביוגרפיה שלו, שזה מקרוב ראתה אור באנגליה ובארצות-הברית.

ברטרנד ראסל היה הנביא האחרון שדיבר על יכולתו המופלאה של האדם, על ערכו זמשי, ועל הבטחון כי אכן השג ישיג את אשר הוא שואף להשיג. ברטרנד ראסל ה אחד מן האחרונים שהיה משוכנע כי האדם בעצמו יגשים את "ימות המשיח", ביא לעולם שלום אמיתי ויציב, שחיון רכוש ואחחה. אך הוא — כמו רבים לפניו וחריו — סיים ביאוש נורא. המאורעות האחרונים שכנעו אותו כי כל תקות חיוי כוססת על שקר גם, שכן האדם בכל-זאת מושחת, גסום — וחלוש מכדי שיוכל תגבר על עצמו. הוא רואה עתה מסתור אחד: ה"עניינים של הרגע", שבהם יכול גדם להטמין את ראשו בחול ו"לשאת את כל זאת" עד להתפוצצות האדירה והאחרונה נסטוריה האנושית.

הוא לא הראשון שמגיע למסקנות כאלו, וכנראה גם שלא יהיה האחרון. קהלת, מאות יות של שנים לפניו, דרש לפשר החיים, ומצא את עצמו עומד בפני המסקנה הנוראה "הכל הבלים, הכל הבל", ועלי-כן טמן גם הוא את ראשו בחול למשך זמן-מה ואכל זתה בדעתו כי מחר ימות. כדאי לקרוא את הספר התנ"כי הנהדר המוונח הזה, וכדאי ל לשים לב למסקנה הסופית שאליה הגיע קהלת בסופו-של-דבר: בסוף ספרו הוא שתחרר מן היואוש ומרפיון הדיים הבא לו מיאוש, ומסכם כי "כל האדם" יכול כל זאת להגיע לידי ביטוי אמיתי ומושלם — אבל מסגרת מוגדרת ומאד לא מקובלת יום: יראת ה' ועשיית רצונו.

אנו, היהודים המשיחיים, איננו פסימיסטים כברטרנד ראסל. אנו מסכימים עם קהלת. אופטימיזם שלנו איננו נובע מכך שעדיין לא התאכזבו מן האדם. ההיפך הוא הנכון: עולם לא שמנו באדם את מבטחנו. לניכולם של ההתרחשויות הרגשים מסביבנו היום תרחשים כפי שנאמר מקודם כי יתרחשו, והדברים כתובים שחור על גבי לבן מזה אות שנים ויותר. עובדה זו משמשת לנו לחינוך-יתר לבטחוננו באלוהים אשר יתערב היסטוריה האנושית — כפי שהתערב שוב ושוב במשך הזמן, ויביא את אותם "ימי משיח" המצופים.

האדם לא יושיע את עצמו, אלוהים יושיע אותו — או שישפוט אותו. הבחירה בין שועה למשפט (ישועה מן העבדות לאותו טבע מושחת שכבר דברתי עליו, וכן מתוצות המעשים שנעשו מטבע זה), בחירה זו בידינו היא. גם בימים "מודרניים" אלו יש יקום לתשובה כלפי אלוהים ואמונה בישוע, המשיח אשר בירו יעשה ה' כל זאת. לחונן למסגרת זו של תשובה ואמונה — אנו כבולים לאותו יאוש נורא, שחן זהו רצון אלוהים, שנפנה גם לדוחים-את-דרכי-אלוהים, גם אם הם מתכסים באדרת חסודה של נורה ומצוה, ונראה בישוע מנצרת את המבטא ברהסכא של מהות יעודנו כיהודים — כבני אדם.

ירובעק

ד.ת. 2234, רמת-גן

מכתבים ייעו

מי "רצח" את מי: השחקן או המפיק?

זמן כבר לא היתה שערוריה אמיתית בחיי התיאטרון בארץ. הסיבה לכך נעוצה אולי בעובדה שבעצם אין כל הרבה תיאטרון בארץ. אבל ככל שיש פחות תיאטרון כך יש יותר שערוריות. בהתחלה היתה לנו שערורית מלכת ה' אמבטיה. אחריה באה שערורית אריק לביא, שסולק בהצגת שירי זאק ברז ערב הצגת הבכורה בה עמד לככב, אחרי שהשמע כמה ביטויים קוליאליים כלפי הבמאי והשכנע התפוצצה שערורית הבלש, מחזה

חזיה וסרטים בחו"ל: "הצרות התחילו כבר מהיום הראשון. קיבלנו את הסכסוך של המחזה ביום בו החלו החזרות, כך ש' לא היתה לנו כל אפשרות ללמוד את ה' סכסוך ולהתכונן קודם. צריך להבין שזה מחזה הנמשך למעלה משעתיים ובו מוטל על שחקן אחד לשחק כמעט שלוש רבעי מהסכסוך. זהו תפקיד הסופר במחזה, ש' הוטל עליו. "זהו תפקיד שקסם לי מהרגע הראשון. הוא כאילו גולד בשבילי ונתפר לפי מידו

נורא. גודיק עמד כל הזמן על הראש ו' האיץ בנו למהר כדי שנספיק להצגת ה' בכורה. הוא לחץ על הבמאי והבמאי לחץ עלי. "אחרי שבועיים וחצי של חזרות היה ברור לי שלא אהיה מוכן להצגת הבכורה במועד שנקבע מראש. זה פשוט לא היה יתכן ואפשרי. הבעיה לא היתה של למי דת הכמות העצומה של הסכסוך, אלא של עצם המשחק. הרגשתי שבצורה כזו אני לא יכול להופיע. היושר האמנותי שלי לא

גודיק היה צריך להבין שיש לו עניין עם בן אדם. לא עם מכונה. ה' לא יכול להכתוב לשחקן את קצב ההז' לא היה חשוב לו כלום מלבד תאריך פרימיירה. אפילו לא צילצל אלי לשאול א' אני מרגיש אחרי שהתמוטטתי. הסתבר א' אשורב, שהיה כל הזמן בחזרות והספ' ללמוד את הסכסוך שלי. במקומו של מי' ישחק יוסף שילוח.

חבל, זה היה תפקיד שנורא רציתי א' אבל גם באהבה הכי גדולה יש לפ' מים אכזבות. מה שכואב לי אלה הפירס' מים שהפיץ גודיק בעיתונים כאילו ה' הייתי מסוגל ללמוד את התפקיד וכא' הודיתי בכשלוני להתגבר עליו. מה הו' חושב? הוא רוצה להציג אותי כסניל?

לגיוורא גודיק עצמו היתה גירסה מש' על הפרשה. סיפר גודיק: אין לי כ' טענות לצחק שילה. למרות שכל הנז' נגרם לי ולא לו. הקצבנו מלכתחילה חור' ימים לחזרות. אחרי שבועיים וחצי רא' שהוא לא משתלט על החומר. הסכסוך לו אריך את זמן החזרות ולדחות את הבכור' למרות שזה היה כרוך בשבילי בהפסד כס' רב. למרות ההארכה אמר שילה ביום בה' אחד שאינו משתלט על התפקיד. חיספשו' שחקן אחר. מצאתי משהו מתאים, אבל ה' צריך לשחרר אותו מהמילואים. עשינו או' זה. אז פנו אלי שאם במילא אני רוחה או' מועד הבכורה, אז בכל זאת כדאי לנסו' ולהמשיך עם שילה.

"אני לא אינסטיטוציה נתמכת ולא מוס' צדקה. אבל אני גם בן אדם. הסכמתי ו' מים אחרי שחזר לחזרות הוא שוב חל' וממש התמוטט לגמרי. נאלצתי שוב לדחו' את הבכורה. הזמנתי איפור מיוחד מלונדו' בשביל שילה ועכשיו הייתי צריך לסלף' שוב ללונדון ולהזמין איפור חדש. "עוד לא קרה לי דבר כזה. אבל לא הי

השחקן יצחק שילה: הכסף של גודיק לא יקנה את נשמתו!

לשניים העומד להיות מוצג בתיאטרון גיורא גודיק. כאן נעשה הפיצוץ שלבים שלבים. תחילה באה לפני שבוע הודעה מטעם המפיק גיורא גודיק בה נאמר כי אחרי שאחד משחקני ההצגה, יצחק שילה, לא הצליח להתגבר על הסכסוך וללמוד אותו בעלפה, הוא שוחרר מההצגה. אולם כעבור שבוע נמסר כי שילה חזר להצגה. לא עברו יומיים ושילה בחזר. הפעם נאמר כי הוא התמוטט במהלך החזרות. שמועות ורכילות החלו סביב הצגת בלש, עד שהתעלומה סביבה נראתה כעלולה להיות מותחת יותר מה' מחזה עצמו.

אולם בדרך לפיענוח התעלומה התגלו כמה תופעות הראויות לתשומת לב.

חזרות בתחתונים

ג' יורא גודיק, מנכ"ל המחזמר בי ישראל, גמר את הסוף עם המחזמר המוסיקליים שלו. אחרי שהגיע למסקנה כי אין עוד עניין מסחרי בהעלאת מחזמר מוסיקליים, החליט לעבור לשטח התיאטרון, להפיק מחזמר דרמטיים מיעוטי משתתפים, שנוסו כבר בהצלחה בחו"ל.

בלש, דרמה של רצח ומיסתורין רבת תהפוכות, הוצגה בהצלחה גדולה במשך שנים בלונדון. גודיק, שהוכיחה להצגה בי' דיו, החליט להעלותה בישראל. הוא שכר את הבמאי היי קילוס, זה בחר את צוות שני השחקנים בהצגה — יצחק שילה ומישה אשורב. ביום בו החלו החזרות נקבע כבר תאריך הבכורה — בתום חודש ימי חזרות. עוד לפני שצמד השחקנים עשה את צעדיו הראשונים, כבר פורסמו מודעות בעיתונים. אלא שגודיק שכח שהפעם אין הוא מפיק מחזה מוסיקלי, המבוסס בעיקר על תפקיד רות, מוסיקה ורקדנים והוא עוסק הפעם בשחקנים — בני אדם.

סיפר יצחק שילה, מחותיק התיאטרון הישראלי, לשעבר שחקן האמרי וזכיום שח' קן עצמאי, שהייתה להופיע בתוכניות טל-

הירשה לי להשלים עם כך. אני לא זונה שמוכר את היושר האמנותי שלו בשביל כסף. הכסף של גודיק לא יכול לקנות את הנשמה שלי.

"הודעתי לגודיק שלא אוכל להיות מוכן לתאריך שקבע. הוא לקח ממני את הסכסוך והודיע שיחפש שחקן אחר מקומי. יצאתי לנוח מהמאמץ בעין הור. היה לי העתק של הסכסוך, שרשמתי בכתב ידי פשוט

תי. אהבתי אותו מהרגע הראשון. הרגשתי שזה עשוי להיות התפקיד של חיי. אני שחקן רציני. מעולם לא הופעתי בחלטור' רות. עבדתי על התפקיד בכל הרצינות ו' החשיבות שייחסתי לו. "הסכסוך עצמו, בתרגומה העברי של תרצה אחר, אינו קל. יש המון בעיות ש' צריך להתגבר עליהן. אבל מתחילת ה' עבודה התעוררו קשיים. המתרגמת לא

המפיק גיורא גודיק: איני מוסד צדקה - שילה הוא חולה!

לי טענות אל שילה, כי הוא פשוט בן אדם חולה. אם כולם יכולים לסבול את האקלים החם, כולל תיי קילוס, שאינו ממוצא ישראלי, אז גם שילה צריך היה לסבול אותו, מה עוד שאיננו עומד בהתנדבות... גם לא בשביל פרוטות. בשביל העבודה שלו הוא היה צריך לקבל שתי משכורות של ראש' ממשלה פלוס משכורת של שרי-בחון. אבל שילה אינו מסכים עם טיעוניו של גודיק. אמר שילה בסעוד: "ויתורתי על נעשה מתוך חוסר-אונים כשחקן, כפי ש' גודיק מנסה להציג זאת, אלא מתוך אחריות מקצועית. לא רציתי לעבוד בתנאי לחץ ופאניקה ולא רציתי לעשות פשרה עם מצפוני האמנותי ואחריותי כלפי הקהל."

אהבתי את התפקיד הזה. לכן המשכתי לעבוד על התפקיד, למרות שידעתי שאני בחוק."

הפסדתי הרבה כסף

כ' עבור שבוע, "התעניינתי אם מצ' שילה בסיפורו, כשהתברר לי שלא השיגו, או שחקן אחר. כשהתברר לי שלא השיגו, גודיק לחזר ולעבוד על התפקיד. גודיק ידע שאפילו אם ימצא שחקן אחר, הוא לא יספיק להתגבר על החומר עד לתאריך ש' נקבע לבכורה. בלית ברירה הסכים להחזיר אותי. חזרתי לעבוד בבניין הפועל. כעבור יום התמוטטתי על הבמה.

היתה נוכחת בחזרות כדי לתקן את ה' טעון תיקון. חוץ מזה עבדנו בתנאים גור' אים. בחום של אוגוסט עבדנו על במת' אלהמברה. אף פעם לא הפעילו שם את מיוג האוויר בשעת החזרות. אחרי שהתלור' ננו על החום הנורא, נתן גודיק פסם אחת הוראה להפעיל את המזגנים. למחרת שוב לא הפעילו אותם.

אחר כך העבירו אותנו לעשות חזרות, מבוקר עד ערב, בבית-הפועל שעל חוף ה' ירקון. החום שם היה נורא עוד יותר. בחזרות הייתי לבוש בתחתונים בלבד ו' אפילו לא היה שם שתייה. עבדתי שם כולי נוטף זיעה. מעולם, בקאריירה שלי כשחקן, לא עבדתי בתנאים כאלה. זה היה

הגדולה במאפיות באר-שבוע, המעסיקה כ' 80 עובדים. בידו האחת החזיק כיכר לחם ובידו השניה מק. את זה מצאתי בלחם שלך, זקק אברהם בנימין, כשהוא מונפח את המק מול אפו של ברגר. "אי אפשר לעמוד על יד כל עובד במ' אפיה ולשמוע עליו", הסביר ברגר מאוחר יותר. "קורה לפעמים שגופים זרים נכנסים לבק למרות כל המיתקנים החדשים. בדרך כלל, כשקונה מוצא גוף זר בלחם שלו, מתסדרים איתו. אבל אם בעל מכולת מוצא משהו, הוא מתחיל לסחוט". ברגר ידע שאברהם בנימין יכול להגיש נגדו תלונה למשרד-הבריאות. הוא יועמד למשפט ויתכן שייקנס בסכום של 50 ל"י. הוא העדיף לשלם את 50 הלירות בעל המכולת ולמנוע מעצמו את הסדרה הכרו

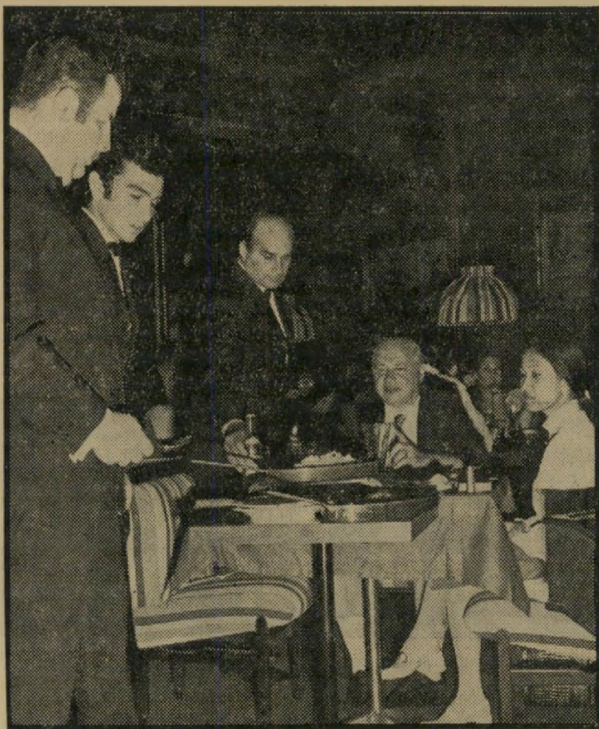
הוכנסה ללחם מאוחר יותר. עד המלך. הפעם החליט ברגר שלא ישחק עוד. "אם נכנעים לסחטנים זה כמו בור ללא תחתית". הוא הגיש תלונה למ' שטני באר-שבוע נגד שני בעלי המכולת. המשטרה האשימה אותם בקבלת טובת הנ' אה תמורת כיפור על פשעים. לפי החוק גם המשלם כסף לסחטנים תמורת העלמת עברה הוא ערויין, אולם במקרה זה לא יועמד ברגר לדין, ישמש כעד המלך במש' פסם של שני בעלי המכולת. "מה שמעניין", אומר ברגר, "הוא ששני בעלי המכולת האלה ממשכים לקבל לחם ממאפייית. אבל מאז הגשתי את התלונה נגדם במשטרה לפני ארבעה חודשים, אין להם טענות נגד הלחם. מתאם נעלמו כל הניקוסים וכל המחטים מכיכרות הלחם."

חם דרש בנימין לא פחות מ-500 ל"י. ברגר סירב לשלם. בנימין הודיע שיגיש תלונה למשרד הבריאות. ברגר עוד לא הרגע מגסיון סחיטה זה ולמחרת כבר הור' פיע בפניו בעל המכולת השני משכונה ד', עמרם ביטון. הוא מצא הפעם בכיכר הלחם לכלוך וסיגריות. בניגוד לבנימין לא דרש ביטון כסף, אלא פיצוי בצורת 100 כיכרות לחם חיים. תשלום זה היה ברגר מוכן לשלם. התלונה שהגיש בנימין למשרד-הבריאות על מציאת המחט בלחם לא הוגשה בשמו, אלא ע"י הקונה פתימה וזערה שטענה כי בתה מציאה את המחט בסנדביץ' שנשלח עמה לבית-הספר. בדיקה מעבדתית שנערכה במשרד-הבריאות לא העלתה כל הוכחה שהמחט אמנם נאפתה יחד עם הבצק, ולא

כה במשפט עם כל ההשכחות המקובלות. מחט בערימת השחת. לא עבר יום אחד ובעל מכולת אחר משכונה ד' התייצב בפני ברגר. הפעם היה זה עמרם ביטון. גם הוא החזיק כיכר לחם ומק, וגם הוא דרש 50 ל"י תמורת אי הגשת תלונה למש' רד-הבריאות. שני מקקים בכיכרות הלחם של מאפייית, נראו לברגר כשילוב מקרים יוצאי-דופן. הפעם סירב לשלם את הסכום שנדרש, אך סיפק במקומו לביטון חיים 50 כיכרות לחם שמחירם 16.60 ל"י. עברו כמה שבועות ובעל המכולת אברהם בנימין שוב הופיע אצל ברגר. בידו האחת החזיק כיכר לחם אבל בידו השניה החזיק הפעם מחט. "תראה מה מצאתי בלחם שלך!" זקק בעל המכולת. מחירו של גיוק בלחם הוא 50 ל"י, אבל תמורת מציאת מחט בל-

„פונטבלו“ – מקום מראש

פונטבלו היא אחת ממסעדות היוקרה של תל-אביב, מסעדה אכס' קלוסיבית השוכנת ברחוב דיזנגוף, ליד קולנוע ארנון-דוד. בעל המס' עדה הוא אריה שטרן, שהוא גם בעליו של קפה שטרן הסמוך. שטרן, בעל נסיון של 26 שנים בניהול עסקי אירוח, מספר: „אצלנו מזמינים מקומות מראש. משרדים ממשלתיים, חברות ממשלתיות וגם חברות מס' חריות פרטיות. לקבוצות כאלה אנחנו מגישים תפריס מיוחד וגם מע' מידים לרשותם טלפון ליד השולחן. אני מעדיף לקוחות מסוג זה, מפני שאז אני יכול לתכנן את העבודה יותר טוב. מובן שאנחנו נותנים קבלות באופן חופשי על כל סכום שמשלמים עבור הארוחה. למי שאין כסף, לא בא לפונטבלו.“ לדברי שטרן, הוא לא הרגיש בשום ירידה במספר המבקרים או בסכומים שהם מוציאים כתוצאה מהעלאת המיסים.

„וזוביו“ – 170 ל"י לארוחה

וזוביו היא מסעדה המבוססת על מיטבח צרפתי, שנפתחה בשדרות ח'ן בתל-אביב על ידי עולים מצרפת, שהשקיעו בה כ-200 אלף ל"י. „רוב המבקרים כאן“, מגלה אדגר רזומר (בתמונה), מבעלי המסעדה, „הם פקידים בכירים, קציני-צבא גבוהים, שרי ממשלה, שגרירים או יזירים.“ עיקר הסועדים מגיעים לוזוביו בשעות הלילה המאוחרות. אפשר לקבל כאן ארוחה ב-50 ל"י לזוג, אבל מהעסקי החשובות מסתבר ש' יש אנשים המשלמים 140 או 170 ל"י לארוחה עבור שלוש ש' שה אנשים. „המחירים לא כל כך גבוהים אצלנו“, אומר אדגר, „אבל רוב האורחים רוצים סרטנים ושתיים משקאות מתוצרת חוץ. 90% מהאורחים מבקשים קבלות.“

„סריאנה“ – כולם מבקשים קבלות

מסעדת סריאנה ברחוב קרליבך בתל-אביב, שייכת לסוג המסעדות היקרות, המבוססות על מיטבח ים-תיכוני ובעיקר יווני, המצויות ב' דרום תל-אביב. בדומה למסעדות אולימפיה ואקריפוליס, משרתת גם סריאנה קהל מגוון המורכב בעיקרו מפקידים בכירים, מנהלי חברות וקציני-צבא גבוהים. „אנו נוהגים להחזיק חשבון פתוח למנהלי עס' קים ולחברות ממשלתיות שאנשיהם אוכלים אצלנו. בסוף כל חודש מסכמים את החשבון“, מספר אברהם נחמיאס, בעל המסעדה. נחמיאס

מציין כי לאחרונה קיבל בקשה מהחברות הממשלתיות להגיש ל' אנשיה, האוכלים אצלו על החשבון הפתוח, ארוחות שמחירן מסת' כס בסביבות ה-20 ל"י לאיש, במקום 30 עד 40 ל"י שהיו נוהגים לשלם עד כה. „כמעט אף אחד לא בא לאכול באופן פרטי“, טוען אברהם נחמיאס, „כל האוכלים כאן מבקשים קבלות.“ החבורה הנר' אית בתמונה צולמה באופן מיקרי, ואין לה קשר למה שנאמר כאן. מצב דומה לסריאנה שורר גם ביתר המסעדות עם מיטבח יווני.

הסיפור שהתפרסם לאחרונה היה מדהים. נאמר בו כי ראש הממשלה, גור' לדה מאיר, הזדעזעה כששמעה מפ' יוע' צה שמחה דיניץ, כי סעד בחברת פקיד ממשלתי בכיר אחר במסעדה וכי מחיר הארוחה היה 110 ל"י, על חשבון משלם המיסים, כמובן. גולדה, כך נא' מר בסיפור, נבהלה כל כך ממה שאמר לה דיניץ, עד שחזרה על הידיעה ב' ישיבת השרים המיוחדת שדנה בהעלאת המיסים האחרונה.

לא הסכום שציין דיניץ כמחיר סעודתו הוא שהדהים, אלא תמימותה של ראש-הממשלה המנותקת מהמצי' אות הכלכלית, ואינה יודעת כי זהו חזיון נפוץ ושיגרתי, השייך לנופה הכל' כלי של ישראל.

סיור בזק במסעדות הפאר של תל-אביב וירושלים, שמחיר הארוחה לזוג עולה שם מ-40 ל"י ועד ל-120 ל"י ל' זוג, היה מוכיח לגולדה כי מרבית ה' לקוחות של מסעדות אלה הם פקידים בכירים, אנשי חברות ממשלתיות, קצי' ני-צבא גבוהים ואחרים, שאינם משל' מים את חשבון ארוחותיהם מכיסה ה' פרטי וממשכורתם, אלא זוללים על חש' בון הציבור. אלה המקבלים את חשבון

„קסבה“ – גם השרים באים

קסבה נחשבת למסעדה היקרה ביותר בתל-אביב, ואולי בכל ישראל. המסעדה שייכת לאמיל גטלן, השווה בימים אלה בחו"ל. בהעדרו, מנהל אותה אחיו, המסביר מדוע ניתן להוציא בקסבה 120 ל"י לארוחה טובה לשניים. „המסעדה שלנו היא הכי טובה בארץ. אנשים באים הנה לא רק לאכול, אלא גם לבלות. זה גם המקום הדיסקרטי ביותר בעיר. זוג יכול לאכול אצלנו ארוחה גם ב־70 ל"י, אך בדרך כלל מזמינים ארוחות במחיר גבוה יותר. רוב האורחים כאן הם מנהלי חברות מסחריות, אנשי עסקים הבאים לסיים כאן עסקאות ולפעמים באים הנה גם שרי-ממשלה. מובן שאם מבקשים קבלה זו לא בעייה. גם אנשים פרטיים, שלא מבקשים קבלות, באים לאכול כאן. אבל בדרך כלל הם אורחים של תייר או סתם עשירים.“

כל האנשים המופיעים בצילומים המתפרסמים בעמודים אלה, צולמו באופן מיקרי במסעדות הנזכרות בכתבה זו. אין שום כוונה לייחס להם אכילה על חשבון אחרים. ואין שום הוכחה כי אמנם ביקשו קבלות עבור הארוחות שאכלו בהן. הצילומים מתפרסמים ללא קשר עם הכותרות שמתחתן ובאו לצורך אילוסטרציה בלבד.

„מרקש“ – חשבון כתוח לרוב

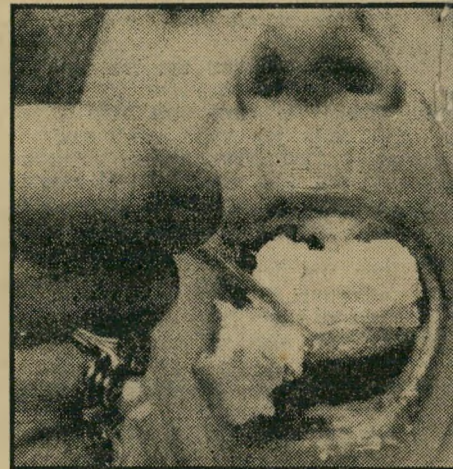
מסעדת מרקש, בקצה הצפוני של רחוב דיזנגוף בתל-אביב, היא האחרונה במסעדות הפאר שנפתחו בתל-אביב ושלכולן יש פרנסה בזכות האוכלים על חשבון אחרים או על חשבון ההוצאות שלהם. המנוחה ממס' הכנסה. זו מסעדה המגישה בעיקר אוכל צפון-אפריקאי ומצ' טיינת במאכלי דגים חריפים וקוסקוס. ארוחה רגילה לזוג עולה כ־40 ל"י, אך מובן שניתן להוציא סכומים גדולים יותר. „בעל המסעדה ומנהלה הוא זאק אבוטובול, עולה מצרפת, שניהל בזמנו מסעדה מפורסמת בקאן שבדרביירה הצרפתית. מספר זאק: „באים לכאן הרבה אנשים חשובים, השר משה זיין מבקר כאן לפחות פעם בשבוע. גם הרמטכ"ל בא לפעמים. יש הרבה קצינים גבוהים בצה"ל, עיתונאים ופקידים ממשלתיים. רוב המבקרים מבקשים קבלות על הכסף שהם משלמים בעד הארוחה. רובם באים לכאן לאכול יותר מפעם אחת.“

מת גולדה – אך הנגע לא חוסל!

ארוחותיהם ישר מקופת-האוצר, חיים באופן באופן ישר על חשבון משלם ה־מיסים. מחיר ארוחה אחת שלהם הוא בדרך כלל פי ארבע מסכום מענק ההתייחסות שמשלם המוסד לביטוח לאומי למשפחה נצרכת מרובת ילדים בעיירת פיתוח למשך חודש ימים. אולם גם אלה, שלא אוצר המדינה משלם את ארוחותיהם, אוכלים בצורה עקיפה על חשבון משלם המיסים.

זוהי השכבה החברתית של אנשי-עסקים, מנהלי חברות מסחריות, בעלי תעשייה, פרקליטים, עיתונאים ועצמאיים אחרים, המוסיפים את חשבון ארוחות-הפאר שלהם לחשבון הוצאותיהם ה־פטורות ממס הכנסה. בצורה כזו מפסיד אוצר-המדינה מדי שנה רבבות ל"י ש־היו צריכות לזרום לקופת מס ההכנסה. בימים בהם מעלים את מחירי החלב והסוכר למשפחות נזקקות, זוהי שערורייה ציבורית המצביעה על הביזוז ב־שטח הכלכלית הנהוגה בישראל. אף אדם אחד, החי על משכורת, אינו יכול להרשות לעצמו אכילה על חשבון ב־מסעדות הפאר. אם מסעדות אלה משגות ומקצימות, זוהי רק הוכחה על מיספרם של האוכלים על חשבון הציבור.

הארוחה שלהם גדול פי ארבעה

ההתייחסות של משפחה נצרכת

תדריר

תל-אביב

*** אלה הם החיים (מקסיס, צרפת) — סרט סנטימנטלי מבוסס במקצת על פרשת דרכים בחייו. תאונת דרכים מיטלה אימה. מישל פיקולי.

*** המתכננים (אופיר, ארצות הברית) — מה מציק לנוער האמריקאי? נסיון לפגוש את זרע הפורענות ההופך אוניברסיטאות לשדות קרב. משחק מצליח של אליוט גולד.

*** נם במילאנו (תכלת, איטליה) — ויטוריו דה-סיקה מציג את הניאיריאלים בשיאו. שילוב מוצלח של מצלחת עם פנטזיה.

*** המסעדה של אלים (פריז, ארצות הברית) — סרט על פי בלדה של ארלו גתרי. הבמאי ארתור (בוני וקלייד) פן אוהב מאד את ההיפס, אבל קשה לו להאמין בחלומותיהם.

חיפה

*** פרח הקקטוס (אורלי, ארצות הברית) — הרפתקאות האהבים של רופא שניים רודף שמלות ומכירתו השוודית הפורחת כמו קטוס. מברר.

ירושלים

*** בוב וקארול ומד ואלים (אורנג, ארצות הברית) — הוליבוד מזיזה ללעוג לשגעונות הבורגנות האמריקאית ו להציגה כמגוחכת, אבל לא יותר מדי. משעשע, בלי להרגיז.

*** הפרחח (חן, ארצות הברית) — החיים על גדות המיסיסיפי בתחילת המאה, בסרט בו משלבים היטב את הנוסח סאליגיה בהומור. סטיב מקוויין.

ישראל

הסיוט הקולנועי

הרומאים ידעו את החכמה: אם רצונך להשביע את רצון ההמונים, תן להם לחם ושעשועים. בישראל, תורה זו הולכת לפי שוט את התייר האוכל הולך ומאמר, ואילו בתי הקולנוע שובתים. היה היו ימים כאשר כל החיים התנהלו מסביב לקולנוע, נאנח בגעגועים גבריאלי מוגרבי, יושב ראש התאחדות בעלי בתי הקולנוע. אלא שימים אלה חלפו ללא שוב, ואם סרט טוב במרכז תל-אביב ממלא עדיין אולמות (אם כי לא כמו בעבר) הרי הפריז ברים סובלים קשה. התפוסה ירדה לחצי, ואילו המסים נוטלים כל חלקה טובה ש' נותרה מן השארית. התוצאה: למעלה מ- חודש שבתי הקולנוע בפרברים סגורים.

כדי להפגין את אהדתם סגרו גם בעלי בתי הקולנוע התל-אביביים את אולמותיהם בשבוע שעבר, דווקא ביום ד' (תפוסה מיניר מלית בגלל הצגת סרט בטלוויזיה), ואם תביעותיהם לא ייענו בחיוב, הם מתכננים למחות את השביתה עוד ועוד. אם עיריית תל-אביב גובה מענף הקולנוע 12 מיליון לירות בשנה, מותר לה גם לעשות משהו כדי לעזור לו, מסביר מוגרבי. ההתאחדות שלו ביקשה ארבע מאות אלף לירות לש' פוצים בתי הקולנוע, העיריה הסכימה לתת רבע מזה. ההתאחדות ביקשה הנחות במיסיס במרבירים בשמונה עשר אחוז. העיריה סר ענתה.

אבל בכל פעם שמדברים על תביעות בתי הקולנוע, מתעוררות הסענות: מדוע בעצם יטריח עצמו אדם לקחת שמרסר, להצטופף בתור, לעמוד בצל איומים של בקבוקים ריקים המעופפים בתוך האולם ולשמוע כל מה שחושבים שכניו על הסרט אבל לא את פס הקול, ולבסוף לחסוף גם דו"ח תנועה, כשהוא יכול לשבת בבית לראות טלוויזיה?

המבצ בתי הקולנוע אמנם אינו חקי. יש חסאים בהם אשמים בעלי בתי הקולנוע, ואחרים בהם אשם הקהל. קולנוע תל-אביבי הופך תוך שעותיים של הצגה לזר תזר, משום שאמהות מתעצלות לצאת עם צאצאיהם לבית השימוש, והן מרשות להם לעשות צרכיהם בתוך האולם. ומה יכר לים אנו לעשות נגד זה? חשבנו פעם לש' כור בריונים שישמרו על הסדר, ואחר כך החלטנו כי מוטב לא להפוך את האולם לזירת קרבות המונית. אולי גם אנו חוסי אים, אבל אין ספק שמישהו חייב לחנך בדחיפות את הקהל. ואינני חושב שזה ה' פקיד שלנו". דברי גבריאלי מוגרבי.

איב מונטאן ב"ההודאה"

בתום החקירה, מודה לונדון (איב מונטאן): "הייתה חותם אפילו על הצהרה שבני היה מרגל מסוכן כבר בגיל שנה", הבימוי של קוסטה-גבארס, הצילומים של ראול קוטאר והדיאלוגים של חורחה סמפרון, אותו שועה את "Z", ממחישים היטב את סיפור האימים של לונדון, ואיב מונטאן חי ממש את התפקיד הראשי. אם קשה ב' סונו של דבר לקבל את נסיונם של כל אלה לטעון כאילו "המפלגה הקומוניסטית אשמה, אבל לא הקומוניזם", אין זה צריך למנוע איש מלראות סרט זה, שהוא חוויה דר' מטית אשר ליקחה לא פג גם בתקופתנו אנו.

האורגיה ב"האוררים"

מושלם ויפה מדי בשביל המיפלצות המתוארות בעלילה. אחרים ימצאו אולי את עקבותיהם של האמלט, מאקבת או דוסטויבסקי, לצד המיתולוגיה היוונית. אך כל זה אינו מוריד במאומה מערכו של הסרט. ויסקונטי ידע לשלב את הכל לתוך רומן קולנועי רחבי-מידות ומרשים ביותר.

ריצ'ארד האריס ב"איש ושמו סוס"

חיולדו, אולם קשה לומר שהוא מרגיש תמיד נוח בין פראי האדם.

מפלגה

האוכלת בניה

ההודאה (פאר, תל-אביב; תל-אביב) אחרי שקומם נגדו את מיסטר מולדתי, ווין, בסרט "Z",

הצליח הבמאי קוסטה-גבארס להוציא מן הכלים לאחר נה גם את חבריו למפלגה הקומוניסטית. זאת כאשר הפך את האוטוביוגרפיה של המדינאי הצ'כי ארתור לונדון, ל' סרט המציג את המפלגה הצודקת תמיד כמיפלצת ה' אוכלת את צאצאיה, והמונהגת עלידי מדיניות שאפילו המקורבים להנהגתה אינם מבינים את משרה.

לונדון, קומוניסט ותיק שנלחם בספרד נגד הפאלאנגה, חשתת במחתרת נגד הנאצים, הושלך למחנה-הריכוז מנט-האוזן, גם בגלל דעותיו הפוליטיות וגם בגלל חיותו יהודי, נמנה לאחר המלחמה עם מנהיגי המפלגה הקומוניסטית הצ'כית וחי סגור ב' במושלחה. עד שביום בחיר אחד סר חינו, הוא הושלך לכלא, נחקר במשך 21 חודש, ולבסוף חובא לדין ב' משפטי סלאנסקי' המפורסמים. לונדון נידון למאסר עולם, אולם שוחרר לאחר כמה שנים ומאוחר יר' תר אף זכה ששמו יטוור בפומבי. אלא שלאחר הפלישה הסובייטית לצ'כיה, הפך שוב ל'בלתי רצוי'.

סיפור חקירתו של לונדון מהווה תעודה מפחידה לזל-זול בערכו של אדם כפרט, ולחוסר-האונים שלו בפני מנגנון המשתמש אפילו באידיאלים שלו כדי לדכא אותו. ובכך מפחידה "ההודאה" עוד יותר מ"Z". כאן אין עוד עניין עם קבוצת קולונלים צמאי-כוח, המדכאים חמוץ בלתי-מאורגן ונראים בסופו של דבר מנוכחים במיקצת — אלא במכוונת-ענק, מפלגה שהפכה למטרה בפני עצמה במקום לאמצעי למימוש רעיונות נשבים, והיא משתמשת באותם הרעיונות כדי לרדות במאמינים בה.

שקיעת

האלים

האוררים (תל-אביב, סטודיו; איטליה) הוא תיאור נוסף של עליית הנאצים לשלטון בגרמניה, הפעם כפי שהוא משתקף בקורותיה של משפחת תעשיינים גדולה בעלת דם כחול. מה שמיוחד סרט זה מן האחרים (ונעשו רבים על נושא זה) היא אישיותו החזקה והמוריד חדת במינה של הבמאי האיטלקי הדגול לוקיאנו ויסקונטי. ויסקונטי הופך את תולדות משפחת פון-אסנבק (המר) כירה את תולדותיה האמיתיים של שושלת קרופ) לשיחזור של שקיעת האלים, כפי שהיא מתוארת במיתולוגיה ה' גרמנית. הניוון, הסטיות המיניות ורדיפת הבצע, מביאות את האצולה אל ההתמוטטות ואל ההשתעבדות למיפלצת הנאצית, שנראתה בעיניהם בזויה, בימיה הראשונים.

הדמויות שמעלה ויסקונטי על החד מזכירות להפליא את האלילים, שחשבו עצמם כל יכולים, שעה שאונם ניטל מהם מבלי שהרגישו נזאת בכלל: אותה גאוונה, אותו ביטחון עצמי ללא מצרים, ואותו סוף. אם אלה היו שליטי גרמניה הוויימאריה, היתה חופעת הנאצים בלתי נמנעת. תכונות הבולטת ביותר של הסרט היא הצד הוויזואלי שלו. תמונות כמו האורגיה החומסקסואלית של אנשי פלוגות ה"אס.אח.", רציחתו של ברון זקן, או קלסתר ה' פנים הצבע לבן של אינגרד טולין, לא היו מביישות את הציירים הגדולים ביותר, באווירה ובעוצמה המיוחדת של חם. אין ספק שיהיו כאלה אשר יטענו כי הצד האסתטי

הלורד

האינדיאני

איש ושמו סוס (מוגרבי, תל-אביב; ארצות-הברית) מתי-מר להראות לצופה מה קורה

לאדם מתורבת, כאשר הוא נלכד בין פראים וחייב לחיות בתוכם. גיבור הסרט הוא לורד אנגלי משועמם, הבא לצוד תרנגולי-בר במערב הפרוע. הוא נופל בשבי האינדיאנים, המכריחים אותו לשחק תפקיד של סוס ולשמש עבד לאמו של ראש השבט. במרוצת הזמן הוא מצליח להוכיח את עצמו כיותר מסוס, ועם הריגת האויבים הראשונים הוא אפילו זוכה במעמד של כמעט-בן-אדם. ללוחם אינדיאני ממש הוא הופך רק לאחר טכס מיבחן אומץ-לב, בסצנה הראויה בחללט לקבל פרס מטעם המרקיז דה-סאד בשל העניוים בהם עומד הגיבור.

הבמאי אליוט (קאט באלו") סילברשטיין רצה כנראה להוכיח שהסביבה עושה את האדם, ואין בעצם כל יתרון לעידון המתורבת על פני הפרמיטיביות של בני השבטים. תעיקר הוא האדם, ולא מנהגיו. אלא שגם הבשורה, וגם הדרך בה הוא מעביר אותה לצופים, אינם מקוריים. ריצ'ארד האריס בתפקיד הלורד, מדגים את כל תכונותיו הגבריות, כשהוא מופיע בכמה סצירות, ערום כביום

30 נקס 1970

של התפוררות עלידי צוות חוקרים של משטרת ישראל. אחרי גילוי הפשע הראשון, זה של אונס החיילת, היה חשש לתגובה היסטורית. העובדה שאונסי החיילת היו ערבים מיפו, איננה לעורר התפרצות אנטי-ערבית. דווקא גילויים ופירסומם של שני הפשעים הי-אחרים, תרמו להרגעת ההיסטוריה. הסתבר שהפשעה המינית-הברר טאלית אינה עניין גזעני או עדתי, אלא תופעה עמוקה הרבה יותר, שאם תימשך - תהפוך את ישראל למדום חדשה.

פשעים על רקע מיני אינם תופעה נדירה בישראל. שיעור הפשיעה המינית נמצא בקו עליה מתמדת. אולם מה שאירע בשבוע החולף חרג ממסגרת הסטטיסטיקה היבשה. בתל-אביב אנסה כנופית סרפודים חיילת חיב"ה בצורה אכזרית. בראשיהעין חטפו 14 צעירים נערה בת 16 ובמשך 84 שעות ביצעו בה מעשי אונס בשיטת הפרט הנע ומשטרת רמת-גן עצרה שני חשודים ברצח הנערה עדנה עזאני מראשיהעין, שגופתה נמצאה במצב

14 צעירים אנסו נערה

נערה בת 16 מרמלה ש- בייתה ביום כ" שער כ" דיסקוטק "הצות" כפתח תקוה, פותה על ידי צעירים שונים בשותפות לכליאה ר

3 חשודים באונס שוטרת

באותה עת עבדה בסניף נידת המשטרה, ולקול צעקותיה של ה- נערה וינקו השוטרים לעזרתה. שני החשודים, חברתם הפרוזה הצליחו להימלט במכוניתם ואילו רשיר איכרית נחש כסיר כארבע

בתימשפט משטרה

נעצדו 2 צעירים החשודים בדצח הנערה מראשיהעין

יום שני, 17 לאוגוסט:

צעירה בת 16, ששמה נאסר לפירסום, מבלה עד חצות בדיסקוטק "הצות" בפתח-תקווה. אין לה כסף לחזור לפיתה ברמלה, בשעת לילה מאוחרת זו. צעיר שבילה גם הוא במקום מתנדב לתת לה טרמפ הביתה. במקום זאת, הוא מביא אותה לי- דירה אלמונית בראשיהעין. כך מתחילה פרשת אונס מזעזעת, שבמהלכה אונסים 14 צעירים את הקטינה, במשך שלושה ימים תמימים, כשהם מח- ממים אותה בכוזרי שינה ובסמים.

בתמונה: שניים מן החשודים באונס, אחד מהם מסתיר את פניו מפני המצלמה, מועלים אל נידת המשטרה.

יום שישי, 21 לאוגוסט:

ניידת משטרה העוברת בשעות הערב לאורך שפת הירקון, מאחורי מגרשיהתערוכה בצפון תל-אביב, שומעת לפתע זעקות אשה. במגרש-חנייה ריק מג- לים השוטרים צעיר וצעירה מוכי-הלם. גבר המנסה לברוח מן המקום - נתפס מייד. זהו ערבי יפואני, שיחד עם שניים מחבריו - שנמלטו מהמקום אך נתפסים כעבור זמן קצר - תקפו זה עתה את זוג הצעירים שישבו במכוניתם. הם מוציאים את הזוג מהמכונית, ובעוד אחד מהם מכה את הצעיר, אונ- סים השניים את הצעירה, חיילת בשרות חיב"ה, כשהם מבצעים בה את זממם שלא כדרך הטבע. איתם נכחה במקום הפשע גם ידידתם, פרוצה יחו- דיה, החווה באונס הברברי מתחילתו ועד סופו. ב- תמונה: שיחזור האונס עלידי צוות "העולם הזה".

עמודים 24-25

יום שני, 24 לאוגוסט:

בפרדס נטוש ליד אורייהודה מתגלית גופתה הי- מתפוררת של צעירה. פניה אינם ניתנים כבר לי- זיהוי, אולם סימני האלימות שגרמו למותה ניראים בבירור על הגופה. המשטרה מזהה את הקורבן כי- עדנה עזאני, פרוצה בת 16 מראשיהעין. ליד גופתה מתגלה שמיכה השייכת למשרד הבריאות. זמן קצר אחר כך, מביאה כבר המשטרה בפני בית-המשפט שלושה חשודים: כדורי סלטון (26), ידידה של עדנה; אברהם שווימר (26), שבביתו נמצאה מזו- דה עם בגדים של הנרצחת; ואורי יוסף (40), אח העובד בבית-החולים הממשלתי בבארי-עקב, הטוען כי היכרותו היחידה עם עדנה היתה כאשר שכב איתה פעם יחידה תמורת כסף.

עמוד 26

**הסיפור הבלעדי: ה'צאנית' שהיתה עדה לאונס החיילת
ועל-ידי שני הסרסורים - מתארת את המקרה המזעזע**

"רחם עלי- אני חיילת!" זה קרה בצפון תל-אביב

מבין כל הדמויות המעורבות באונס החיילת בצפון תל-אביב, עוררה את ה- עניין הרב ביותר בציבור היצאנית האל-מונית, שישבה במכונית וצפתה באונס, הוסיפה לסצינה האכזרית גוון מזעזע ומעוות.

אולם בניגוד לשלושת החשודים, לא הואשמה הפרוצה על-ידי המשטרה, שוחררה לאחר שמסרה עדות מלאה על מה שראו עיניה. כתוצאה מכך נשארה אלמונית.

חוליית-כיסוי של "העולם הזה" הצי-ליחה לאתר אותה. שמה תקווה כהן, וזהו סיפורה:

א היה לי מה לעשות באותו ערב, והסתובבתי על יד גן תמר ביפו. פתאום ראיתי עוברים במכונית על-ידי סמיר, עלי ואיברהים. הם עצרו ושאלו אותי אם אני רוצה לצאת איתם לטייל. הסכמתי. אחרון תמיד מטיילים עם המכונית.

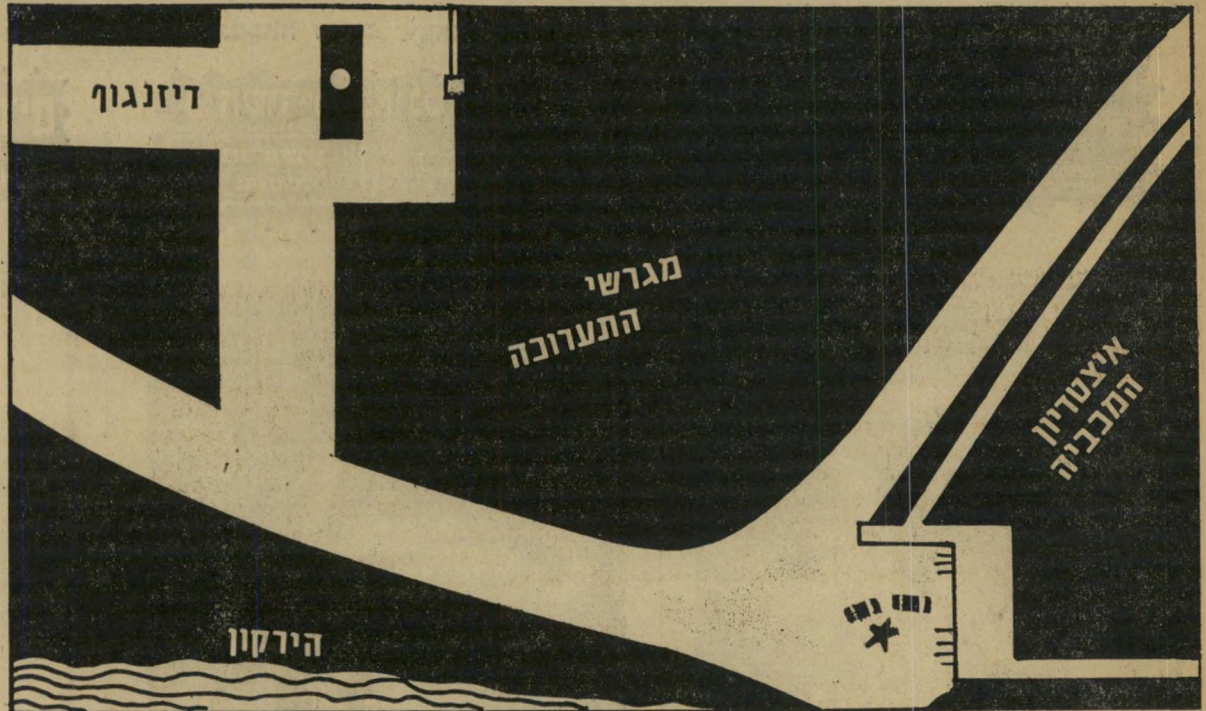
אבל קודם ניגשו סמיר ואיברהים ולקחו סנדוויצ'ים עם חצילים בקפה רוט. רק אחרי שאכלו, יצאו לדרך.

התחלנו להסתובב סתם בעיר. מאוחר בלילה הגענו לסביבות מגרשי התערוכה הישנים. ראיתי מכונית עומדת על יד הבר-זלים, וזוג יושב בתוכו. התקרבנו למכונית ועצרנו.

איברהים יצא החוצה, ניגש למושב האחורי של המכונית והתחיל לצעוק על הבר-חור שישב בפנים: "למה עקפת אותי בסיבוב? אני אראה לך". לפני שהבחור יכל להגיד לו משהו, הוא הכניס לו בוקס בפנים.

הבחור צעק: "איך הייתי יכול לעקוף אותך, כשאני יושב פה כבר חצי שעה?" אז איברהים קרא בקול: "סמיר, בוא הנה, תראה אם אתה מזהה אותו".

סמיר ניגש למכונית ואמר: "אותו אני לא מזהה, אבל את הבחורה כן". איך שש-מע את זה איברהים, פתח את הדלת האחורית של המכונית, סחב את הבחור החוצה והתחיל להכניס לו מכות-רצח.

ה בחורה שישבה במכונית יצאה הי-חוצה והתחילה להגיד: "מה אתם רואים ממנו? הוא לא עקף אתכם. למה אתם מרביץ לו? עזוב אותו".

בינתיים יצא גם עלי מהמכונית. הוא תפס את הבחור והתחיל להכניס בו מכות.

סמיר עוואד, עלי נחלאווי, איברהים ראשיד - שלושת החשודים.

זירת הפשע האונס בוצע במקום המסומן בכוכב (מימין). זהו מיגרש מכביה הישן. שתי המכוניות (ליד הכוכב) חונות כשהזיתן חשוך לחלוטין, אך מכוניות עוברות לידו לפרקים, מאירות אותו בפנסיהן. כל תמו-נות השיחזור נערכו לפי מימצאי המשטרה, בוצעו על-ידי צוות "העולם הזה" בלבד.

השיחזור לפי תיאור המשטרה

לפתע חוברהל זוג הנאהבים: אור חזק שטף את האפלה. הם פנו לאחור לראות את מקור ההפרעה, גילו כי מכונית נעצרה מאחוריהם. פנסי המכונית סינוורו אותם והם לא יכלו לראות עדיין את יושביה: היו אלה שני האנסים, תוקף החבר וזונה שמילאה תפקיד משקיף.

2

כך זה החל: הצעירה, שעוד דקות ספורות תהיה קורבן לאונס אכזרי, יושבת חבוקה עם ידידה במכונית. שם הצעירה, שהיא חיילת חי"ב, ושם חברה לא נמסרו לפירסום. תצלום זה, כשאר תצלומי השיחזור, נערך במקום הפשע: מאחורי מגרשי התערוכה בצפון תל-אביב, ליד הירקון.

1

רחנו. איברהים נשאר במקום וחשבונו שיב-
רח. אבל המשטרה תפסה אותו.

כך, ללא כל התרגשות והודעות, חי-
ארה תקוה את המחזה הברברי. לאחר
שברחה ממקום הפשע, הלכה יחד עם ידי-
דה, עלי נחלאחי, לישון אצל ידיד ביפו.
במשך שבועות הגיעה אליהם המשטרה.
תקוה סיפרה את כל מה שהתרחש, שוח-
רה לאחר ארבע שעות. עלי נשאר עצור.
סמיר עוזאד הלך, אחרי האונס, לישון
אצל חברתו אביבה בחבוט, לא טרח לספר
לה דבר ממה שקרה. בשש בבוקר הגיעה
אליו המשטרה, בביתו ביפו ברחוב 111
מיספר 3. כך נעצרו כל החשודים.

עדת הראייה

תקווה כהן, הפרוצה היהודיה שישבה
במכונית וצפתה מבלי להתערב כאשר
שני יודיה, סרסורים ערביים תושבי
יפו, ביצעו בחיילת את האונס האכזרי.

יצד הגיעה תקוה כהן בת ה-19
לשפל מדרגה כזה?
היא נולדה בתל-אביב, למשפחה מכובדת
שלא היו בה כל עבריינים. כאשר סיימה
את בית-הספר העממי, מסרו אותה הוריה

אחד החשודים מזנק ממכוניתו, קרב למכונית החונה, ומכניס אגרוף
בפרצופו של הבחור. טענתו: הבחור עקף אותו. הבחור הודה מנסה
להתגונן והבחורה יוצאת לעזרתו. ברנע שהיא יוצאת מן המכונית,
מתחילה הסצינה הדרמטית, אשר בה לוקחים חלק שש דמויות.

3

הצעירה השברירית פירפרה והתחמקה מידיה של הבריון האלים בזריזות והחלטיות
מופלאים, שנגרמו על-ידי הפחד והעזעוע הנוראים שתקפו אותה. גם מכותיו של
האנס לא הצליחו להשתיקה, ורק לאחר מאבק ממושך ומלאה, הצליח האנס השני,
שנחנה מכך שהקורבן היתה כבר חסרת כוח, הצליח לבצע בה לבסוף את זממו.

לאחר שהתוקפים הוציאו את הבחור מהמכונית, שומר עליו אחד
מהם תוך חבטות ומכות (ימין). תוקף שני נאבק עם החיילת, מכניסה
בכוח למושב הקדמי של המכונית, לעיני החשוד השלישי והיצאנית.
הוא קורע מעל החיילת את בגדיה, מנסה לאונסה, אך אינו מצליח.

4

איברהים תפס את הבחורה וסחב אותה
למושב הקדמי של המכונית.
שם הוא התחיל לסחוב לה את הבגדים,
הרים לה את התצאית וקרע לה את התח-
תונים. אחר כך הוא החזיק אותה ביד
אחת, והתחיל להתפשט ביד שנייה. הבחור
רה כל הזמן צעקה משהו נורא, אבל הוא
לא עזב אותה.

בעוד הצעירה נאנסת – הודאג ידידה מכך ששעונו נשבר.

בהתחלה הוא לא הצליח לשכב איתה.
היא התחננה ואמרה: "רחם עלי. אני חיילת."
תעשה לי טובה, תעזוב אותי". אז הוא
אמר לה: "גם אני חייל. תעשי לי טובה
בה ותתני לי". אז היא התחילה שוב פעם
לצעוק, ואז הוא שכב איתה מאחורנית.

אחרי שאיברהים גמר, בא סמיר
על-ידו ועשה לה את זה אותו דבר.
היא המשיכה לצעוק כל הזמן, אבל כשס-
מיר גמר, שוב פעם בא עליה איברהים,
ואחר כך שוב פעם סמיר.

במשך כל הזמן הזה נחלאחי עמד על
יד הבחור והכניס לו מכות ובעיטות. הב-
חור אמר לו: "תראה, אתה שובר לי את
השעון". ואז נחלאחי לקח ממנו את הש-
עון.

אחרי שאיברהים גמר לשכב איתה בפעם
השנייה, שמעתי שהוא מדבר איתה ורודה
לקבוע איתה פגישתה. אבל היא כל הזמן
רק צעקה נורא.

פתאום ראיתי אורות ושמעתי מכונית
מתקרבת. משהו צעק: "משטרה". סמיר
ישב כבר במכונית, ועלי קפץ פנימה, וב-

5

המכונית כשפניה כלפי מטה, ומבצע את זממו שלא כדרך
הטבע. לאחר שהוא מסיים, תופס את הצעירה התוקף הרא-
שון, מבצע בה את זממו באותה דרך. צעקותיה הבלתי-פוס-
קות, לא הרחק מבתי העיר, לא הפחידו כלל את האנסים.

כאשר החשוד שישב והמתין במכונית התוקפים
רואה שמאמצי האונס נכשלו, הוא מזנק להח-
לץ את חברו, תופס בכוח את הצעירה הנא-
נקת, מצליח להפוך אותה ולהשכיבה על מושב

סיפור של משפחת הנערה שגובתה נמצאה בפרדס ליד אור-יהודה

היא

לילה רצח רצח רק דבר אחד בחיים שלה: לעשות חיים. רק בלילות ר' לחיות טוב. סיפורה השבוע לנחבת העולם הזה אחותה לאה, היושבת שבעה, יחד עם שאר עשרת האחים והאחיות, בכית ההורים בראשהעין. פעם, אני זוכרת, שאלתי אותה איזה מקצוע היא רוצה לעמוד. או היא ענתה לי שהיא רוצה רק לאכול טוב, בלילות יפה, ולהתלבש יפה. מסכנה בליכך רצתה לעשות חיים טובים — והגיעה לקבר. במשפחת עזאני מרוקא הילדים ונתמכת הסעד מתייחסים בהשקפה נכונת לטרגדיה של רצח הבת בגיל 16. האמירה הי' נתן, ו' לקח מרחפת בחלל החור. אלו אנשים למורי סבל, שלמדו להשלים עם הרבה בחיים. באותה צורה השלימו גם עם טרגדיה קודמת — כאשר עדנה הקטנה סטתה מדרך הישר. כפי שהשלימו, זמן רב קודם לכן, כאשר אירע דבר דומה לבת מבוגרת יותר, שרה.

הכל — כדי

להיחלץ מהעוני

לילה רצח בגלל הרוגמה של שרה אחותה, שעדנה התחילה ללכת בדרך הרעה, מספר האח זכריה, צעיר נאי, כשנות ה' עשרים המוקדמות שלו. הכל התחיל מ' שרה. היא היתה עוזבת את הבית, חונות מאוחר בלילה, ולפעמים בכלל לא. עדנה היתה אז קטנה עוד, אבל ראתה איך ש' אחותה היא היחידה במינינו שמתלבשת יפה. וזה השפיע עליה. הנסיבות, כפי שמתאר אותן זכריה, ברור

עשתה חיים

החשודים שניים משלושת החשודים ברצח: במרכז, אברהם שווימר (26), מ' שמאלו כדורי סלטון, 26 גם הוא. (הגבר מימין — שוטר). כן עצרה המשטרה חשוד שלישי: אורי' 909 (40), אח בבית החולים הממשלתי בבאר-יעקב. בבית' המשטרה, לשם הובאו החשודים לשם הארכת מעצרים, הכזישו השלושה כל קשר לרצח הקטנה בתמנה למעלה: עדנה, אשר חיתה בת 16 כאשר נרצחה, בתחפושת של פורט.

רות למדי: רצונה של עדנה להיחלץ מחי העוני והסבל הנצחיים שלתוכם נולדה, ב' שילוב הדוגמה של האחות הגדולה שהצלח' חת בכך — היו פיתוי שלא הצליחה לעמוד בפניו: וכך, דרכה היתה ברורה לה ראשית דרכה, ליתר דיוק, היא לא יכלה לנבא לאן תוביל דרך זו.

גם המשטרה

אשמה

לילה רצח גם המשטרה אשמה במה ש' קרה לעדנה? ממשיך זכריה בסיפורו. אם לא המשטרה שבה והגנה על

סגרו אותה

והרביצו לה

לילה רצח כל זה עדנה ראתה, נאנח זכ' ריה. גם שהיתה קטנה, הביתה הל' — מה ששרה עושה, ושהמשטרה לטובתה, ושההורים והאחים שלה לא יכולים לעשות לה כלום.

וככה, כשהיא גדלה, היא התחילה גם כן להיעלם מהבית. תיכף אחרי שגמרה בית-ספר עממי.

לפני ששה חודשים היא התחילה להיעלם לנו, נכנסת לסיפור האם. היתה מתחילה לחזור ב'12 בלילה, בשתיים בלילה. התח' לנו אני והאבא שלה לצעוק עליה. אבל היא ענתה שלא מפחדת. אם נרביץ לה, תלך למשטרה כמו שרה.

פחדנו לנגוע בה, שלא יילך בעלי בבית' הסוהר. גם כשהיתה נעלמת כל הלילה, דאג' נו מאוד, אבל לא ידענו מה לעשות. עד שיום אחד נעלמה מהבית לשלושה ימים. הלכנו למשטרה וביקשנו שימצאו אותה. אז המשטרה חיפשה אותה ובאמת אחרי קצת זמן הביאו לנו אותה. שאלנו אותה איפה היתה, אמרה שלא יכלה לבוא, שסגרו אותה באיזה מקום והרביצו לה.

ירדה

לדרך הרעה

פעם האחרונה היא נעלמה מה' בית לפני ארבעה חודשים, ממשיך זכריה. פשוט הלכה יום אחד בלי להגיד כלום — ולא חזרה. שמענו שהלכה לגור עם איזה אשה בפתח-תקוה ידענו שהיא ירדה לדרך הרעה, אבל לא יכולנו לעשות כלום. אפילו לא ידענו איפה היא נמצאת. יום אחד לפני חודש, משתלבת בשיחה לאה, המבוגרת מעדנה בשנתיים. היא פת' אום באה לביקור. היתה מלובשת יפה, מסורקת כמו שצריך. ישבה אצלה, ולא אמרה כלום. שאלתי אותה איפה היא גרה, שתיתן לי כתובת או טלפון או משהו. אבל לא רצתה להגיד לי כלום. אחרי כמה שעות קמה והלכה מהבית, ויותר לא ראיתי אותה.

לא שמעתם?

עדנה נרצחה

לילה רצח עדנה נרצחה שמענו רק מ' הרדיו, מספר זכריה. אבל לא ידע' נו עוד שזאת היא. ביום חמישי בא אצלנו שוטר, שאל מה לבשה עדנה, ואיזה סימנים יש לה בגוף, ודברים כאלה. לא ידענו למה הוא שואל. אמרנו לו, והוא הלך.

רק ביום שבת בצהריים נודע לנו. ישבנו לשולחן, כל המשפחה, כשפתאום בא שכן ואמר: איך אתם יושבים ככה? אתם לא יודעים מה קרה לעדנה? אמרנו שלא. ואז הוא אמר שברדיו אמרו שמצאו אותה, ו' שהיא נרצחה.

אחר כך באו עוד שניים, וכולם אמרו אותו דבר. אז הלכנו למשטרה ושם אמרו לנו. ביום ראשון בא אלינו שוטר ולקח אותנו לזהות אותה. לפי השיניים, מתייפחת אמה הישישה של עדנה. יש לה רוחים

עד המוות

מיוחדים בין שיניים, כמו לכל הילדים שלה. אבל רק לפי השיניים. את הפנים שלה בכלל לא יכולנו להכיר. לא היו לה.

שרה והירשתה לה להמשיך בדרכה, לא היתה עדנה מתה היום. זה קרה יום אחד כששרה חזרה הביתה

רומע עלינו

(המשך בעמוד 25)
המבוגרים לטיפול לאחותה הביגרת ממנה, המתגוררת בשכונת ג'סי כהן בחולון. תקוה ישבה אצלי שנתיים, מספרת אחותה, בשנות השלושים שלה, כבודת גוף אך חניגנית. היא לא רצתה לעבוד בשום פנים ואופן. היתה אומרת שאם היא עור בודת היא נופלת מהרגליים. ככה היתה י' שבת כל היום במרפסת. אפילו לקיוסק הקרוב פתחה ללכת לבדה. אבל אז היא הכירה שם בחור בשם משה. משה זה היה בחור לא טוב. אבל תקוה אהבה אותו. יום אחד היא באה ואמרה שהיא מתחננת אותו. אנחנו כל המשפחה התנגדנו לזה, אבל היא בכל זאת התחת' נה איתו.

ה היתה לפני שנה. שלושה חודשים אחרי נישואיה, הביא בעלה של תקוה לביתם כמה חברים, ציונה עליה לשכב איתם.

תקוה התנגדה ובעלה איים עליה במכות. הוא ציונה עליה להתפשט ערומה ולהיכנס לתורה-שינה. היא צייתה, ואז הוא שלח אליה את הגברים, ששכבו איתה בתור. אחרי זה היא התחילה לעבוד באופן קבוע כזונה ברחוב ליונסקי בתל-אביב. למרות שהכניסה לבעלה סכומי כסף גדולים, היו חיהם של בני-הזוג סוערים. יום אחד, בלילה מריבה משפחתית, שפך משה על תקוה שמן חם, ואף שירטט בה כמה צורות גיאומטריות בסכין מלובנת. תקוה התלוננה במשטרה, ומשה נשפט לשי' לוש שנות מאסר.

תקוה המשיכה במיקצוץ. את רוח' חיה העבירה עתה לצעיר אחר, שבא למלא מקום הבעל. אולם מזלה לא שיחק לה. גם בחור זה נתפס על עבירה של מה בכך, ונשפט לשנתיים. וכך קרה הדבר שבאותו ערב של ה'21 לאוגוסט הסתובבה תקוה לבדה ליד גן תמר. היא היתה מוכרת כחברה של כולם. לא כפראיירית. סיפר אחד מידויה הר' בים, אלא סתם ידידה. בין ידידה הטובים ביותר היו איברהים ראשיד, סמיר עוואד, ועלי נחלאחי.

קוראים להם קומנדו מספר ו', מספ' רים יודעי חן בשכונות יפו על שלושת המוסקטרים הללו. בגלל שהם מסדרים חשבונות ארוכים בזמן קצר. איברהים ראשיד הוא סרטור. יש לו בחורה העובדת למענו בשפת ימה של תל-אביב, ממנה הוא מוציא כ'150—200 ל'י לערב. כפרנסה צודית הוא פורץ מדי פעם. הפחות מוצלח בשלישייה הוא עלי נחלאחי. זה נאלץ להתפרנס ממכירת סמים, פריצות לדירות וגניבת מקלטי רדיו. המוצלח מכולם הוא סמיר עוואד. יש לו כנופיה המונה כ'40 איש. כל מי שיש לו חשבון לסלק ביפו, מונה אליו. סמיר וכ' נופיתיו יוצאים לפעולה כשבידיהם אלות, מטדירים אחת ושתיים את החשבון, כגון חוב כספי, תפיסת שטח מחייה של זונה, דוגמה לשיטת סילוק החשבונות של סמיר: אביבה בחבוט, חברתו, עובדת כזונה בכ' ביש רמת-אביב. יום אחד תפסה אותה כנו' פיית חבריה טובים, שדדה ממנה את כל פידיון הערב שלה. שהסתכם ב'180 ל'י. אביבה הודיעה כמובן לסמיר. למחרת הגיע קומנדו מספ' ו' למקום המיפגש של הכנופיה, עשה בהם שמת. אביבה איננה היחידה העובדת בשביל סמיר. יש לו עוד אחת, שושנה, השתיים מתגוררות איתו יחד, מזרימות לידיו כסף.

ל זה שלוש הטיפוסים החשודים באונס ובתקיפה — בין היתר, על בסיס הודאתה של תקוה.

כאשר שוחררה תקוה מהמשטרה, לאחר החקירה, ציפתה לה וועדת קבלת-פנים. אבי' בה, הוונה של סמיר, וידיד ותיק שלו בשם קסילא עבודי, המתגורר לה. הם גיגשו אלי' ברחוב, מספרת תקוה. אביבה הוציאה סכין-גילוח, הקריבה אותו לצוואר שלי, ואמרה לי: את הכנסת את הגברים שלנו לבית-הסוהר. אם לא תלכי למשטרה ותשגי את העדות שלך, אני אחתוך לך את הגרון, ועבודי אמר שאם לא אשנה את העדות שלי, הוא יגמור אותי באקדח.

עתה חיה תקוה בפחד מתמיד, אצל אחו' תה בשכונת ג'סי כהן. אפילו להתייצב במשטרה היא הולכת רק בלחית גיסה. אומרת אחותה: אני מפחדת שאחרי שעי' בור הרעש, תעזוב את הבית שלי ושוב תצא לרחוב. אני מאכילה אותה ומשקיעה בה, אבל אני מפחדת שלחיים. שמעתי שהיא אמרה לחברות שלה מרחוב ליונסקי: רק יגמור המשפט של אלה השלושה, ואני אחזור אליכן לרחוב.

סיפורה של בת ה-16 שנחטפה

בדיסקוטה ונאנסה ע"י 14 איש

כ אשר החליטה פרחיה זיו, ביום השני, ה-17 לאוגוסט, לצאת לבלות קצת בדיסקוטה, עמדו בפניה מספר אפשרויות. לאחר שיקול קל, בחרה בדיסקוטה חצות בפתח תקווה. היה זה שיקול מוטעה. בעטיו, הפכה שוחיה, שבעוד חודשים ימלאו לה 17, לקורבן האונס הגדול ביותר שאירע בישראל: למחות 14 גברים אנסו אותה ללא הרף במשך שלושה ימים. בשלושים שנות עב-

התנדב, שלטענת המשטרה נמשכה התנדב כותו שלושה ימים רצופים: בפרק זמן זה, טוענת המשטרה, אירגנו לחמישי וידיו או נס קהילתי, שדוגמתו לא אירע עדיין במדינת ישראל, כשהם מזמינים את כל מי שרק חפץ לבוא לאנוס את הקטינה. במקום לביתה ברמלה, הביא לחמישי את פרחיה לראשי העין. כשהוא מתגבר על התנגדותה במכות רצח, הכניס אותה לצריף השייך לאחד ממכריו, שלמה אשואל, ושם

84 שעות של אונס

דתי בתחום הפלילי, לא שמעתי על מקרה מועד מזה, הגיב רביסקד צבי צייטלין ממשטרת פתח תקווה.

לבחורות -

חינם

ה סיבה בגללה בחרה פרחיה בדיסקוטה חצות דווקא, היתה כי הכניסה לבחורות שם היא חינם. פרחיה, אחת משבעת בנות ובנות של משפחה רמלאית מכובדת, אינה משופעת בכספים. משכורתו של אביה, העובד בתעשייה האווירית, מס' פיקה לימינום ההכרחי לקיומה של המי שפחה הגדולה. והמינימום ההכרחי אינו כולל דמי כניסה לדיסקוטה. כך היא הגיעה לדיסקוטה חצות, ללא פרוטה בכיס. מה שלא הפריע לה לבלות

מתח

אירוטי

ל תוך המזכורת הזאת נפלה פתאום הצעירה הרמלאית. זרם של מתח אירוטי שטף את המקום שבו חלה, שהשר עמום אוכל בו בכל פה. ההתלהבות הפכה, בשלושת ימי האונס, לאקסטזה מינית. לחמישי וחבריו נחשבו תמיד לחברה טובים, לא קמצנים כאלה. אם אלוהים הפיל בידיהם מתת כזה, לא הם הטיפוסים שסגרו את דלתם בפני חברים. הם פתחו אותה - והחברה באו: באופניים, באופי נועים, במכוניות, אפילו ברגל, מקלומטרים. באו, אנסו, והסתלקו. חלקם חזרו פעמים מספר. לא כל יום נולדת הזוגנות כזו. כשנפלת, צריך לנצלה, לא?

עדיין לא ניתן לקבוע כמה פעמים נאניסה הקטינה, וספק אם ניתן יהיה לקבוע זאת אי פעם, אם בכלל. בשיחה עם כתב העולם ודוה גילתה פרחיה שאין היא מסוגלת לזכור כמה גברים שכבו איתה, וכמה מהם חזרו על המעשה.

ואכן, באחד ממסדרי הויהו שערכה ה משטרה לאחר מכן, הצביעה הנערה, כעל

אחד האנשים, על עובר אורח תמים שהוזמן על ידי המשטרה להשתתף כמתנדב במיסי דר הויהו.

המעצרים

מתחילים

א זרם טעוניה לא מנעה מהמשטרה לעצור חשודים בקצב. בסיכוב ראשון נעצרו מידועינו יצחק לחמישי (19), אליהו אשואל (20), אפרים סלמן (18), יצחק חסיד (22), מאיר אשואל (20), צוברה גור (17), נחמיה אשואל (23), מאוחר יותר נעצר בעל הצריף, שלמה אשואל, אב לילד ובעל לאשה בהריון. המשטרה לא עצרה את אשתו, למרות החשד כי היתה בצריף בעת האונס ולא ניסתה להציל את הקורבן.

שמות נוספים שעצרה המשטרה: טוביה עופרה, ציון צוברה, שלום אברהם. למרות

צחוק, צחוק אבל...

האונס הקהילתי עצמו לא היה העובדה המזער זעת היחידה בפרשה. לא פחות מרתיעה היתה התנהגות החשודים, בעת שנעצרו והובאו במכונית המשטרה לבית המשפט להארכת מעצרו: הם צחקו לעבר הקהל והשופט בציניות, כמתייחסים לכל העניין כאל בדיחה גדולה אחת.

הפתיחה

כמה שעות נעימות בריקודים סוערים. היא ניעורה מחודש לבקיות האפרוריות של המציאות רק כאשר החלה חושבת על הדרך חזרה. המוסד המכובד בו בילתה את הערב שוכן בקומת-ג' של בניין בת-רמלא-כה ברחוב גולדנהירש 2, מקום שהסיכויים לתפוס ממנו תחבורה לרמלה, בשעה זו, היו אפסיים, אף לוא היו בכיסה דמי-נסיעה. פרחיה התבוננה סביבה, בחרה צעיר תמיך ונאה למראה, שעשה עליה רושם של בחור ישר שאפשר לסמוך עליו, התעניינה אצלו אם הוא יכול לעזור לה להגיע הביתה.

היה זה יצחק לחמישי, בן 19. הוא התגדב מיד לעזור לצעירה במצוקה. עד כדי כך

קטניה, מוטווה שמה.

היום שאחרי

לאחר שלושת ימי ההסתגלות והאונס, הגיע יום החשבון. ה' חשודים מובאים לבית המשפט, כששני ילדים צופים בהם. בעוד החשוד משמאל, לבוש מכסי צינור אלגנטיים, מסתיר את פניה, ניתנים שניים אחרים לזיהוי בנקל: הימני הוא יצחק לחמישי, ומאחוריו, בראש מורכן, עומד שלמה אשואל.

מעצר ה-14, אין משטרת פתח תקווה משהי כנעת כי בידיה כל האנסים. התקופה, המכות, כדורי לומינג ומעשי האונס גרמו להידרדרות חמורה במצבה של הנערה. בצהרי ה-21 לחודש החליטו האנשי סים המקוריים להיפטר ממנה, העבירו או תה לידיו של אחד מהם, עורך סעדיה, ואי חדים מחבריו, שהיו מעוניינים בה לכמה ימים נוספים.

היה זה פתח הצלה של פרחיה. כאשר הועברה לכססם של עודד וחבורתו, במכונית מספר 265-415 - הבטיחה להם הצ'ירה להשאר עימם מרצונה, ביקשה רק לעבור רגע בבית לקחת כמה בגדים. ככל שלא יאומן הדבר, היא הצליחה לשכנע את הבחורים, והם הביאוה לביתה ברמלה.

המשטרה נכנסה

להילוך גבוה

ב יום החופשים מחכים במכוניתם למטה, עלתה פרחיה במדרגות, נכנסה לזירת שכינים, התקשרה טלפונית לבית מעבידה, סיפרה לו על המתרחש. זה הגיע למקום, גילה את הצעירים ממתינים עדיין למטה במכוניתם.

במשך אחר הצהריים התייצבה פרחיה ב' תחנת משטרת פתח תקווה, הודיע על האור נס הממושך ביותר במדינת ישראל: 84 שעות.

המשטרה נכנסה להילוך גבוה. תוך 24 שעות כבר היו בידיה עשרה מ' החשודים. הממונה על תיק החקירה במשטרת פתח תקווה, החוקר הצעיר (22) זאק גלי, עם הבין את חשיבותה של פעולה מהירה - בסרם יספיקו החשודים להתעורר מאי הירת האורגיה, לסשש עקבות, ליצור אלרבים.

הוא הצליח להפיח בפרחיה, שעמדה על סף ההתמוטטות, רוח לחימה, שאב ממנה כתובות, שמות, קטעי שיחות, תיאורי סרי צופים. עדותה היתה מכרעת בתפיסת החשודים.

בניין שאבה הצעירה כוח לעמוד ב' שעות בלהות? התשובה טמונה במשפט המפתח שאמרה לכתב העולם הזה: "הייתי בתולה כשהם אנסו אותי."

רים לשגרירות ישראל בפאריס. אז נודע להם לראשונה, מפי השגריר, כי משרד החוץ מעולם לא סמך דיו על הופעת הלהקה. ה' שגריר יעץ להם לחזור לישראל בהקדם האפשרי, לכבש את הכביסה המלוכלכת בבית, לא לעיני זרים.

עלה הם חזרו הביתה, מיהרו להגיש תביעות משפטיות, המסכמות במאות אלפי ל"י, נגד ז'נו. אולם ז'נו עצמו לא התרגש מזה. "תכתבו מה שאתם רוצים", הגיב ל' שאלת כתבת העולם הזה, סירב להתייחס להאשמות הרקדנים.

הוא נשמע עסוק מאוד. לא פלא: מאז שובו ארצה, הספיק לארגן כבר להקת חדשה, העומדת לצאת בקרוב לסיבוב ב' חו"ל.

פנשים

הציל נפש

איבד שם

בשעה שתיים אחר-חצות עצרה מונית ב' חריקת בלמים ברחוב השומם בירושלים. יד מושטת מחזיקה באקדח הושטה מתוכה החוצה. האקדח כוון אל יוסף חזן, 28, נשוי ואב לשני ילדים, שעמד להיכנס לב' תו שברחוב אלישע בשכונת מוצררה ב' ירושלים. חזן הרים את שתי ידיו. מתוך המכונית פקד עליו האיש שהחזיק באקדח להכנס אל המונית. חזן עשה כמצוה עליו. המונית זינקה מהמקום ונעלמה בסימטאות מוצררה.

חוטפיו של יוסף חזן, שומר-סף בדיסקר סק פופוס בירושלים, לא הבחינו כי חזן לא היה לבדו שעה שחטפוהו. קודם לכן ליחה אותו חבר, אלברט חזן, 26, צייר שלטים. ברצו בו נחטף חזן עמד אלברט ועשה צרכיו באחת החצרות. אבל הוא הספיק לזהות את האנשים במכונית ואח מספרה.

אלברט הכיר את האיש ששלף אקדח מ' תוך המונית. היה זה אמנון נתן, דמות ידועה בעולם התחתון הירושלמי. אלברט ידע כי מספר ימים קודם לכן סרב חזן להתיר לנתן להכנס לדיסקוסק, היכרו מכוח גמרצות. בעקבות תקרית זו קיבל חזן ה' דעה כי הנקמה לא תאחר לבוא. מאז אותו יום נראה חזן אקדח, שהוא נשא אותו כחוק.

פרס למודיע. בעזרת מטבע חרט אלברט חזן את מיספר המונית בה נחטף חזן על אחד הקירות, מיהר לסלפון הציבורי והזעיק את המשטרה. תוך דקות ספורות הגיעו למקום לא פחות משבע ניירות מש' טרה, מכל חלקי העיר. חזן עלה על אחת מהן והניירות החלו לדלוך בעקבות המור גית הבורחת. באחת הסימטאות הבחין חזן במונית בה נחטף חברו. כאן התפתח מירדן ברחובות ירושלים, כשניירות המשטרה מנסה להשיג את המונית הדוהרת במהירות מסר רפת.

המונית הצליחה להתחמק, אולם כעבור דקות ספורות נעצרה על ידי גינית אחת ברחוב ההסתדרות. השוטרים מצאו במונית את אמנון נתן את יוסף חזן החטוף ואת הגנה משה תמר. אולם בחיפוש שנערך בכיסיו של החטוף לא נמצא שום אקדח. אלברט חזן עמד על דעתו כי ראה במו עיניו אקדח שלוף בידי של אמנון. בחי' פוש שנערך במונית נמצא אקדח בראונינג טעון, בו נגלה כדור אחד בבית-הבליעה. המשטרה עצרה את כל שלושת נוסעי ה' מונית לחקירה. יוסף חזן, החטוף, שוחרר למחרת היום. מחשש לנקמתם של חבריו של חזן, הוא עומד להסתלק מירושלים. אמנון נתן ומשה תמר נשארו במעצר, יוא' שמו כנראה, בין היתר בחטיפת אדם וב' איום בנשק.

מי שיצא בעורו ושיניו מכל העניין היה אלברט חזן, שהזעיק את המשטרה וסייע לה לעצור את החוטפים במהירות כה גדו' לה. בידיעה שמנסה ע"י המשטרה למחרת היום על הפרשה, נאמר כי המשטרה הווע' קה על ידי עבריו לשעבר, המוכר לה הייטב.

"זה השכר שמגיע לז'י" התמרמר חזן, "אין לי שום עבר פלילי. מדוע היתה ה' משטרה צריכה להעניש אותי בצורה כזו? הצלתי אדם מיד חוטפיו ועזרתי למשטרה לעצור את החוטפים, למה מגיע לי הפרס הזה?"

ישראלים בחו"ל

ריקוד

הפישפשים

"אכולי פישפשים, חולים, ירודים במשקל ורעבים בגלל מחסור באוכל — כך התנהל המסע שלנו."

המדובר איננו במסע של צבא נסוג בארץ חרוכה. כל התיאור התייחס למסעם של חברי להקת הריקוד הישראלית סברה, שיצאה לסיבוב של הופעות בחוץ-לארץ.

סיסרה הרקדנית ברוריה בן-אלי: "במשך ימים אכלנו מצות עם ריבה בלבד. כשחלינו, לא יכולנו לקרוא לרופא, כי לא היה לנו כסף. בכל מקום שהופענו עשינו רושם מדא בגלל התלבושות העלובות שלנו, או' תן תפרנו ותיקנו בעצמנו." זו שערוריה וחרפה להפקיר בצורה כזו רקדנים צעיר'ים ובחלי מנוסים, הוסיפו בני הזוג מלי וירון ששון, שעל מנת להצטרף ללהקה נס' שו את קיבוצם, נשארו עתה קרחים מכאן ומכאן.

ירוקים ונדהבים. האשם בהפקרה, לטענת רקדני סברה שחזרו זה עתה לארץ, הוא מארגן, מנהל וכוריאוגרף הלהקה, יחי' אל ז'נו, (31) נשוי ואב לשתי בנות, וה' כוריאוגרף לשעבר של להקת באר-שבע, ש' הופיעה פעמים רבות בחוץ-לארץ.

המסע הביוני התארגן לפני כארבעה חודשים, כאשר מודעה בעיתונות הזמינה רקדנים ורקדניות להצטרף ללהקה העומדת לצאת לחו"ל. למצטרפים סוטר כי הלהקה הזמנה לאירופה על-ידי האמרגן הצרפתי ז'אן סקוטו, שהוא בין היתר גם איש יחסי הציבור של האגודה לידיות ישראל-צרפת.

לוא היו הרקדנים פחות ירוקים, היו מתחיל לים לחשוד כבר בשלב זה. ז'נו התחיל או' תם על חושים — מבלי להשאיר בידיהם העתק. אולם הם היו ירוקים מאוד, ונלה' בים מאוד, לצאת לכבוש את העולם, ולא שמו לב לפרטים. עד כדי כך, שחיתרו אפי' לו על המשכורת עבור החזרות שקיימו ב' ישראל. חזרות, שלדעת מומחים היו רחוקות מאוד מרמה המצדיקה הופעה רצינית בחו"ל.

ביקורת קטלנית. למרות זאת, יצ' את הלהקה לדרך, כשחבריה שבעירצון מן התהילה הקורצת הצפויה להם.

בפאריס היא שוכנה בבית עתיק מלא פישפשים. רוב הרקדנים חטפו פריחה. כאשר הוזמן להם לבסוף רופא, התפלא זה איך הם יכולים להופיע במצבם הגופני הירוד.

לא היתה זו צרתם היחידה של הצעירים ו' הצעירות התמימים. חיש מהר התברר כי איש לא דאג למירסום ואירגון נאותים. ב' נוסף, קטלו הביקורות, כפי שניבאו המומ' חים בארץ, את ההופעות. "זה אפילו יותר פשוט ממה שישראלים מסוגלים לעשות סביב למדורה", היתה דעתו של אחד ה' מבקרים.

מפאריס נסעה הלהקה לקנדה. גם כאן היתה ביקורת קטלנית לא סתות. מבקרים השתוממו בגלוי כיצד זה נתן משרד-החוץ הישראלי את הסכמתו להופעה כזו, שלא הוסיפה במאומה לתדמיתה החיובית של המדינה.

גונבים מגבות. התוצאה התבטאה גם במישר הפיננסי. "לאף אחד מאיתנו לא היתה פרוטה בכיס", מספרת ברוריה. "ב' חוזה נאמר שנקבל משכורת כל עשרה ימים. במקום זאת שלם לנו ז'נו רק ב' סוף החודש — ולא עבור כל החודש. אלא עבור עשרה ימים בלבד. וגם זאת אחרי כל מיני הרורות מוזרות, כגון 25 אחוז חיסכון שהוא אמר שהוא יחזיר לנו בסוף המסע."

בחזרה בפאריס, נאלצו רקדנים שהיו להם שם קרובים לבקש הלאות כדי להתקיים. באחד המלונות האשים בעל המלון את ז'נו בגניבת מגבות. במקרים אחרים נאלצה ה' משטרה להתערב. באחת ההזדמנויות החבר' או הרקדנים את תלבושות הלהקה כדי ל' אלץ את ז'נו לשלם להם את משכורתם.

אך זה גילה את מקום המחבוא. הצליח להעביר במיבצע זריו את התלבושות ל' שדה-התעופה.

כביסה מלוכלכת — בבית. כאשר הגיעו מים עד נפש, סנו הרקדנים הממורמ'ים

האוז אוף דאוז

בנין שלום תל-אביב

מספרי הטלפונים הנכונים

52503, 52304, 55490 תל-אביב

איתך הסליחה

ראי מודעה בעמוד 5

לליל

כלולותיכם

הרשו לעצמכם את הטוב ביותר!

הזמינו כבר היום חדר זוגי לליל כלולותיכם ובו יצפה לכם בקבוק שמפניה על הקרח, סל פירות לארוחת לילה וארוחת בוקר במיטה. כל זאת במחיר של — 75 ל"י*.

כתבו או צלצלו ל"דורית" טל. 445111 מלון שרתון תל-אביב ותקבלו אשור בדאר חוזה.

* כל יום נוסף — 65 ל"י (כולל ארוחת בוקר)

מלון שרתון-תל אביב

"סייקו" השעון הכובש!

שעוני "סייקו" שכבשו את העולם בשנים האחרונות כבשו את לב עונדי השעונים בארץ.

שעוני "סייקו" מיוצרים ביפן במפעלי הענק של "סייקו" שנוסדו בשנת 1882 ומעסיקים אלפי מומחים לייצור שעונים, מתכננים, שענים ומעצבים. "סייקו" הוא המפעל הגדול ביותר בעולם לשעוני איכות, הוא מייצר ומוכר 14 מיליון שעונים בשנה במחזור כספי של 400 מיליון דולר. שעון "סייקו" מיוצר ב-300 דגמים כשעון יד ובי-150 דגמים כשעון קיר. במפעלי "סייקו" פותח עוד בשנת 1966 שעון הקרח, השעון המדייק ביותר בעולם (דיוק של 2 עשיריות שנה ביממה).

במפעלי "סייקו" מיוצרות גם המכונות המיוחדות לייצור שעונים והן נמכרות לכל תעשיות השעונים בעולם הרחב.

"סייקו" שימש כשעון הרשמי של כל המשחקים האסיאתיים של האולימפיאדה בטוקיו ושל תערוכת "אקספו 70".

מבחר הדגמים העצום, האיכות המשולמת והעיצוב הדינאמי המזהיר הם שתרמו רבות להצלחתו של השעון בשוק העולמי ועד כדי כך שחברות שרצ' ריות ותיקות השוקדות על שמירתן מעתיקות את הדגמים החדשים של "סייקו" מדי שנה בשנה.

כיום אפשר לאמור בוודאות כי "סייקו" הטוב והנפוץ שבין שעוני האיכות, כבש את לבות או ידי הישראלים ורבים הם העונדים אותו נהנים מעיצובו ודיוקו.

אלה הן המועמדות הסופיות

שיתחרו על כתר

"מלכת-המים"

בנשף הבחירה

אשר יתקיים ב"היכל התרבות"

ב-9 בספטמבר

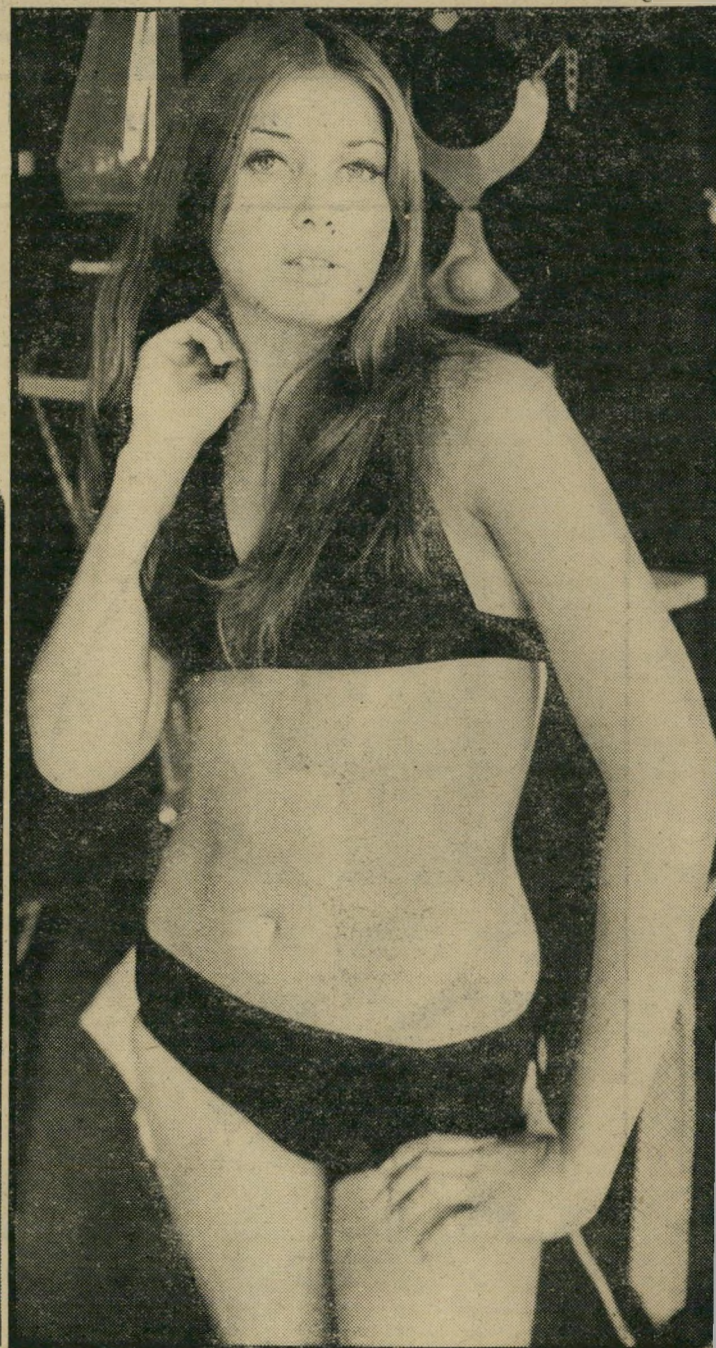
**מלכת המים
1970**

בטנים

העולם הזה

בחסות שטות

CITIZEN

אופירה בן-ברק

נורית לוין

★ כל המועמדות צולמו
בבגדי-ים של **אוסקס**

★ טיפול מיוחד לשיער
על-ידי **וולה**

★ על-ידי יצרני הוויסקי **WHITE LABEL**
כרטיסי-טיסה ואירוח בבריטניה למלכה

אתי ירושלמי

שולי לסרי

שלי ממון

ליליאן טריקה

חנה זילברשטיין

גליה נ.

ביום רביעי, 9 בספטמבר 1970, בשעה 8.30 בערב

ב"היכל התרבות", ייערך נשף בחירת

מלכת המים 1970

כרטיסים להשיג במשרד "לאן" ובכל משרדי הכרטיסים בעיר

בתוכנית:

★ יגאל בשן ★ צילה דגן

★ שלישיית "לא איכפת להם"

★ מוטי גלעדי ★ "האריות"

תצוגות אופנה: דב' עזר, "סאם לדר"

מנחה: **מני פאר**

מיטב מוצרי לונדון בוטיק "ביבה"

איפור המועמדות: **הלנה רובינשטיין**

- תסרוקות: דוד וליזה ● הליכה ויציבות: לאה פלטשר
- תנועה ובימוי: שמעון לוי ● תפאורה: אירגונית

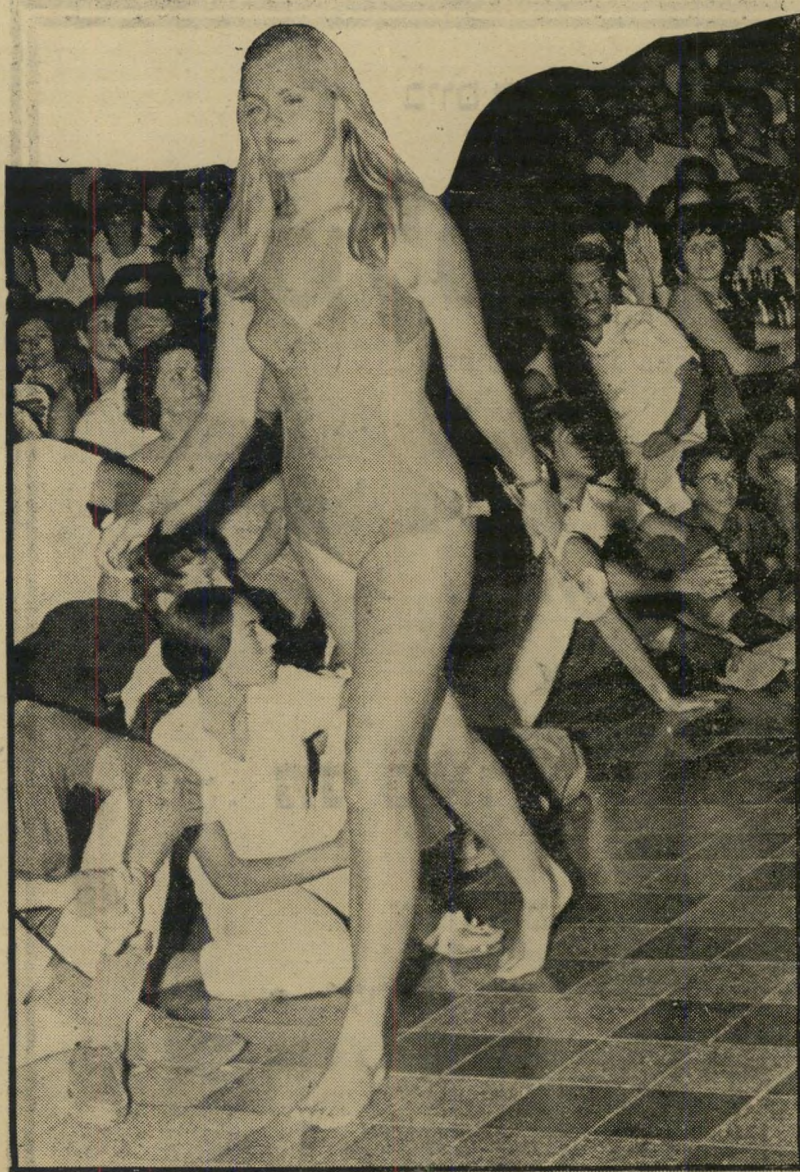
המלכה תיבחר על ידי הקהל

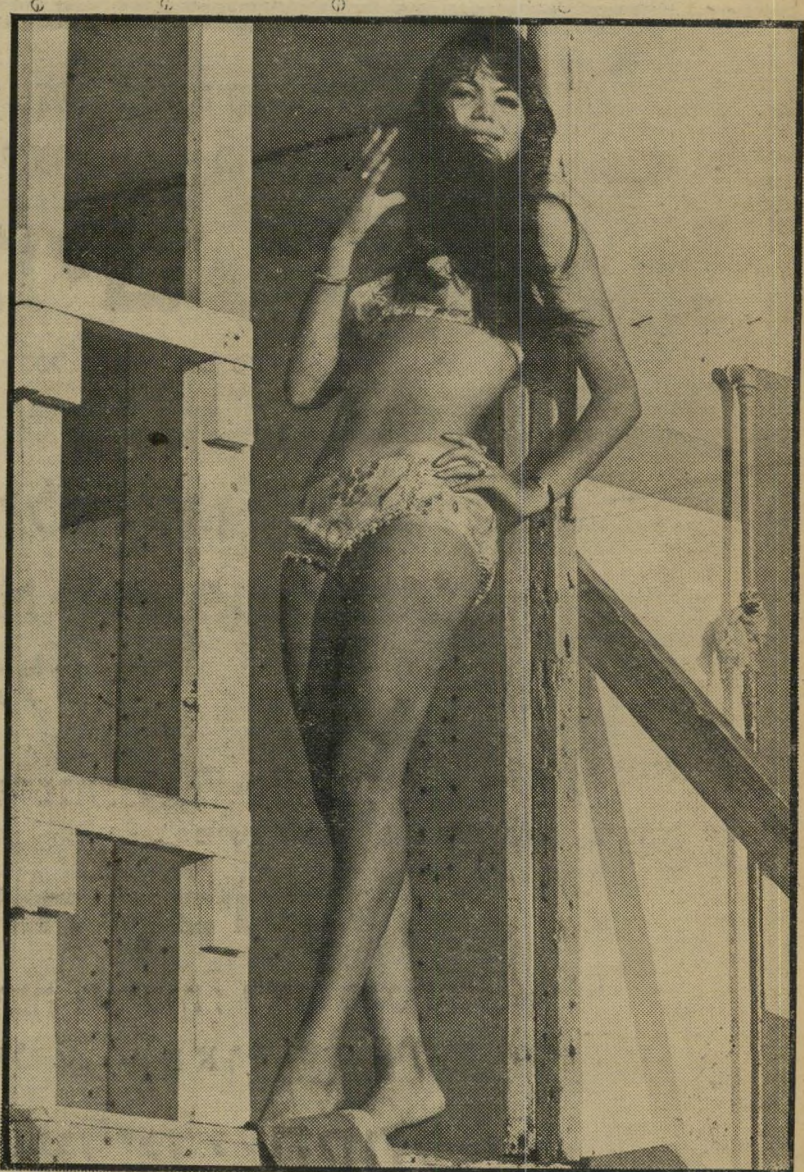
מלכה דינר

נירה רז

יהודית גוסלן

חני פרץ

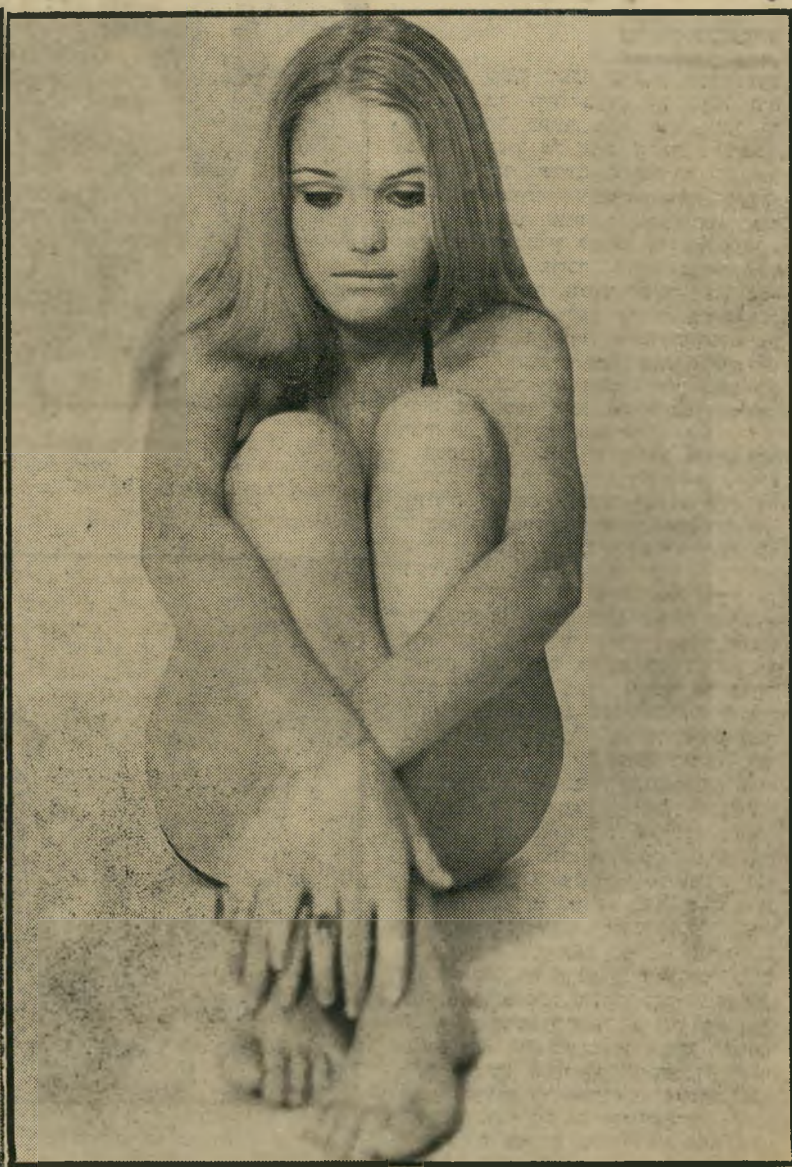
דבורה צ'רינסקי

רחל שטמברג

חני פרי

ביאטריס שוורץ

סיפורו של מיבצע יחיד מיוחד במינו

היתה זו רוח ההרפתקנות של הצעיר הישראלי שהביאה אותו להשתתף במיבצע. פילוסוף בן 25 הוא תושב העיירה יהוד שבדרך לגמל התעופה לור. אביו מגיל בן שש נספה בשואת חט"ק. ואילו דוד עצמו לא יצא מעולם את גבולות הארץ עד לפני שנתיים.

הוא שירת בצה"ל בחיל-הקשר ובמשך תקופה מסויימת אף שירת בחיל זה כרב סמל. כשהשתחרר, בתום מלחמת ששת הימים, החליט לשנות את אורח חייו ול- צאת מתחומה של יהוד. "החלטתי לעשות חיים, לראות את העולם ורק אחרי-כך לח- שוב על העתיד", אומר דוד.

הוא התחיל לראות את העולם דרך מיד- בר סיני. הוא שמע שחברת נתיבי נפט מח- פשת קשר למיפעל הנפט שלה באבירודס. באוני דוד צילצלה ההצעה כהודמנות להר- יוח כסף. הוא קיבל את המישרה וירד ל- סיני. שם, על חוף מיפרץ סואץ, בילה את שעות הפנאי שלו בספורט הצלילה. שם גם החל להתעניין בדיג ובצילום תת-מי- מי.

"התחלתי לצלול", מספר דוד פילוסוף, ונעשיתי משוגע לדבר. עברתי קורס צלילה עד לעומק של 30 רגל מטעם חברת נתיבי נפט. רציתי להתקדם בעסק הזה. "כשראיתי שבארץ אי אפשר ללמוד הרבה

עיצומין של פעולות רהציה ב- פרו, כשצוותים מכל העולם נחלצו לס- יע למאות אלפי הנפגעים ברעש הגדול שפקד מדינה זו, כשאלפי מתים היו עדיין מוטלים מתחת להריסות כפריהם וכשרב- בות נותרו ללא קורת-גג לראשם, ססה רעיותו של נשיא ארצות-הברית, פאט ניכ- סון, לפרו כדי לסמל את עמידתה של אר- צות-הברית לצידה של המדינה הנפגעת בשעת אסון זו.

בשדה-תעופה מאולתר, שנבנה מיד אח- רי הרעש באזור האסון, הוצגו בפני אשת הנשיא כל צוותי ההצלה הבינלאומיים ש- התגייסו לעזרה. פאט עברה ממלחת למ- שלחת ולחצה את ידיהם של ראשי המש- לחות. כאשר הגיעה אל המשלחת האמרי-

הישראלי במשלחת ההצלה בפרו

על זה, החלטתי להשתלם בארצות-הברית. כך הגעתי ללמוד צילום תת-ימי בבית- הספר הטוב ביותר בעולם בתחום הזה, בסנטה ברברה."

את לימודיו שם מימן דוד בעבודה כז- צב בחברת סרטים. ומה עשה בזמנו הפנוי? "לא היה לו זמן פנוי", מעידים עליו חב- ריו. "זה נשמע כהגומה, אבל האמת היא שיפחיות הולידו היו מתות עליו. לא היה לו אפילו ערב אחד חופשי."

מדפון למאפיה

מן קצר לפני שיצא לפרו כמעט והסתכן דוד בעסק לא נעים. היה זה כשצעיר מקומי מתח אותו ונתן לו מיספר טלפון של אחת החתיכות בסנטה ברברה. דוד, שחשב לתומו כי המיספר יגורר בעקבותיו הפתקה לילית נוספת, צילצל למיספר שניתן לו והציג את עצמו כישראלי המעוניין להכיר את בעלת הקו. זו שהיתה צריכה להיות חתיכה לא גילתה התלהבות גדולה לשיחה. "מי נתן לך את מיספר הטלפון שלי?" צרחה דרך השפופרת. "פק אוף", היתה תשובתו של דוד. הקול הבא שנשמע מעבר לקו היה קולו של גבר. זה הסביר לדוד שאם לא יגלה מיד ממי קיבל את מיספר הטלפון יהיה לו עניין עם המאפיה.

הסתבר כי אותה נערה לא היתה אלא סוכרת-סמים ירועה, הקשורה למאפיה. היא וידידיה היו משוכנעים כי יש כאן עניין של הלשנה. כתוצאה מתקרית זו נאלץ דוד לה- עתיק את מקום מגוריו לצידה השני של העיר.

אולי היתה זו יד הגורל, אבל מקרה זה הוא שהביא את דוד לפרו. "אותה תקופה", הוא מספר, "ישבתי בבית ופחתי לצאת החוצה. לא היתה לי גם עבודה. בא לי לשמוע מה קורה בארץ. פתחתי את הרדיו בתחנה המסדרת 24 שעות רצופות חדשות בלבד. פתאום שמעתי שם שמחששים צנח- נים בעלי נסיון צניחה מגובה רב כדי ל- צור לנפגעי הרעש בפרו. התעצתי עם חברי מה לעשות והחלטתי להתנדב למבצע."

תוך שעה מאו החקשר טלפונית עם הר- ארגון שחישש צנחנים, הוזמנו אותו לר- איון. מספר דוד פילוסוף: "כשהגעתי לר- איון — נבהלתי. היו שם כמה מאות איש, כולם חיות המארינט לשעבר ובעלי נסיון קרבי עשיר, בויטנאם כמובן. לי למעשה היו רשומות רק ארבע צניחות, אבל ברירה אמרתי להם שצנחתי כבר 25 פעמים. המראיינים, ששמעו שאני ישראלי ועוד בעל 25 צניחות, היו משוכנעים שעומד לפניו פייטר רציני. עזרה לי גם העובדה שאני מדבר ספרדית. כך התקבלתי למשלחת, אבל לא היה ברור עוד אם אני יוצא."

המשלחת אורגנה על-ידי הא.א.ד.קיי, אירגון סיוע של רופאי ארצות-הברית וגם ממומן על-ידי ממשלת ארצות-הברית.

התעופה של לוס אנג'לס, לפני שהמשלחת המריאה לפרו. רק הדגל על שדה-העופה של דוד פילוסוף בולט — דבר שיצר את הרושם המוטעה, אצל קוראים רבים, כי כל המשלחת היא ישראלית.

כך נראתה משלחת הצנ- חנים המתנדבים האמרי- קאית שיצאה לסייע לנפגעי הרעש בפרו. התמונה צולמה בנמל- ראלי גדול.

דגל אחד במשלחת

קאית היא לתצה את ידו של צעיר גבה- קומה, שחרחר ובעל תיסרוקת חיפושית. תוך כדי לחיצת היד קלטה עינה של פאט את הדגל שהתנוסס על שרוול האוברול של הצעיר. היה זה מראה מוזר. כי על בגדו של האיש שהיה צריך לייצג בפניה את המשלחת האמריקאית התנוסס דגל יש- ראלי גדול.

הוסבר לפאט כי האיש אינו אלא סטודנט ישראלי, שהצטרף למשלחת האמריקאית. "ככה זה", אמרה פאט, "הבחורים האמרי- קאים מתביישים בלאומיותם כנראה, ואילו אתם הישראלים מתגאים בעובדת היותכם ישראלים בכל הזדמנות."

לא היתה זו ההכרה הבינלאומית היח- דה שקיבלה ישראל בזכות השתתפותה ב- מבצע הסיוע לנפגעי הרעש בפרו, למרות ששום משלחת ישראלית רשמית לא הש- תתפה במבצע זה. בזכותו של אותו סתו- דנט ישראלי, דוד פילוסוף, שדאג לציין את לאומיותו בהפגנותיו, זכתה ישראל אפילו במכתב תודה חם שנכתב בידי נשיא פרו ונמסר לצעיר שהזדהה כדויד פילוסוף.

קורם צלילה כסיני

יהו דוד פילוסוף? כיצד הגיע לפרו?

כך זה נראה

ממראות הרעש בפרו. בתים הרוסים באחת הערים שנפגעו ב- רעש, קברו תחתיהם את כל יושביהם. אחת מפעולות המשלחת הרפואית האמריקאית, שנשלחה בדחיפות למקום, היתה למנוע התפשטות של מגיפות.

**„האמריקאים מתביישים בלאומיותם –
ואתם מתגאים בזו שלכם!“**

האיש שגנב את

המשלחת

ושתפקידיו דומים ומקבילים מחיל-השלום האמריקאי. ארגון זה שולח משלחות של רופאים מתנדבים לארצות מתפתחות וכלל מדינת הוקוקה לסיוע רפואי באופן מהיר ומתאומי.

הצנחנים לא צנחו

כעבור יומיים נמסר לדוד כי נבחר להשתתף, עם עוד 11 צנחנים ומארינס, בחיל החלוץ של המשלחת שיצאה לפרו כדי להכשיר את הקרקע לצוותות הרפואיים שיגיעו מאוחר יותר.

מספר דוד: „הגענו ללימה, בירת פרו, בסיסת לילה. התקבלנו שם בכבוד לו זוכים רק מלכים ונשיאים. נשיא פרו עצמו בא לנמלהתעופה כדי לקבל את פנינו. נתנו לנו כבסים את אחד המלונות המפוארים בעיר, ומשם יצאנו בכל יום למיבצע. באשר למיבצע ההצלה עצמו – הוא

לא היה הכי מוצלח. היה שם באלאגן עצום ואיש לא ידע מימינו ומשמאלו. יצאנו לי טיסה הראשונה בה הצנחנו קבוצה ראשונה של ארבעה איש באיזור רעידת האדמה, כדי שזו תחפש אחר שטח מתאים לנחיתת מטור סימ. איבדנו את הקשר עם קבוצה זו למשך ארבעה ימים. אחר-כך הגיע תור הקבוצה שלי לצנח. השלמתי כבר עם העובי

ההצנחה וההצלה.

דוד פילוסוף

נפרד בנמלהתעופה פה של לוס'אני גילם מידידיו לפני צאתו למסע העזרה לפרו. למרות שהיה לו נסיון מועט בצניחה, הציג פילוסוף עצמו כצנחן ותיק ומנוסה.

„במקום לצנח עסקנו בפעולות אחרות. טכנו מעל האיזורים שנפגעו והצנחנו להם מהמטוסים ציוד ואספקה. מלמעלה נראה הכל הרוס. בקושי אפשר היה להבחין בסיי מני חיים. אבל זרקנו את החבילות למקור מות שצינינו לנו. אי אפשר להגיד שזו היתה עבודה נעימה, שכן טכנו בגובה רב והיינו זקוקים כולנו למסיכות חמצן. היות ואני דובר ספרדית הפכו אותי למתורגמן בין המשלחת לבין קציני הצבא הפרואני שעסקו בפעולות ההצלה. הסתבר כי כל אותם קולונלים יפים ומצוחצחים, בעלי המדים המפוארים, הם חסרי תועלת. בהרבה מקרים התקבל אצלנו הרושם שאיננו מבקשים מהם לעשות לנו טובה ולתת לנו לצוור לאותם אומללים, נפגעי הרעש. דבר אחר שלא מצא חן בעינינו היתה העובדה שלצבא פרו יש יחידות קומנדו משלי, צנחנים ומארינס. משום מה הם לא מצאו לנכון להצניח את הצנחנים שלהם באיזור רעידת האדמה ורצו דווקא שאנחנו נצנח שם. היינו קמים כל בוקר בשעה שלוש לפנות בוקר, יוצאים לשדה-התעופה ובמידה ומזג-האוויר היה גות היינו יוצאים לטיסה. את שאר הזמן בילינו בליצה, הביתה.“

אשת הנשיא היתה גרנשת

מה שהדהים את דוד פילוסוף במיוחד היתה העובדה שלמרות האסון שפקד את המדינה, נמשכו חיי הלילה בלי-מה, כאילו כלום לא אירע. „כל ערב הלכנו לסעוד במסעדה מפוארת אחרת ואחר-כך למועדון לילה. במשך השבועיים שהייתי שם הספקתי להיות ביותר מקומות. בילוי מאי-ישר בכל ימי חיי.“ רק אחרי שבועיים ניתנה לדוד פילוסוף ההזדמנות להגיע אל איזור הרעש עצמו. „הצלחנו להסתנן אל אחד המטוסים שיצא לישטח, אחרי שהוכנו שם כבר שדות-תעופה. אי-אפשר לתאר מה ראינו. זה היה מחזה מוזעזע. הכל היה הפוך כאילו עבר על זה בולדווין. הכי גורא היה מראה האנשים שנשארו בחיים, ללא קורת גג, ולפעמים גם ללא אף בן משפחה. ניסינו לעזור לארבע פליטים אומללים, שסירבו להיפרד מימתיים, ככל שיכולנו. שהינו בהרים כארבעה ימים ואחר-כך חזרנו ללימה. קיבלנו שם מדליות ותעודות כבוד והוקרה מנשיא פרו והעיתונות בפרו הפכה אותנו לגיבורים לאומיים.“ כיצד הרגיש הצעיר הישראלי מיהוד כש-אשת נשיא ארצות-הברית לחצה את ידו? „נראה לי“ אומר פילוסוף בהומור האופייני לו, „שהיא היתה קצת נרגשת ללחוץ את ידו של המתנדב העליו מארץ הקודש.“

הניצולים: שני ילדים פרואניים ליד חורבות ביתם שנהרס ג'דעש

אבות וברות

מכתב השבוע

70/117 מחפש מישהי שמילים כמו פאפ ציפיוס ורדיקליות לא תהיינה זרות או מפחידות עבורה, אלא חוכל להתייחס אליהן אפילו בהבנה. וכדי שתקבלנה קצת מושג, הנה מילים מספר ממכתביו: "אני חייב (+20), שונא צבא מושבע, וזאת מעבר למקובל. אני פוסל מכל בכל את האימרה "אין ברירה" וכל ההתייחסות שלי למה שנקרא "המצב" שונה מהמקובל, כמו התייחסותי לעניינים חברתיים אחרים".

אם את עדיין מגלה עניין במכתביו, הרי לך צטוטים נוספים: "כל תקופת שריות הצבאי אשר מסתכמת בשנתיים, אני מרגיש עצמי בודד ומנותק מהסובב אותי, מלבד חברה מצומצמת ומספר חברים שמפורדים פה ושם... הסיבה היא שאני מחפש לי את האנשים אשר איתם אוכל למצוא עניין ושפה משותפת וזה גורר חיים ללא חברה, ושפה משותפת וזה גורר חיים ללא חברה."

משהו יוצא דופן: שידוך בין כלב ואדם. יש קונים?

ובכן: "המכתב הוא דחוף, דחוף! יש לי גור וגורה (היו לי שבעה), והייתי בי רצון משאירה אותם על ידי ועל ידי כלב תי. אבל הדבר אינו תלוי בי.

"לכן, אני מחפשת אנשים, בעלי משפחה וגן, ולב טוב, ושכל טוב, האוהבים כל-בים: הם גם כמובן צריכים להיות אני שים שלא יפקדו את הגור.

"כן, כן, הרבה דרישות. אבל, אני אוהבת, פשוט, את הגורים ואני מוסרת אותם בכאב לב. אז אולי יש ביניכם מי שיש לו תנאים טובים לגדול כלב? רצוי שה מקום יהיה בירושלים, אבל הדבר לא הכרחי. כמובן שהגור יהיה בבית ויהיה בעל זכויות שחזת לכולם.

"זה, נורא שהגורים שלי לא יכולים לחיות בבית שלי, ששם שומרים על הכורים אות לעתיד לבוא כדי שהגור יוכל יבקר

ניסים

מציאה

לא לכל אחת, ולא בכל יום, הולך קלף משוער כזה.

70/120 והפעם תרתי-משמע. להרגיש כל הנאת-חיים מאז פגשה עינה בתמונת העלם חלו. היא מצאה את ה מציאה שלה מתגלגלת ברחוב, ליד קיוסק בראש-העין. כל מה שרשום על התמונה הוא, ששמו של עלם-החן הוא ניסים.

סימני זיהוי נוספים: התמונה נמצאה בשעות הערב המאוחרות ליד קולנוע "הירקון". אז מכיוון ש-70/120 מאמינה בניסים, היא סבורה שאלוהים זימן לה את המציאה הזאת.

אם יש בכך הידוע אי הדרך אל בעל השפס, הרי מובטחתני שיבוא על שכרו, ואפילו בעין יפה, כמקובל בראש-העין. נו, יהודים רחמנים!!

שם. אבל הוא אף פעם לא בא לישראל. אני מבטיחה שכמי הכלבים, הגורים ה קטנים שלי יתרגלו בהדרגה למקום החדש, ואם תתעוררנה בעיות, אני מוכנה לעזור בהן.

70/114 יקרה, כמו שאת יודעת ודאי, גזע האדם הוא בררן מאוד, ואני כבר חצי שעה מתאפקת מלשאול לאיזה גזע שייכים המשודכים שלך?

קדפים גדויים

אם תירצנה לסמוך על שפוטיו האישי, הרי **70/115** הוא אדם פיקח באמתו ואל תשאלו למה. תאמינו ודי.

לא די שיש לו האומץ להכריז על עצמו: "הנני היפך גמור מנער-שעשועים, מילר, נר או גאון מזכר", הוא גם מתפאר באופי שקט וסולידר, ואת יכולה להמנע מלהודי כי לו, שזה יצא כבר מהאופנה.

כן, יצור נדיר, שאינו מסתפק במצוי, עד כדי לומר: "זכותי לברור בעקשנות משהו מיוחד" והמיוחד, המיוחד שלו צריך לי הופיע בדמותה של "סתם נערה צנועה, אי נטילגיתית ומבינה. כמובן חביבה ובעלת מראה נאה ורענן".

סוף כל סוף הוא עצמו לא נראה גרוע מזאת.

כן, עוד בקשה קטנה לו אלייך: אל תהיי צנועה במידה כה קיצונית שתמנע ממך מ לענות לו!!

כבר...

כשיפגשו עיניך במילים אלו, תמלנה לה, ל **70/116** 15 שנה. כן, היא כבר גדולה, עד כדי רצות שתהיה לך מכונת. יש לך? או אפשר להמשיך, היא כבר נורא רוצה שהחופש יסתיי, נמאס לה כבר ללכת לים. והיא בטוחה כשתלמד כבר בכיתה הששית, תשתדל להיות תלמידה טובה, טובה.

אז כתוב לה, אבל רק אם כבר יש לך מכונת.

השבוע חילצו להיעזר בכל כשרונם ה דיפלומטי. עליך לנהוג בזהירות מירבית, ויחד עם זאת להיות תקיף ולעמוד על ש לך. אחרת — תחמיץ הזדמנות בלתי חוזרת להתקדם בענייני הח שוב לך ביותר. סוף סוף הוא יימאס עליך, ויפסיק לגרום לך שבי רון לב, מחזר חדש ומקסים ייכנס השבוע לחזק חייך ויפצה או תן על הסבל שעבר עליך לאחרונה. מכתב מידיד וותיק ישמח אותך בסוף השבוע. השבוע כדאי לנס להמר על הצבע האדום.

אינך טורח לחשוב מספיק על עתידך, ו אינך מנתח באופן נכון את האינפורמציה שהגיעה לידך. אל תהסס מלהתייעץ עם ברזאן בענייני עבודה. שמור על ההישגים הגדולים אליהם הגעת לאחרונה, ואל תפסי פט. בת "עקרב" — זכרי שאי אפשר לא רמות את כולם כל הזמן. הזהרי בדבריד, ושקלי היטב את מעי שיך, מן תיכנסו לצרה גדולה. כדאי שתחילי לקמץ בהוצאות המופרזות.

סקרן
22 בנובמבר - 22 בדצמבר

שינוי מקום עלול לשבש במקצת את תכ ניותיך הרומנטיות. אך הוא יביא תועלת רבה במישור המקצועי. יהיה עליך להיאבק עם בן זוגך על השקפותיך בנושא חינוכי. היה טוב לני ומתחשב, אך דע לעמוד על שלך. נצל היטב את היתרון ש רכשת לאחרונה במי שור הפיננסי. אל תבטי לי את רצונך מפני רצונו, אם את רוצה ש יכבד אותך. למדי לעמוד על שלך, במיוחד כשהצדק עימך. אל תשמעי לקול אדונך.

קשת
23 בנובמבר - 20 בדצמבר

השבוע יוצעו לך הצעות קוסמות מאד, אך כדאי שתבדוק היטב כל אחת מהן, ושלא תתחייב באופן שלא תוכל לחזור בד. בן מזל תאומים יתג לה השבוע כידיד יותר טוב מכפי שחשבת. הרגע את מתיחותך הנפשית בעזרת מאמץ מיוז. צא לטיול, עסוק בספורט ופולרט כמה שתוכל, כי השבוע מ מש נוצר לרומנטיקה עבורך. בת גדי — אל תשכחי שרצונו של אדם — כבודו. תני לו את היוזמה.

גדי
20 בדצמבר - 19 בינואר

הסכם מסוים יתגבש בימים אלה, אך יהיה עליך לפקוח עין. אדם שאתה אוהב ומא מיו בו יאכזב אותך קשות, אך הצלחה חב רתית חשובה בסוף ה שבוע תפצה אותך על נעמת הנפש. פזיזוה נפש שלך יגרום מבו כה רבה לאדם קרוב אליך, שיגלה כמה ערבות שאתה מסתיר. מכתב עיסקי מחוץ ל ארץ יגרום לחילוקי דעות בינך לבין אדם קשיש הקרוב אליך. שמע היטב את מה שיש לו לומר לך.

דני
20 בינואר - 18 בפברואר

מוטב שתמשוך את ידך מהמשימה הקשה אותה נטלת על עצמך לא מזמן. אל תקריב יותר מדי למען ידיד ברח, ושמור ראשך על כתפייך. היחסים המהוהים עם ברזאן ישתפרו בחיק הטבע. בסוף השבוע צפויה לך פגישה נעימה מאד עם סרטנית מק סימה. אל תאבד את בטחונך העצמי בגלל קשיים שטחיים, ותן אמון בידידים שהוכיחו את עצמם בעבר. הפסק לשחק בקלפים. זהמביא נזק חמור לעצביך.

דני
19 בפברואר - 20 במרץ

השבוע קדימה, ותתק רב למסרתך הנכספת כפי שלא היית קרוב מ עורך. וזה לא סתם רמז. צפוי לך סיפוק אינטלקטואלי ואמנותי, ובעיקבותיו — פגישה מעניינת עם ידידה ותיקה ואוהבת עליך. הרי מעצבות יתר, ואל תייחס לדברים יותר חשיבות מכפי שמגיע להם בדרך כלל.

טלה
21 במרץ - 20 באפריל

אל תצפה שכל בעיור תיך תיפתרנה בבת אחת. תן לאדם ה קרוב המטייע לך, זמן מספיק כדי להצליח במשימתו. מצבך ה כספי ישתפר, אך תא לך לפקוח עין על שו תפיק. אתה רואה את עצמך כנושא דגלה של האמת המוחלטת, ואינך מתחשב ב אמיתות של אחרים. נהג הבנה בזולתך.

שור
21 באפריל - 20 במאי

הרווחים שאתה מצפה להם, יתעכבו זמן רב. מצב רוחך משתנה מי יום ליום, וחוסר שק ביוחך מרגיז את הסור בבית. אותך. למרות תכונות זאת, תזכה ה שבוע לעזרה בלתי צפוייה ומועילה ביותר. מקור העזרה יהיה אדם רב השפעה הקשים מצי. צפוי לך ערב נעים ומבדר, בו תנחל הצלחה רומנטית.

תאומים
21 במאי - 20 ביוני

צפויים לך רווחים ג דולים, אך כל זמן ש הכסף אינו בידך, אל תבזבז אותו. גם כש יגיע, נהג בזהירות ר בה צהריל אצלך. א תה נוטל להרבות מדי בוויכוחים עם קרובים ובני משפחה. בגלל וי כוח מיותר יתפתח סיכסוך חמור עם חבר לעבודה, שאם לא תפתור אותו במועד, יביא לך נזק.

הורוס קוב

סרטן
21 ביוני - 20 ביולי

אל תייחס חשיבות יתר לדברי ידיד ותיק ש יתקף אותך. ייתכן ש הסיבה להתקפה היא פשוט קינאה. בחיי ה אהבה צפויים לך זע זועים אשר לא ינעמו לך, אך למרבה המזל, יסתדר הכל די מהר. חיס העליזות שאתה מגלה כלפי חבריך לעבודה, יגרום לסיכסוך די חמור. בתחילת השבוע הסיכסוך ייפתר.

אריה
21 ביולי - 21 באוגוסט

מוטב שתימנע מכל חמור, או סיכוני-יתר עד סוף השבוע. כדאי גם שתשמור היטב על בריאותך, ושתנהג ב זהירות. גילוי-לב עשוי ליישב אי-הבנה חמור ריה שהתעוררה שלא באשמתך. יהירותו של חבר לעבודה מרגיזה אותך באופן מוגזם. רצוי יותר לשתוק ולצמצף עליו. ריב לא יביא כל תועלת.

בתולה
22 באוגוסט - 22 בספטמבר

מתגורשים עליזים

האילנות, ליתר דיוק, האילן והאילנית. כפי שניבאתי לכם בזמנו הם התגרשו, במזל טוב, ביום שני האחרון, ובשבת בחמש בבוקר עלו על מטוס לשורה הופעות בחו"ל. ואני מאחלת להרבה זוגות נשואים, להי זית זוגות אוהבים כל כך כמו זוג הגרושים הזה. הייתם צריכים לראות איך הם עלו למטוס חבוקים, ואיך הוא כיסה אותה בשימכה כשהיא נרדמה. אידיליה זה לא מילה, ואיך שחנה לא מפסיקה להלל את שלמה, ואיך ששלמה לא מפסיק לשבח את חנה. הוא בחור נהדר, נורא ישר, מעולם לא שיקר לי. מוכן לעשות הכל בשבילי. מספיק בי כמו בתינוקת. אני מקווה שהוא ימצא מישהי שתעשה אותו מאושר, כך האילנית. והאילן מה הוא אומר? "איזה קול. איזה בחורה. היא לא השתנתה מהיום שהיכרנו (סליחה — זה צריך להיות קומפלימנט) אני כל כך מקווה שהיא תהיה מאושרת". נשואים, גרושים, לא משנה. העיקר שהיא הבה פורחת.

בת 60 -

למידות טובות

פאריס מלאה כעת ישראלים. ביניהם **אבי מורד**, **יפה ירקוני**, להקת כרמון ועוד חברים המופיעים בתוכנית הישראלית ב"אולימפיה".

אז החברה האלה תפקידם לספק בידור לפאריסאים. אבל מי מספק בידור למספיק הבידור?

לא תאמינו, אבל את התפקיד הזה ממלא בהצלחה גדולה **יהודיה צרפתי**. בת 60 לפחות, המסתובבת סביב החברה, מתערבת בענייניהם, עוזרת להם, ובכלל הור פכת להיות אחת מהם. מיטען התכשיטים שעליה מעיד שהיא פנאיה יודעת של איזה אוצר קטן, כפי שמוביחות הארוחות הר שנות שאליהן היא מזמינה את החברה. לדבר, היא מדברת איתם רק צרפתית. אבל קללות היא יודעת גם בעברית, ועושה זאת ללא הרף. אבל אלו קללות חביבות, כי בדרך כלל היא בחורה חביבה. עד כדי כך חביבה, לוחשים חלק מהחברה מאחורי הגב, שהם מוכנים להישבע שהם ראו אחים מהחברה — לא הם עצמם כמובן — מלווים אותה עד ביתה. ועד בכלל.

איזי אברהמי בפעודה

המורדים הגיעו

איזי אברהמי (39) ורבקה רז (33) הם זוג מורדים. תשאלו במה הם מורדים? בהכל. אבל בעיקר במוסכמות. למשל, במוסכמה כמו מוסד הנישואין. לא מוצאחן בעיניהם. אז במקום להיות זוג נשוי, הם זוג לא נשוי. חיים יחד — בצורה מאוד סולידיה, אתם יודעים — דירה גדולה, שלושה כיווני גז, סליחה, שלושה כיווני אוויר, גז, פריג'ידר, שטיח מקיר אל קיר. אפילו תינוקת בת 11 חודש. הכל — מלבד החווה.

מה שלא מפריע להם להיות זוג יוצרים פוריים מזה עשר שנים. הם עשו תוכניות טלוויזיה, העלו מחזות, כתבו ספרים, עשו כאמור את הילדה, ואיזי אפילו צילם את הילדה ב"קלואי-אפ". למה? כדי להוכיח לעולם הרחב שמה שקורה מחוץ לנישואין, זה בדיוק מה שקורה ב"תוך הנישואין".

בימים אלה הגיע זוג המורדים גם אלנו. למרות שהם ישראלים בדרך כלל, הם לא בישראל בדרך כלל. איזי הוא במאי מופעים שיושב בהולנד, ורבקה היא סופרת "ידיעות אחרונות" שיושבת בהולנד. לכאן הם הגיעו כדי להעלות מחזמר ענק, חדשני, מהפכני וכו'.

ואיך יקראו למחזמר? כמובן — "המורד".

ומכיוון שאיזי מאמין גדול בטבע ובכל הדברים הטבעיים, יהיו במחזמר הרבה דברים טבעיים. כמו עירום ואהבה למשל. נשמע מוכר. אולי, אך בהתחשב בכך שב"אמסטרדם נחשבים זוג הלצים האלו כבר לפירמה ידועה, יש להניח שגם תלאביב תקנה אותם. אחרי הכל, מה אין תלאביב קונה?

שקר הזוהר - השקר החואר

אני מכירה לא מעט משפחות של דוקטורים ואינג'ינרים, שבניהן — ובעיקר בנותיהן — גרמו להן אכזבה עמוקה, כאשר לא התחשבו בשמה המכובד של המשפחה, והלכו ונהיו נערי שעשועים או נערות זוהר, או סתם עסקי בדברים בטלים. אבל זאת הפעם הראשונה שאני נתקלת במשפחה שהבת מוותרת על הזוהר, והולכת לחפש לה תואר.

אני מדברת על **רותי**, בת-הזקונים של **לאה פלטר**. לא פלטר היא מלכת תעשיית הזוהר בארץ, יצרנית דוגמי ניות מפורסמת. עסקי הזוהר שלה, ברוך השם, עזרו לגדל את המשפחה ברספקטביליות גמורה.

אבל בעוד ששתי בנותיה האחרות התחתנו — **תמר** עם הר קריקטוריסט **רענן לוריא** ו**דורית** עם התעשיין **מילצן** — הרי שרותי הקטנה הפגינה ברישגלי את ניתוקה מהמסורת, והלכה, רחמנא-ליצלן, להיות — דוקטורית. וזה — למרות ש'נחונים לא חסרים לה כלל וכלל כדי לזוהר.

אז עכשיו היא לומדת כבר שנה שנייה בארץ גיברסית תלאביב, יוצאת עם בן-כיתה, **דני שרמן**, בנו של ארכיטקט, ומתכוונת להיות בן-אדם נורא רציני.

אמא פלטר, בינתיים, נושאת את רוע הג'זירה בגבורה אופיינית של אם יהודיה.

מה הסודיות הזאת?

החדשות האחרונות מהלית קסמור הן, שהיא עדיין חיה בנפרד מבעלה, זאק קסר מור. מה שמזכיר לי, אגב, שהסרט שבו היא עמדה לככב, על תמהוני מצפת, ירד בינתיים מהפרק.

אבל לא זה מה שרציני לומר: נזכרתי בה בגלל שיותר דיווח היא נראית לאחרונה. נה בחברת עידו בן-גוריון, כשהם מסתורדים יחד שעות.

מה לעזאזל הסודיות הזו?

העסקנית החדשה

מנדי (רייס דייוויס) שאולי חזרה בשבוע שעבר מרומא. מה היא עשתה שם? היא השתנתה שם בתצוגת אופנה. בסדר. אבל מה שלא תאמינו, זה איזה תצוגת אופנה? של ויצ"ו.

איפה הימים הטובים?

איבי נתן בפעודה

נראה כאילו זה היה לפני מאה שנה, אבל רק שנתיים-שלוש חלפו מאז, מאז הימים הטובים, כשאייבי נתן, בעל מזללת קליפורניה, היה מלך רחוב דיונגוף בתלאביב. איך אפשר לשי כוח את הימים הטובים ההם, עם כל החתיכות שהצטופפו כל השבוע בקליפורניה, עם המסיבות שנערכו שם כל שני וחמישי. אייבי עצמו היה אז הרוזן זואן מספר 1 של תלאביב. כולן, מ'ז'רדייט גרין ועד **מריה מיכלסון**, כולל החתיכות של תלאביב, כרעו אז לרגליה. הרומנים שלו היו מספקים או חומר קבוע למדור שלי.

עד שנכנס לו הגיוק של השלום והרג את הכל. כשאייבי חזר השבוע לארץ, אחרי שנה וחצי של גלות, היה עצוב לראות כמה מעטים נשארו מכל החברים והחברות שהיו לו ואכלו על חשבוננו. רק קומץ ידידים באו לקבל את פניו בשדה-התעופה, אף לא אחת מחברות נעוריו לא זכרה את חסדיו. היו שם כמה חתיכות מיקריות שלטשו עיניים בסקרנות, אבל לא הבינו בדיוק מה פשר כל המהומה עם הצלמים והעיתונאים.

אבל אייבי מיהר להצהיר, כדי שלא יחשדו בו, שהוא לא סיים את הקאריירה שלו בתחום זה. "ברגע שאפסיק לחזר אחרי נשים, זה יהיה הסימן בשבילי שמהו אצלי לא בסדר", אמר. אז בקרוב הוא יוכל להזמין אותך שוב לשמוע אצלו תקליטים, לא בחדרו, אלא באוניית השידור שלו. ויהיה לך מה לשמוע: יהיו שם לא פחות מ-20 אלף תקליטים, אותם קיבל אייבי במתנה לתחת-השידור שלו מחברות תקליטים אמריקאיות.

רותי פלטר בפעודה

ארץ ישראל השנייה

פנייה לנאצר

ומתן ועל הכרה. העזת לומר לארגונים הפלסטיניים כי הדרך לפתרון היא השלום ולא המלחמה. כשם שאנו קוראים לשיחרור שני היצורים האלו־ידיים, ולהפסקת ההסתה הרוצה להשתית בנינו את חוק־הגיוגל, אני קורא לך:

עשה את הצעד האנושי הבא, שחרר את השבויים הישראליים, שלח אותם הביתה, ועד אז הבטיח להם טיפול אנושי כראוי ללוחמים בשבי.

היית בעצמך חייל. אתה יודע שבימי מלחמה, תפקידו של חייל הוא בקרה חזית. אבל כבוא היישוב, מקומו בכיתו, עם ילדיו.

אם עשית את הצעד הראשון לשלום, אם פתחת את האשנב הראשון לסיכוי לשלום — עשה את הצעד הבא. מחנה־השלום בישראל רק יתחזק, ותגובתו תחזק את מחנה־השלום במצרים.

כוחה של ישראל לעשות מלחמה אינו נפגם משיבתם של טייסי סים וסתם חיילים בשבי, אבל כוחה של ישראל לעשות שלום יתחזק עד מאוד משיבתם של לוחמים אלה אל חיק משפחותיהם.

אורי אבנרי: אני אינני חסיד־שוטה של ערבות. אני מקטרג על דוגמאות היסטוריות הנלקטות לפי הצורך, פעם מפה ופעם משם, ושלכל אחת מהן אפשר להביא מאה דוגמאות נגדיות. הנני יצא הקצף על אמריקאי גדול, אחד המדינאים היותר גדולים בארצות־הברית של ימינו, על שהעז להציע ערובה לישראל.

מי העלה את הרעיון של ערובה אמריקאית? האם לא דניר בכך

יש אמצעים נגד הטיילים!

גוריון? האם לא ממשלות ישראלי שחתפלו ושייחלו לערובה זו במשך שנים?

היום זו "גלותיות", היום זו "הפקרת ישראל". לאלוהים פתרונים. קשה מאד לי הבין את הפסיכולוגיה העומדת מאחורי כל הטענות האלה.

העולם כולו נגדנו

אני מנסה לעקוב אחרי הלך המחשבות של חברה־הכנסת בגין, שאני מעריך אותה, ושל כל הבגנים הקטנים, שאני מעריך אותם פחות: איזו תמונה הם מציינים לנו? הערבים זוממים להשמידנו, כולם. הם סובייטים מסייעים בידיהם להכחידנו מי עלי אדמות. האמריקאים בוגדים בנו.

מנחם פרש: אין לנו להישען אלא על אבינו שבשמיים. אם היית מאמין בי זה, היית יודע את המשובה.

אורי אבנרי: אילו הייתי שותף לי השקפתך, כבוד חברה־הכנסת פרוש, הייתי מגיש הצעה לסדר־היום של הקדוש־ברוך־הוא, ולא של הכנסת. אבל לצערי אני נעדר אותה המשענת שיש לי.

מי שמצויר תמונה כזאת, כמו חברה־הכנסת בגין, גולש מפוליטיקה לרמולוגיה.

כאן ויכוח חד־צדדי: הסיפוחיסטים השמינו את דבריהם ברמה, תוך פנייה אל הרגשות הפרימיטיביים ביותר — ואילו הרוב שוחר־השלום שקט. אבא אבן השמינו את דברי הממשלה — שלא השיבו על דברי אנשי־הסיפוח, מכוון שהממשלה עצמה משחקת בנושאים אלה מישחק טכסיטי מפורק.

לכן נפל שוב על שכמו התפקיד ש־אנו ממלאים אותו לאחרונה בקביעות: לשמש פה לכל מחנה־השלום בכנסת, ובעיקר לאנשי המערך, שאינם יכולים לדבר בעצמם. עשינו זאת בשני נאומים, אחרי שהשתמשנו בטכסיס של "הימנעות מחצצה" — הדרך היחידה בה ניתן להשיג את רשות־הדיבור בדיון על הצעה־לסדר־היום.

שני הנאומים מתפרסמים כאן במלואם.

אורי אבנרי

דיסה של פאניקה. תסביכי־נחיתות גלוחים ודוגמאות היסטוריות אפופיקות...

שהמנון קורא לו יותר ברגע זה מאשר שמיעת תגובות על הדברים שהוא אמר: **האם הטיילים הסובייטיים לא היו זרים ללא היתה הפסקת האש? האם חיל־האוויר הישראלי לי יכול היה להכטיח איתנו?** מוחלטת של הטיילים? האם הטיילים לא זוו כשלא היתה הפסקת־האש, תוך קורבנות מצידם, גם תוך קורבנות מצידנו?

האם באמת כזה היה המצב: כשלא היה הפסקת־האש, הטיילים היו רחוקים ורחוקים? וכשבאה הפסקת־האש — הנה, טילים עליך ישראל! **איכר הראל:** הרי בגלל הטיילים האלה אנחנו קיבלנו את יוזמת השלום.

פעמיים הובאה הכנסת בשבוע שעבר מפגרתה לשיבת־חירום.

בפעם הראשונה גרמה לכך הממשלה, שהיתה זקוקה לאישור המיסים החד־שיים. הדיון הוכיח כי עדיין נחל־רחוק קה מאופוזיציה — היא הצביעה בעד מיסוי הממשלה, בעוד אנו הצבענו נגדם. הישיבה השנייה התקיימה לפי דרישת המחנה הסיפוחיסטי המאוחד, שהתגבש בכנסת והמורכב עתה מנח"ל, המרכז החופשי ושניים מארבעת חברי ע"מ. (ראש סיעת ע"מ, מאיר אביזוהר, לא שותף כלל ביוזמה לכנס את הכנסת, ו־חבריו לא טרחו אף לשאול אותו).

מטרת הסיפוחיסטים היתה להעלות שני נושאים — הזזת הטיילים הסובייטיים, ומצב שבויי־המלחמה הישראליים. שניהם נושאים חשובים וכאובים — אך ברור לחלוטין, מדברי נואמי הימין, כי בעיני חסיד־הסיפוח אין אלה אלא שתי אמתלות, כדי לפוצץ את המסקת־האש ולהחזיר את עטרת המלחמה ליושנה. שוב, כמו בפעמים הקודמות, נוצר

להלן דבריו של אורי אבנרי להנמקת הימנעות הסיעה מהצבעה על פרשת הטיילים הסובייטיים בסיני:

אורי אבנרי: ראינו כאן תקומה א־כרוניסטית, לשעה קלה, של הליכוד הלא־מני, זכרוננו לא לברכה. לא היינו נמנעים מלהצביע בעד הצעה לדון ברצינות במצב רציני בתעלה.

אבל קצה נפשנו בהיסטוריה מפורקת של המפסידים, שמדיניותם פשטה את הרגל ונחתה עלייתם העם, ולא נותר להם אלא לבשל כל שני וחמישי דייסה של פאניקה, תסביכי נחיתות גלויים, ודוגמאות היסטוריות מופקיעות.

אורי אבנרי: זוהי צעקה של זאב! זאב! המתחדשת כל שני וחמישי, והמתיפרסמת בעיתוני העולם כל שני וחמישי. **אם נמשיך בדרך זו, עוד מעט איש לא יאמין לנו, גם כשהזאב באמת יעמוד בשער.**

בדבר אחד צדק חברה־הכנסת תמיר בי דבריו נגד שר־החזק. יש אינפלציה גוראה של הלאומים, לאומים העומדים ליום־יומיים, הגופלים אחרי שבו, שיוצעים מראש ש־הם יגלו אחרי שבו. אילו היינו עושים את החשבון מראש, היינו נזהרים מלהשמיים. **יגאל הורוביץ:** כשהם אומרים לא, למה הם מתכוונים?

אריק שוסטק: אתה עושה אינפלציה של הכתמים. על הכל אתה אומר כן. **אורי אבנרי:** אם נכון, כפי שאומר השר אבן היום, שההשקפה המשאומתן לא תזין אף טיל אחד אחורה (והרי זה נכון), מדוע אמר השר אבן לפני שבו בלבד שהדיון על הטיילים קודם למשאומתן על שלום, ולמעשה אמר שלא יהיה משאומתן שלום כל זמן שלא נדון עניין הטיילים. **אבא אבן:** לא אמרתי זאת.

אורי אבנרי: כך, כבוד השר. אני הקשבתי לדברך בטלחיה בדריכות, כמו כולם, וכך הדברים הובנו.

• בגין נטש את האולם לפני גמר הדיון, חזר כשא־סיעתו סיעתו דיבר על הנושא הבא.

פקות, שאינו משתזרות כאשר מתלווים אליהן פתגמים לטיניים. הכוונה הרי אינה לדבר ברצינות על מצב הצבאי. הכוונה היא להבהיל את הציבור, כדי לפוצץ את סיכויי השלום ליפוצץ את הפסקת־האש. לפוצץ את שיחות יארינג בטרם החלו, לפוצץ את ההסדר ש־יביא עימו נסיגה. אלה הם קולות הלילה המוחים נגד הפצעת השחר של סיכויי שלום.

יש נשק נגדי

אבל לכל נשק יש נשק נגדי. הטייל איננו נשק מופלא ופלא, הפוגע בכל יריה, שאין נגדו נשק מוגן. יש נגדו כלי נשק, יש נגדו אמצעים אחרים, ולא כאן המקום להרחיב עליהם את הדיובור.

מי שאומר שהאויב דושי "יתרון מכריע", כפי שאמר חברה־הכנסת בגין היום — על מי הוא מהלך אימים, בעברית וביטוינית? האם לא זו הדרך ללחץ על הים לקבל כל תכתיב, כדי להיחלץ מהסכנה הצבאית הנוראה, שנוצרה כביכול? אני רוצה לשאול את חברה־הכנסת בגין,

• רמז לאימרת־שפר לאטיות, אותן השמיע מנחם בגין בנאומו ללא תרגום.

הביטחון עולה לנו כיום פי חמישה מכפי שעלה כשישבנו בגבולות ה-4 ביוני 1967!

כמה מיליארדים היינו חוסכים אילו קיבלנו את תוכנית רוג'רס לפני שנה — כאשר דרשנו זאת?

למעשה גורמים כאן לכל התוצאות השליליות של פיהות, וכבר נאמר שזהו "פיהות מעוקם".

הסענה כי אין כאן סתירה לעיסקת-החבילה המפורסמת, פשוט אינה נכונה. עיסקת-החבילה קבעה בסעיף 8 כי לא יועלו מיסים, מכל סיבה שהיא, בשנת 1970, וכי מסיבות מיוחדות — קרי: בטחון — מותר להעלות מיסים ב-1971. ואילו האפשרות של ביטול סובסידיות לא הוזכרה בעיסקת החבילה כלל. נכון, כבוד השר? (שאלה זו באה בעיקבות העתייתנים של שר-האוצר).

שר-האוצר פינחס ספיר: עכשיו זה "סוב" יודעה, ואיני מדבר על כך (צחק באולם).
אורי אבנרי: אולי, עד שזה יגיע לבית-המשפט, תחשוב על תשובה. אבל בינתיים אין לך תשובה, אני חושב.

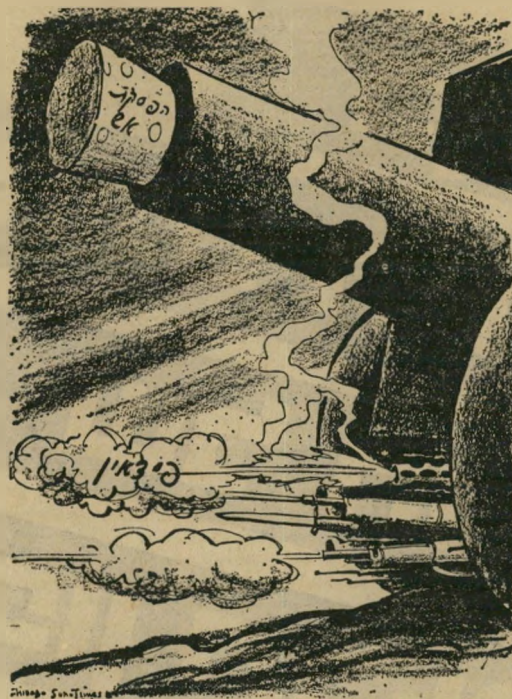
איך יכול שר-האוצר, המפר את עיסקת החבילה, לבוא ולדרוש מכל האחרים לקיימה?

מצד שני: מיסים ישרים, מעל לנקודה מסוימת, הם סמך למשק. פועלים מקצועיים, מנהלי-עבודה, סכנאים בכירים, מהנדסים — כל הצבא העצום המפעיל את המשק — פשוט יפסיק לעבוד ולהתאמץ, אם מאמץ-הם אינו מכניס לו הכנסה של ממש.

אם כן, אם המיסים העקיפים והישיירים כאחד אינה רצויהם או מעשייהם — מה נותר?

אבירי ארץ-ישראל המשתלמת

הצדק הסוציאלי וההגיון הכלכלי כאחד מתיישבים רק עם סוג אחד של מיסים: מס-רכוש יחיד, ומס-ההכנסה מי בעלי הכנסות מופרזות. שיעורי מס-הרכוש צריכים להיות

(קאריקטורה של ביל מולד'ן)

להלן נאמרו של ח"כ אורי אבנרי על שבע העיתונות בעניין הגדלת התקציב והטלת המיסים החדשים.

אורי אבנרי: ספק אם דיון זה של הכנסת תואם את כלל מדינת-החוק.

בעיקבות עתירה לצורע-לנאי נגד שר-האוצר בעניין המיסים החדשים, התלוו ועומד בבית-המשפט הגבוה לצדק, פנה עורך-הדין אמנון זכרונ, בשם העותר, ליושב-ראש ה' כנסת וחבר דחית דיון זה, עד למתן החלטת בית-המשפט. יושב-ראש הכנסת ביקש חתירת מפורטת מדי היועץ המשפטי של הממשלה — המייצג את הממשלה, שנגדה כונה העתירה. היועץ, שאינו מכהן בתוקף תפקידו כיועץ הרשות המחוקקת, אלא רק של הרשות המבצעת, קבע כי אפשר לקיים את הדיון.

כל זה הוא נוהל תמוה, הסותר מושגייסוד של דמוקרטיה פרלמנטרית.

לא פחות תמוהה החלטת ועדת-הכנסת לאחד את הדיון על כל שבע הצעות-החוקים, הנוגעות לכסום של מיליארד ו-200 מיליון לירות בקירוב — כך שלסיעה כמו שלי יש קצת יותר מדקה אחת לזיכור על כל הצעת-חוק. אצטרף, על כן, להסתפק בהערות כלליות. אפריד בין שני הנושאים המרכזיים: הביטחוני מחו, וה' חברת-כלכלי מאיך.

צה"ל הוא ערובה לשלום

אנו מכירים בצורך לקיים צבא חזק ויעיל. אחרי המלחמה הזמן קצין ערבי בכיר, תושב ירושלים המזרחית, מי שהיה אלוף בצבא הסורי, לפגישה עם חברי קיבוץ מלכיה, אותו כבש קצין זה במלחמת-העצמאות. האיש נאם בפני חברי-הקיבוץ על הצורך בשלום-אמת בין ישראל והעולם הערבי. לאחר מכן ענה על שאלות חברי

פשיטת יד ופשיטת רגל

פגורסיביים, גדולים יותר על בעלי רכוש גדול מאשר על בעלי רכוש קטן, כמו דירות-מגורים.

מעניין שאיש מאנשי הימין לא העלה דרישה זו. ולא בכדי — מר עובד בן-עמי, המולטי-מיליונר שהתעשר על חשבון המדינה, הוא אותו עובד בן-עמי הקורא לשוללי-הנפילה לי מלא את בתי-הפזרה ולמרוד בממשלה.

אבירי ארץ-ישראל המשתלמת — המשתלמת במזומנים אינם מוכנים ואינם מזומנים לממן את המלחמה למען מטרותיהם. את העול הזה הם רוצים להטיל על השכבות הבינוניות והעממיות.

כאן יש מה לקחת — וצריכים לקחת. הרבה! ברור שזה אינו מספיק, וכך אנו באים אל העיקר. במצב כזה אין להסתפק במאמצים קטנים ואפילו לא-קטנים של הממשלה לחסוך בהוצאותיה.

זוהי השעה וזהו המצב המתאימים לבדקי בית כללי, לחיסול האחוזות הפיאודליות ה' מפלגתיות במנגנון הממשלה, לביטול משרדים מיותרים כמו משרדי הפיתוח והדתות, לחי' סול פונקציות בלתי-חיוניות, להעברה המונית ומסודרת של עובדים לתפקידים יצרניים.

הפיתרון היחידי: שלום

מוכן שגם זה אינו מספיק. בהחלט לא. מעבר לכך, אם רוצים למנוע הירדירות של המדינה — הרי הדרך האחת היא הדרך אל השלום, ואנו קוראים לממשלה לא רק ללכת בה, אלא להחיש את צעדיה, למחר אל השלום, לשום קץ להתחכמויות ולנסיונות-החבלה מצד גופים ואנשים בתוך הממשלה ומחוצה לה, המשתדלים לפברק היסטוריה ולשים לאל את תשוקת השלום של הציבור.

הצורך בצבא לא יתבטל, ולא יקטן במהרה. אבל במצב של שלום אפשר להקפיא, ואף להקטין בהדרגה, את תקציב הביטחון האוכל את הכל.

לאור כל זה, נימנע מהצבעה על הצעת תקציב הביטחון, ונצביע נגד כל חוקי-המיסים החדשים.

מסקנות הנובעות מכך. אני מערער על קביעת שר-האוצר, בנאומו בטלוויזיה, שאי-אפשר היה לחזות מראש את המעורבות הסובייטית, כאשר עשו את עיסקת-החבילה.

הממשלה החליטה להיענות, סוף-סוף, ליוזמת-רוג'רס, המכוספת על החלטת מועצת הביטחון. על כך בירכנו אותה, ואם תלך בדרך זו, נתמוך בה.

אולם מותר לשאול: מה נשתנה? מדוע מותר להיענות ליוזמה זו כיום, ולא לפני שנה, כאשר דרשנו זאת — בטרם באה המעורבות הסובייטית? מדוע מותר לקבל את החלטת מועצת הביטחון כיום ולא לפני 33 חודשים, כאשר דרשנו זאת?

כמה מיליארדים היינו חוסכים אילו נתקב' לה דרישתנו אז? (ועכשיו אנו מדברים רק על דמים, ולא על דם ממש).

ממשלת הליכוד הלאומי לא הלכה בדרך זו, מפני ש' דבקה במה שנקרא "גבולות הביטחון האידאליים". אוי לי-אידיאל ביטחוני זה, המחייב אותנו להוציא כיום על תקציב הביטחון פי חמישה יותר מכפי שהוצאנו על תקציב הביטחון בשנת 1964, כאשר ישבנו בגבולות המושמצים והמושפלים של ה-4 ביוני, והקמנו בהם את הצבא המפואר והיעיל שעמד לנו במלחמת ששת-הימים!

תותחים במקום חמאה

כיום, בעיקבות מישגי העבר, הגענו למצב בו שוב אי-אפשר לקנות גם תותחים וגם חמ' אה. צריכים לבחור.

הימין בחיכוך זה דרש לקחת את החמאה מהמונים. הוא דרש הורדת השכר הריאלי והורדת רמת-המחיה, בעו' שעמד על כך שאין להעלות את המיסים הישירים, החלים על האמידים.

השמאל המסורתי גרס שיש להעלות את המיסים הש' רים, גם לגבי בעלי ההכנסות הבינוניות, המשלמים כבר עתה מס כבד ביותר.

האמת הפשוטה היא שזה פסול, וזה בלתי מעשי.

מצד אחד: מיסי עקיפין, החלים באיתה מידה על כוס-החלב של ילד עני ושל בן לאב עשיר, הם סטירת-לחי ל' מישטר של צדק סוציאלי. המענקים העלובים, המשתלמים למשפחות מעוטות-יכולת, הם אליבי ותירוצ, אך לא פתרון.

המשק. אחד מהם ביקש לדעת איזו ערובה תהיה לישראל שהערכים אמנם יקיימו את תנאי השלום שיוסכם עליה. **על כך השיב הקצין הערבי, בפשטות: "יש לכם רק ערובה אחת, והיא מספיקה בהחלט. זוהי עוצמתו של צה"ל."**

זהו חוכמת-חיים יסודית, המעוגנת בלקח ההיסטוריה. לכן ברור לתנועת-שלום כמו שלי, החותרת בכל נימי נפשה ל' הסדר, כי קיום צבא יעיל דרוש, ויהיה דרוש במשך זמן רב מאוד, גם אחרי שיושג ההסדר המקוה בעיקבות שלי-חות יארינג.

המישגה שעלה מיליארדים

משום כך, אין לנו ריב עם הממשלה על עצם הצורך בהוצאות-ביטחון.

אולם אנו שואלים: מה גרם לצורך בתקציב ביטחון כה עצום?

בנאומו בטלוויזיה אמר שר-האוצר שאי-אפשר היה לחזות מראש, לפני שמונה חודשים, כי תהיה מעורבות צבאית סובייטית, והיום דיבר השר על ההסלמה באמצעי-הלחימה. האם אפשר לעבור בשתיקה על קביעה כזו?

האם לא ברור כי המעורבות באה במידה רבה בעיקבות החלטת ממשלת-ישראל להפי' ציף את מצריים בעומק? האם לא זאת היתה ההחלטה העיקרית שגרמה להסלמה?

הנהרגו בפני החלטה זו, ובפני סכנת המעורבות הסור' ביטית, זמן רב לפני שהממשלה בחרה בדרך הרת-אסון זו. לכן יש לנו כל הזכות המוסרית להטיל את האשמה לכן על ממשלת הליכוד הלאומי, על כל חלקיה.

שר-האוצר פינחס ספיר: מותר לשאול אותך שאלה? גם לאחר שאתה מאשים את הממשלה — האם הגברת המעורבות הסובייטית היא עובד? **אורי אבנרי:** בוודאי. אני לא מכחיש את ה' עובדה, ולא את הצורך להוציא כסף. אני מערער על מה שגרס לכן.

יוחנן בארד: אם תוותר על המיסים האלה — המצרים יעשו אתך שלום-אמת?

אורי אבנרי: לא אמרתי שום דבר דומה לזה. אני אומר שהחלטות הממשלה, שאתם הייתם חב' רים בה, ואשר על פירוקה שמחתו לברך — ממש' לה זו גרמה למעורבות הסובייטית, והיום מעורבות זו קיימת, ויש לקחתה בחשבון. אני לא מתכחש ל'

ההזדהות

המחיר 1.50
מספר 1772
א' אלול תש"ל, 2.9.1970

כך בוצע

האונם האכזרי

של החיילת

בצבון תל-אביב

האכזרי!

סיפוריה של

עזת הראייה

העדה: יצאנית תקווה כהן